

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *LOVE IRRESISTIBLY*

JULIE JAMES

It Happened One Wedding

"One of contemporary
romance's superstars."
—*San Francisco Book Review*

Bir

Beden dilinin incelikli ipuçlarını okuma sanatında iyi eğitim almış olan FBI Özel Ajanı Vaughn Roberts, bu randevunun alevler içinde geçeceğinden oldukça emindi.

İyi tarafından bakacak olursak, çöken ve yanan randevusu değildi. Aksine, talihsiz buluşma, yirmi dakika önce kafeye girdiğinde gözüne çarpan kumral saçlı çekici kadın ile görünüşe göre Dünyanın En Uzun Hikayesi Guinness rekoru için yarışan çizgili bankacı gömleği giymiş bir adam arasındaydı.

Kadın hikayeyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak başını salladı. Gözlerini kırıştırdı, bir esnemeyi bastırdı ve ardından hızlıca kahvesini kapıp bir yudum aldı.

Vaughn gülümsedi. Kadının dükkâna ilk geldiğinde etrafa bakınıp duraklamasına ve ardından kararsız bir gülümsemeyle Çizgili Banker Gömleği'nin masasına doğru yürümesine bakarak bunun ya bir tanışma randevusu ya da internet üzerinden bir eşleşme olduğunu tahmin etti. Ayrıca, işlerin gidişatına bakılırsa, bunun bu ikilinin *tek* randevusu olacağını da tahmin ediyordu. Ama adam saçmalamaya devam ederken kibar davrandığı için kadını takdir etti.

Vaughn ilk buluşmanın en önemli kurallarından birinin *soru* sormak olduğunu biliyordu. Kadınlar kendilerini merak eden erkeklerden hoşlanırlardı ve en az bunun kadar önemli olan bir şey de, verdikleri cevaplara dikkat eden erkeklerden hoşlanmalarıydı. Soru sormak ve cevaplara dikkat etmek üzere eğitilmiş bir erkek olarak, bu konuda bir avantajı vardı.

Çizgili Banker Gömleği ise belli ki notu kaçırmış.

Kendi işine geri dönen Vaughn cep telefonunu çıkardı ve e-postalarını kontrol etti. Küçük kardeşi Simon ve Simon'ın yeni kız arkadaşıyla akşam yemeği için köşedeki restoranda buluşmadan önce öldürmesi gereken on dakikası vardı - çok merak ettiği bir akşam yemeği.

Kardeşi üç ay önce Isabelle'le çıkmaya başladığından beri onunla ilk kez karşılaşılıyordu. Ama Simon ondan birden fazla kez bahsetmişti ve bu çok şey anlatıyordu. Vaughn gibi Simon da ailesinin yanında herhangi bir kadın hakkında çok fazla konuşmaktan kaçınırdı. Bunu yapmak, bir süredir oğullarından birinin yuva kurmasını uman, geleneklerine bağlı, Katolik annelerinin sayısız soru sormasına neden oluyordu. Vaughn'u ümitsiz vaka olarak gören -otuz dört yaşında, kendini adanmış bir bekâr fikri bile tamamen "İrlandalıları aykırı"ydı- anne tüm umutlarını Simon'a bağlamıştı.

Ama şimdi buradaydılar, Simon ilk kez Vaughn'dan çıktığı biriyle tanışmasını özellikle istemişti. Beklenmedik bir şekilde, Vaughn yemek biter bitmez tam bir raporla annesini araması için kesin talimatlar almıştı.

Erkeksi bir kahkaha kafenin içinden geçerek Vaughn'un düşüncelerini böldü. Telefonundan başını kaldırıp baktı ve belki de gözlemlediği randevunun daha iyiye gittiğini düşündü.

Olmadı.

Çizgili Banker Gümleği hala gevezelik ediyordu, şimdi *kendi* hikayelerine gülüyordu, çünkü -açıkça görülüyordu ki- sadece pahalı bir takım elbise giyen ve etkileyici bir konuşma yeteneğine sahip yakışıklı bir adam değildi, *aynı zamanda çok da komikti!*

Doğru.

Kadınlar kendine güvenen erkeklerden hoşlanırdı, buna şüphe yoktu. Ama kadınlarla tanışmakta hiç sorun yaşamamış bir erkek olarak -aslında tam tersi- Vaughn bir kadının *kendisini* özel olarak tanımaya ilgi duyan bir erkek istediğini de biliyordu. Ve Çizgili Banker Gümleği bu konuda fena halde başarısız olmuştu.

Vaughn kadının kasıtlı bir hareketle saatini kontrol ettiğini gördü. Merakla, bundan sonra ne olacağını görmek için izledi. Çizgili Banker Gümleği bir sonraki kez hava almaya çıktığında, kadın gülümseyerek hemen sohbete dahil oldu. Bu gülümseme Çizgili Banker Gümleği'ni geçici olarak susturdu, susturması da gerekiyordu.

Muhteşem bir gülümsemesi vardı.

Vaughn tam da bu sırada, randevularının garip ama izlemesi ve zaman geçirmesi ilginç koşulları yerine *ona* gerçekten dikkat etmeye başladı. Kumral saçları şık, kat kat bir kesimle omuzlarına dökülüyordu. Aslında, onunla ilgili her şey şık ve gösterişli görünüyordu-

Fildişi firfırlı bluzundan şık gri kalem eteğine ve boynundaki hafif yazlık eşarba kadar her şey bir aradaydı. İyi dikilmiş kıyafetlerine ve klasik topuklu ayakkabılarına bakarak onun otuzlu yaşlarının başında ve bir tür profesyonel meslek sahibi olduğunu tahmin etti.

Başka bir deyişle, zeki, çekici ve görünüşe göre bekârdı. Bununla çalışabilirdi.

Birkaç dakika sonra Çizgili Bankacı Gömleği masadan kalktı ve sanki "*Sorun değil, benim de gitmem gereken bir yer var*" der gibi eliyle işaret etti. Belli ki gitmesi gereken yerler vardı çünkü sadece yakışıklı, komik ve havalı bir işi yoktu, aynı *zamanda önemliydi de!*

Elbette.

Şimdi Auburn'ün vermesi gereken bir karar vardı. Kolay yolu seçebilirdi - *bana e-posta gönder, bunu tekrar yapalım* ve sonra adama asla cevap yazma - ya da daha garip ama dürüst olanı seçebilirdi, *Bu güzeldi, ama aramızda bir bağlantı hissetmiyorum.*

Çizgili Bankacı Gömleği telefonunu işaret etti. *Seni bir ara aramama ne dersin?* Sonra içeride olup olmadığını görmek için bekledi.

Vaughn da onunla birlikte bekledi.

Kadın üzüntüyle başını salladı.

Vaughn'un ilgisi beş kat arttı. Kendi ilişkilerinde dürüstlüğe önem veren bir adam olarak bu kadının tarzını beğenmişti. Bu koşullarda doğruyu söylemek cesaret isterdi.

Çizgili Banker Gömleği belli ki reddedilmeyi beklemiyordu ve bu yüzden Vaughn'a sempati duyuyordu. Adamın kadına bir soru sormasını izledi, ironik bir şekilde kadına nihayet konuşma fırsatı vermek için bu anı seçmişti. Kadın nezaketle cevap verir gibi göründü, adamın başını sallamasına ve biraz şaşkın bir ifadeyle kapıya yönelmesine neden olan bir şey söyledi.

Adam gider gitmez rahat bir nefes aldı ve çantasından cep telefonunu çıkardı.

Vaughn onun uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıp sandalyesinde rahatlamasını izledi.

Böyle bir kadının Cuma gecesini böyle kötü bir notla bitirmesine izin vermek utanç verici olurdu.

- - -

Bu talihsiz bir olaydı.

Sidney Sinclair, geçen Cumartesi gecesi bir şişe pinot noir içerken, flört profilini oluşturmaya yardımcı olan en iyi arkadaşı Trish'e mesaj attı. O zamanlar internette flört etme fikri ona eğlenceli ve heyecan verici gelmişti ve belki de hâlâ öyle olacaktı ama şu ana kadar 0 ve 1'le oynuyordu.

BİR NUMARALI BACHELOR OLMAZ, diye mesaj atmış Trish'e.
ÇOK FAZLA KONUŞUYORDU.

Saniyeler içinde Trish mesaj attı. İLK BULUŞMADA KONUŞMAK İYİ BİR ŞEY DEĞİL Mİ?

Elbette Trish olaylara olumlu bir bakış açısı getirmeye çalışıyordu. Otuz üç yaşındaki bekâr bir kadının mutlu bir evliliği ve çocukları olan en iyi arkadaşları olarak bu, iş tanımının bir parçasıydı.

"SHREK'TEN ÇOK FAZLA DONKEY," diye cevap yazdı Sidney.

OUCH. BU HIÇ İYİ DEĞİL.

Şaka yapmıyorum. William, nam-ı diğer Bir Numaralı Bekar, büyük bir potansiyele sahip görünüyordu. Bir tüccar olarak yatırım işindeydi. Tam da burada, ortak bir noktaları vardı.

-hakkında konuşabilirdi. Seyahat etmeyi, sinemaya gitmeyi ve şehirde yeni restoranlar denemeyi sevdiğini söylemişti. Bunların hepsi "artı" sütununda yer alıyordu.

Profilinde bahsetmediği şey, bu konular hakkında akıllara durgunluk veren ayrıntılarla konuşmayı sevdiğiydi.

Sidney insanların bazen ilk buluşmalarında gergin olduklarını ve bunu telafi etmek için çok konuşabileceklerini takdir edemediğinden değil. Ama William gergin görünmüyordu, daha çok kendisiyle doluydu ve bu da Sidney'in kitabında kesinlikle büyük bir geçişi hak ediyordu.

Sidney'nin New York'ta geçirdiği sekiz yılın ardından Chicago'ya döndüğünde karar verdiği şeylerden biri de flört konusunda bir planı olması gerektiğiydi. Eski nişanlısıyla nişanını bozmasının üzerinden altı ay geçmişti; bu ilişkinin yasını tutmak için bolca zamanı vardı.

Memleketi Chicago'ya geri dönmek, yeni bir başlangıç yapma şansıydı. Ve bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek için Sidney, profesyonel hayatında geliştirdiği becerilerinden yararlanmaya karar vermişti. Ülkedeki en başarılı özel sermaye şirketlerinden birinde yönetici olarak, bir şirketin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu belirleme konusunda harika içgüdülere sahipti.

kötü yatırım. Aslında bu içgüdüler, yeni şirketinin üç ay önce, daha önce çalıştığı Manhattan merkezli yatırım bankasında ona yaklaşmasının ve neredeyse tamamlamak üzere oldukları dört milyar dolarlık bir fonu yönetmesini istemesinin nedeniydi.

Şimdi aynı içgüdülerini özel hayatına da uygulaması gerekiyordu. Otuzlu yaşlarda biriyle çıkma sahnesinde hayatta kalabilmek için biraz iş adamı gibi olmak gerekiyordu; başarılı olmak için yeni olasılıklara açık olmalı, ama aynı zamanda kararlı olmalı ve bir aday pek de iyi bir yatırım gibi görünmediğinde hızla yoluna devam etmeliydi.

Belki bazıları onun flört etmeye yaklaşımının fazla pragmatik, hatta biraz soğuk olduğunu söyleyebilirdi. Belki bazıları aşık olma konusunda akli yerine kalbinin sesini dinlemesi gerektiğini söyleyebilirdi.

Eskiden o insanlardan biriydi. "En azından burada kahve güzel."

Zengin erkeksi seste biraz sert bir ton vardı. Sidney cep telefonundan başını kaldırdı ve-

Criminy.

Bu oydu. Kafeye ilk girdiğinde fark ettiği seksi adam. Uzun boyluydu ve giydiği koyu gri takım elbise ve mavi kravata rağmen bir şekilde oldukça seksi görünmeyi başarıyordu. Belki de kalın, kahverengi saçlarının kısa kesilmiş olmasıydı. Ya da keskin ela gözleri. Ya da güçlü, yontulmuş çenesi ve saat beş yönündeki mükemmel gölgesiydi.

Ne yazık ki onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Kahve mi?" diye sordu. "... karşıt olarak mı?"

"Konuşma," dedi. "Randevunuz daha iyi geçebilirmiş gibi görünüyordu."

"Bunu fark ettin, değil mi?" Tamamen yabancı birinin randevusuna bu kadar yakın ilgi göstermesi konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

"Evet. Ama sadece bazı şeyleri fark etmek üzere eğitildiğim için." Ona bir gülümseme gönderdi. "Ürkütücü bir sapık falan değilim."

"Muhtemelen ürkütücü bir sapığın söyleyeceği şey tam olarak budur."

"Doğru." Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sana rozetimi gösterebilirim."

Sidney onu daha yakından inceledi. Herhalde "rozet"ten söz etmesi bir tür kolluk kuvveti olduğu anlamına geliyordu. Bunu görebiliyordu.

-Bir pozisyonda olmaya alışmış birinin cesur havası vardı.

otorite. "Neden rozetinizi göstermeyi teklif ettiğiniz ilk yabancı kadının ben olmadığım hissine kapılıyorum?"

"İnanın bana, benim işimde pek çok yabancı kadın rozetimi gördü. Tuhaf erkekler de." Bununla birlikte masanın diğer ucundaki sandalyeyi kaptı ve oturdu.

Um. . . Merhaba? Sidney az önce kendisine yardım ettiği sandalyeyi işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Sanki bu çok açıkmiş gibi ona baktı. "Bir konuşma başlatıyorum."

"Ama seni tanımıyorum bile."

"İşte bu yüzden bir konuşma başlatıyorum. Temel bilgilerle başlayalım. Adın gibi."

Ah, doğru. Sidney burada neler olduğunu çok iyi biliyordu. Bu adam onu başarısız randevusunda görmüş, belli ki bekâr olduğunu anlamış ve şimdi de kolay lokma olduğunu düşünüyordu.

"Size adımı vermeyeceğim," dedi.

"Tamam o zaman. 'Bayan Doe' o zaman," dedi, yılmadan. "Neden bana biraz kendinizden bahsetmiyorsunuz, Bayan Doe?"

Sekiz yıl New York'ta yaşadıktan sonra mükemmelleştirdiği en iyi "Kaybol dostum" bakışını ona yöneltti. "Yani şimdi de iyi polis tavlama rutinine mi geçiyoruz? Ne kadar orijinal."

Sesi hınzırlaştı. "İstersen kolayca kötü polis rutinine geçebilirim."

Sidney bu ima karşısında yüzünün kızarmasını engelledi. "Bahse girerim bu tür yorumlar normalde senin için gerçekten işe yarıyordur, değil mi?"

"Asıl soru, sizin için çalışıyorlar mı?" "Hiç de değil."

"Lanet olsun. Sanırım taktik değiştirsem iyi olacak."

"Ve bunun için buralarda olmayı çok isterim. Gerçekten." Sidney saatini kontrol etti. "Ama ne yazık ki yetişmem gereken bir yemek var."

O zaman onu şaşırttı.

Yüz ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Tamam, bak. Belki biraz sert konuşuyorum. Normalde esprili bir açılış cümlesi bulurdum, ardından da seni etkileyip cezbettığım sevimli bir tavlama rutini -evet, şüpheli bakışını görüyorum, ama bu konuda bana güvenmen gerekecek: kaliteli şeyler. Ama senin gibi benim de gitmem gereken bir yer var. Yani silah altındayım.

"Basit gerçek řu ki, bu kafeye girdiğiniz andan itibaren ilgimi çektiniz. Ve daha fazlasını bilmek istiyorum. Bana numaranı hatta adını bile vermek zorunda değilsin. Sadece yarın aynı saatte burada buluşalım. Sana bir fincan kahve ısmarlayacağım, konuşacağız ve sonra gerçekten dūřundūđın gibi bir pislik olup olmadığına karar verebilirsin." Ağzının kenarlarında bir gūlūmseme kıvrıldı. "Aslında bu konuda seni şaşırtabilirim."

Kendinden emin, flōrtōz ve gōz kamařtırıcı. Sidney'in bu adam için tipik olarak çok iyi oynadıđından hiç řūphesi olmayan ōlūmcūl bir kombinasyondur. Kolayca *Neden* olmasın diyebilir, yarın onunla tekrar buluřabilirdi ve eđer adam dūřundūđu kadar ukalaysa, bu iř burada biterdi. Bundan bedava bir fincan kahve ve ona benzeyen bir adamın peřinden kořmasının ucuz heyecanını çıkarırdı.

Ama.

Sorun řu ki, bu adamı tanıyordu. Bu adamla çıkmıřtı. Hatta bu adamla *niřanlanmıřtı*. Manhattan tıpkı onun gibi adamlarla doluydu: kendinden emin, yakıřıklı ve son derece kurnaz. Ve iřlerin nasıl sonuçlanacađını çok iyi biliyordu ūnkū bir keresinde Brody ile tam olarak bu yoldan geçmiřti: bu adam yarın aslında bir pislik olmayacaktı, bunun yerine pūrūzsūz, akıllı ve esprili olacaktı ve kahve ikiye, içki de akřam yemeđine dōnūřecekti ve her an boyunca midesinde heyecan dalgalanmaları olacaktı. Vesaire, vesaire, vesaire.

Bu adamı çoktan *aşmıştı*.

ūnkū gerçekte, bu tūr bir erkekle çıkmanın romantik fantezisine kendini kaptıran her kadın çok ōnemli bir gerçeđi gōz ardı etmiř olur.

Bu adam kōtū bir yatırımdı.

Ve bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Yine de mantıklı yanı, o anda karřısında oturan Bu Adam'ın ela gōzlū, siyah saçlı versiyonunun aslında ona yanlıř bir řey yapmadıđını fark etti. Bu yūzden kibar olmaya çalıřarak gūlūmsedi. "Bunu sormanız çok hoř. Ama ne yazık ki hayır demek zorundayım."

"Harika." Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Sonra kaşları atıldı ve başını eğdi. "Bekle-ne?"

Sidney gūlmemek için dudađını ısırdı. Ah ... bu hikāyeyi daha sonra Trish'e anlattıđında, adamın yūzūndeki řařkın ifade en ōnemli nokta olacaktı.

"Korkarım yarın sizinle buluşamayacağım," diye açıkladı. Adamın şaşkın ifadesi yerini anlayışa bıraktı. "Ah, tabii. Çünkü başka planlarınız var, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Daha çok düpedüz bir hayır."

"Huh." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir süre düşündü.

"Söylemeliyim ki, farklı bir cevap bekliyordum."

Evet, anladı.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi.

"Sadece tipim olduğunu düşünmüyorum," dedi, basitlik olsun diye.

"İlginç. Beş dakika içinde 'tipimi' belirleyebildin. Konuştuğumuz dakikalar?"

Şimdi biraz damarına basıyordu. "Evet."

"Bu etkileyici. Benim işim insanları ölçüp biçmek. Bu yüzden düşündüğünüz kadar iyi olup olmadığınızı merak ediyorum."

Sidney ona bir bakış fırlattı. "Tatlım, tipinin ne olduğunu çok iyi biliyorsun.

Otuzlu yaşlarındaki her bir kadın da öyle."

"Anlıyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve eliyle işaret etti. "Şimdi bunu gerçekten duymam gerekiyor."

Mantıksal olarak Sidney bunun bir kafede tanımadığı biriyle konuşulacak türden bir konuşma olmadığını biliyordu. Her şeyden önce, bunun bir anlamı yoktu. İkincisi, Sidney'in gitmesi gereken yerler vardı ve iddiaya göre onun da vardı.

Ama gözleri ona meydan okuyordu.

Daha iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olmasına rağmen, adrenalin patlamasının içinden geçtiğini hissetti, onun meydan okumasına karşı koyma telaşı. Manhattan'da yatırım bankacısı olarak çalışmaya başladığı ilk zamanlarda, bunun gibi taktiklerle gözünü korkutabileceğini düşünen pek çok erkek tanıdı.

Yanlış varsaymışlar.

O da sandalyesine oturdu ve rahatladı. Reddederken olabildiğince diplomatik olmaya çalışmıştı ama adam cevaplar konusunda ısrar ediyorsa, cevapları alacaktı.

"Pekâlâ." Gözleri değerlendirmek için onu taradı. "Otuz dört ya da otuz beş yaşındasın, çalışıyorsun, hiç evlenmedin. Belki bir gün, belki kırk yaşına geldiğinde yuva kuracağını düşünüyorsun ama şimdilik işinde sıkı çalışıyorsun, bu yüzden de sıkı oynamak istiyorsun. Yirmili yaşların ortalarındaki kadınlarla çıkmaya daha meyillisiniz, çünkü yirmili yaşların başındaki kadınlar size biraz fazla genç geliyor ve otuzlu yaşlardaki

kadınlar sizi hayal kırıklığına uğratiyor.

Üçüncü buluşmada evlilikten ve çocuklardan bahsetmek istemeleri gibi. Bir kızla birkaç kez çıkacaksınız, birlikte çok eğleneceksiniz ve sonra o daha ciddi bir şey için zorlamaya başladığında, kadınların neden bir bağlılığa ihtiyaç duymadan sadece *çıkılmaktan* memnun olmadıklarını merak ederek başka birine geçeceksiniz. Peki siz neden şu anda tek bir kişiye bağlanmak istiyorsunuz? Sizin gibi çekici erkekler için bu şehir o kadar çok parlak şekerle dolu büyük bir şekerçi dükkânıdır ki, sadece birini seçmeniz mümkün değildir. Bunun yerine, sağlıklı olduğu her halinden belli olan egonuzla etrafta koşturuyor, elinize geçirebildiğiniz kadar çok ürünün tadına bakıyorsunuz - sırf yapabildiğiniz için."

İşi bittiğinde Sidney derin bir nefes aldı ve kendini garip bir şekilde iyi hissetti.

Son altı aydır, Brody'den ayrıldıktan sonra yoluna devam etmeye ve arkadaşlarının, ailesinin ve iş arkadaşlarının yanında soğukkanlılığını korumaya o kadar kararlıydı ki, neredeyse hiç kimseye içini dökmemişti. Bu yüzden sonunda hayal kırıklığını ifade etmek harika hissettirmişti.

Görünüşe göre bu adam için.

Başkası olacağına o olsun *daha iyi, diye* düşündü. Sanki onu bir daha görecekmış gibi değildi.

Kollarını masanın üzerine koydu. "Pekala. Erkek nüfusu adına, yaptığı şey için ilk özür dileyen ben *olayım*."

Sidney'in gözleri kısıldı. Alaycı davranıyordu; az önce ona söylediklerine bakılırsa yeterince haklıydı. Ama bu biraz fazla yakınına gelmişti. "Burada işimiz bitti, değil mi?"

"Öyle diyebilirim." Sandalyesinden kalktı. "Kahvenizin tadını çıkarın, Bayan Doe." Başka bir şey söylemeden kafeden çıktı.

Sidney derin bir nefes alıp silkindi. Birkaç dakika içinde kız kardeşi Isabelle ve kız kardeşinin erkek arkadaşıyla buluşacaktı ve akşam yemeğine kötü bir ruh haliyle çıkmak istemiyordu.

Yanındaki masada oturan altmış yaşlarındaki adamın onu izlediğini fark etti. Belli ki gösteriyi izlemişti.

"Benim fikrimi sordu," dedi savunmacı bir tavırla.

"Sadece içeri giren bir sonraki adama ne yapacağınızı merak ediyorum," dedi yaşlı adam. "Onları buradan ceset torbalarıyla çıkarmaya başlayacaklar."

Muhtemelen bu kafeden ayrılmasının vakti gelmişti.

İki

Anlaşılan o ki, Bayan Doe'dan *hayır* cevabı geldi.

Vaughn caddenin karşısına geçti, kavşaktaki bir taksinin etrafından dolanırken bir yandan da sinir bozucu bir kulak kurdu gibi kafasına takılan kendini beğenmiş konuşmadan kurtulmaya çalışıyordu.

Ve neden şu anda tek bir kişiye bağlanmak isteyesiniz ki? Sizin gibi çekici erkekler için bu şehir, sadece birini seçemeyeceğiniz kadar çok parlak ikramla dolu büyük bir şekerçi dükkandır.

Kısacası, evet.

Bunu inkar etmiyordu; eğlenmeyi seviyordu. Sağlıklı bir flört hayatı vardı, farklı kadınlarla çıkmakta ve iyi vakit geçirmekte özgürdü ve bu konuda neden kendini suçlu hissetmesi gerektiğini anlamıyordu. Bağlanmaktan kaçınmasının büyük bir nedeni yoktu, sadece hayatından olduğu gibi keyif alıyordu. İlginç insanlarla, yapılacak ve görülecek çeşitli şeylerle, denenecek yeni restoran ve barlarla dolu canlı bir şehirde yaşayan, iyi bir işi olan bekâr bir adamdı. Yuva kurmak istediği için kimseyi eleştirmiyordu ama kişisel olarak hayatının bu noktasında böyle bir zorunluluk hissetmiyordu. Belki kırk yaşına geldiğinde.

Küstah Bayan Doe'nun kendini beğenmiş bir şekilde "*Biliyordum!*" diye bağırdığını duyar gibiydi. kafasında.

Gerçekten de, onu neredeyse bire bir tarif etmişti - bu konuda bu kadar hap gibi olmasaydı şüphesiz onu daha çok etkileyecek bir şey. Yaptığı iğneleyici yorumdan dolayı kendini biraz suçlu hissetti ama kızın önce onun taşaklarını patlatmaktan zevk aldığı gerçeği bunu büyük ölçüde hafifletti. Bir kadına asıldığında işler genellikle böyle gitmezdi -kendini övmek gibi olmasın ama kadınlar FBI olayını çok severdi- ama neyse. Onu bir daha görecektir gibi değildi.

Çok şükür.

Vaughn, Simon ve Isabelle'le buluşacağı restoran olan The Boarding House'u gözüne kestirdi ve huysuz Bayan Doe'ya dair tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Dokuz bin şarap kadehinden yapılmış devasa avizesiyle tanınan bara birkaç kez gitmiş olmasına rağmen, üçüncü kattaki ana yemek salonunda hiç yemek yememişti. Gördüğü kadarıyla bu mekân, çıplak kirişler, parke zeminler, geniş cumbalı pencereler ve tavana ustalıkla yerleştirilmiş binlerce şarap şişesi ile tasarlanmıştı.

Simon'ı pencerelerden birinin yanındaki bir masada, yirmili yaşlarının ortalarında, çilek sarısı saçları olan güzel bir kadının yanında otururken gördü.

Demek gizemli Isabelle buydu.

Onların masasına doğru yöneldi. Simon ayağa kalktı, selam vermek için omzunu tuttu ve hemen tanışma faslına geçti.

"Isabelle, bu kardeşim Vaughn. Vaughn . . . bu Isabelle."

"Benim için bir zevk, Isabelle," dedi Vaughn sıcak bir sesle, elini sıkarken.

Belli ki bu Simon için büyük bir olaydı, bu yüzden en iyi şekilde davranmayı planladı. Bu da kardeşiyle ilgili tüm utanç verici anekdotları en azından ana yemeğe kadar saklayacağı anlamına geliyordu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Simon senin hakkında çok şey anlattı." "Birkaç hikâyeyi düzeltmek zorunda kaldım ama ana fikri anladı," diye alay etti Simon.

Vaughn kıkırdayarak yerine oturdu. Yanındaki koltukta bir yer sofrası olduğunu fark etti.

Simon, "Isabelle'in kız kardeşi de bu gece geliyor," diye açıkladı.

"İki aileyle de tanışmak mı?" Vaughn bir kaşını kaldırdı. "Bu iş ciddileşiyor."

"Aslında Simon Sidney'le çoktan tanıştı," dedi Isabelle. "Ama bu akşam ikinizle birlikte yemek yemenin güzel olacağını düşündük."

Vaughn bunun biraz ilginç görüldüğünü düşündü. Belki de bir şeyler dönüyordu? "Ne kadar çok o kadar iyi." Suyundan bir yudum aldı ve bardağının üstünden Simon'ın kocaman şapşal gülümsemesine baktı.

Bir şeyler dönüyordu.

"Ah, mükemmel zamanlama. İşte Sidney geldi." Isabelle restoranın karşısındaki birine heyecanla el salladı.

Vaughn girişe arkasını dönmüştü, bu yüzden bakmak için arkasını döndü. Hayır.

Sikişmek.

Yol.

Huysuz Bayan Doe'ydu.

Tam o anda onu görünce olduğu yerde durdu. Vaughn onun nefesinin altında *Oh kahretsin diye* mırıldandığından emindi.

Tam olarak onun duyguları.

Sidney hemen toparlandı ve oraya yöneldi.

Isabelle masadan kalktı ve ona sarıldı. "Burada olmana çok sevindim." Vaughn'a döndü. "Bu Simon'ın kardeşı Vaughn. Vaughn, kız kardeşim Sidney."

Vaughn ayağa kalktı ve elini uzattı. İçinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, daha önce tanıştıklarını belirtmeye hiç niyeti yoktu. "Memnun oldum Sidney."

Onunla göz göze geldiğinde aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Elini onun elinin içine kaydırdı. "Sen de öyle."

"Sid," dedi Simon, sanki eski arkadaşarmış gibi. Masanın etrafına geldi ve onu kucaklamak için kendine çekti.

Sonra hepsi yerlerine oturdu, Vaughn da Sidney'in yanına. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. *Ne kadar rahat değil mi?*

Isabelle Simon'a baktı. Omuz silkti, hâlâ aptalca gülümsüyordu. Sidney ve Vaughn'a döndü ve aceleyle konuştu. "Tamam, birbirinizi biraz daha iyi tanıyabilmeniz için beklememiz gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Simon ve benim bazı haberlerimiz var."

"Bu durumda Vaughn ve ben birbirimizi tanıma kısmını ileri sarmaktan mutluluk duyarız," dedi Sidney sevimli bir gülümsemeye.

"Oldukça mutlu," diye kabul etti, onun çekiciliğine kendi çekiciliğiyle karşılık vererek.

"Çok tatlısınız. O halde, sanırım lafı dolandırmanın bir anlamı yok. " Isabelle Simon'a gizlice bir bakış attı ve sonra ellerini havaya kaldırdı. "Biz evleniyoruz!"

Vaughn'un ağzı açık kaldı, aynı anda Sidney de elleriyle onunkini kapattı.

"Aman Tanrım," dedi Sidney.

Bu düşünceye tüm kalbiyle katılıyordu. Kardeşi Isabelle'i sadece üç aydır tanıdıktan sonra mı evlenme *teklif etmişti?* Birlikte yaşamaya başladıklarını duyuracaklarını sanıyordu ki bu da başlı başına önemli bir dönüm noktası olurdu. Ama *evlilik?*

Bu büyük bir olay.

"Bu harika bir haber," dedi Sidney. Kocaman bir sırtışıla, kız kardeşine sarılmak için ayağa kalktı.

Vaughn masanın diğer tarafına baktı ve kardeşinin bariz bir tereddütle onu izlediğini gördü.

Bunu görmek onu etkiledi.

Tamam, evet. Ona göre, bir kadını sadece üç aydır tanıdıktan sonra ona evlenme teklif etmek tamamen çılgınlıktı. Bir insan hayatının geri kalanını tek bir kişiyle geçireceğinden bu kadar kısa bir süre içinde nasıl bu kadar emin olabilirdi? Bu düşünce bile gözlerini seğirtirdi. Artık kovalamaca yok. Artık eğlenceli tek gecelik ilişkiler yok. Artık adı bilmem ne ve onun seksi arkadaşıyla yaşadığınız o üçlü hakkında düşünmek ve bir ara tekrar isteyip istemeyeceklerini merak etmek yok. *Hepsi bir anda* yok oldu.

Ama bu Simon'ın kararıydı, onun değil. Vaughn kardeşini bu kadar çabuk evlenme teklif etmeye neyin motive ettiğini tam olarak anlayamasa da, böylesine büyük bir anı mahveden bir pislik olmayacağını biliyordu.

Böylece o da sandalyesinden kalktı. Sırıttı ve Simon'ın sırtına bir tokat attı. "Küçük kardeşim evleniyor. Vay anasını."

Simon güldü ve kardeşçe sarılmak için onu kendine çekti.

Tebriklerin ardından Sidney Simon'a sarıldı, Vaughn Isabelle'e sarıldı, Vaughn ve Sidney birbirlerine karşılıklı olarak güvenli bir mesafe bıraktılar ve sonra hepsi yerlerine oturdular.

Simon, "Isabelle ve benim ilk olarak sana söylemek istememizin nedenlerinden biri de düğünde senin sağdıç ve nedime olmanı istememiz," dedi.

Isabelle parmağını şakayla karışık salladı. "O yüzden birbirinizi tanıma kısmını hızlı ileri sarmak yok. Hayatımızdaki en önemli iki insan olarak" -kendisiyle Simon'ın arasını işaret etti- "siz ikiniz sık sık bir arada olacaksınız."

"Bu ne kadar eğlenceli olacak?" Simon heyecanla sordu. Vaughn ve Sidney birbirlerine şüpheyile baktılar.

Doğru.

- - -

Her şey göz önünde bulundurulduğunda, akşam yemeği oldukça sorunsuz geçti.

Vaughn Sidney'in hakkını teslim etmeliydi; kadının mükemmel bir poker yüzü vardı. Onunla aşırı derecede konuşmuyordu ama onu görmezden de gelmiyordu. Ses tonu ve söylediği şeyler son derece kibardı.

Yemeğin ilk bir saati boyunca Sidney'le birbirleriyle neredeyse hiç konuşmak zorunda kalmamaları da buna yardımcı oldu. Simon ve Isabelle'in nişan haberini vermelerinin hemen ardından Roberts/Sinclair grubunun üzerine bir gelinlik partisi/düğün töreni/balayı muhabbeti girdabı çökmüş ve önüne çıkan herkesi tuzağa düşürmüştü. Buna karşılık Vaughn, kendini konfor alanının tamamen dışında bulduğu bir durumda bulan her özel ajanın yapacağını yaptı - mümkün olduğunca düşük bir profil sergiledi ve çenesini kapalı tuttu.

Ancak tatlılar geldiğinde, Isabelle ve Simon kardeşleri arasında daha fazla diyalog başlatmaya çalıştı.

"Yeni ofisine yerleşmiş gibi hissediyor musun?" Simon Sidney'e sordu. Açıklamak için Vaughn'a döndü. "Sidney birkaç yıl New York'ta yaşadıkdan sonra kısa süre önce buraya geri taşındı."

"Oraya varmak üzereyim," dedi Sidney. "Fonumuzu geçen hafta kapattık, yani şimdi gerçekten çalışmaya başladığım zaman."

"Ne iş yapıyorsun?" Vaughn sordu. *Masumca size asılmaya çalışan erkeklerin taşaklarını patlatmak dışında yani.*

"Eskiden yatırım bankacısıyım. Ama satın alma tarafına geçtim- şimdi bir özel sermaye şirketinde yöneticiyim."

"Kulağa etkileyici geliyor." Aslında, FBI'ın beyaz yakalı suçlar ekibinde bir ajan olarak Vaughn, Sidney'nin işine iki şeyi bilecek kadar aşinaydı: Birincisi, bir yönetici pozisyonu elde etmişti, yaptığı işte çok iyiydi ve ikincisi, bunu yaparak bir ton para kazanıyordu. Ama profesyonel açıdan etkilendiğini bilmesine gerek yoktu. Onu yüksek mevkili işinde, şık ofisinde, şirketleri satın alırken ve onları nasıl kâra geçirip satacağını düşünürken kolayca hayal edebiliyordu.

Farklı koşullar altında, muhtemelen bu görüntüyü oldukça seksi bulurdu. Isabelle Sidney'e, "Vaughn FBI'da özel ajan," diyerek konuşmayı sürdürdü.

Sidney ona baktı, muhtemelen rozetini göstermesi için yaptığı alaycı teklifi hatırlıyordu. "Ne tür davalar üzerinde çalışıyorsun?"

"Ben beyaz yaka suçları ekibindeyim. Çoğunlukla kamu yolsuzluğu suçlarını soruşturuyorum."

Simon gururla, "Vaughn çok fazla gizli görev yapıyor," dedi. "FBI'nın Quantico'daki gizli görev okulundan geçen ajanların küçük bir yüzdesinden biri."

"Bunun için bir okulunuz olduğunu bilmiyordum," dedi Sidney. "Ben de öyle." Isabelle meraklanmış görünüyordu. "Sınıflar var mı ve her şey?"

Vaughn, "Evet, ama çoğu zaman kampüs dışındaydık, durumları daha gerçekçi hissettirmek için yakındaki bir kasabayı kullanıyorduk," dedi. "Temelde üç hafta boyunca gizli görev senaryolarını canlandırdık ve işler ters gittiğinde nasıl tepki vereceğimizi öğrendik."

"Ne kadar havalı," dedi Isabelle. "İlginç değil mi Sid?"

"Büyüleyici." Ses tonu biraz kuru olan Sidney şarabından uzun bir yudum aldı. Ve böylece dans devam etti.

Vaughn ve Sidney gecenin geri kalanında tüm kibarlıkları ve cana yakınlıklarıyla sohbetin içinde yollarını buldular. Bu görüntünün bozulduğu tek an, yemeklerini bitirdikten sonra restoranın dışında kısa bir an oldu. Isabelle vedalaştıktan sonra tuvaleti kullanmak için geri çekildi ve Simon da biletini valeyeye vermek için uzaklaştı.

Sidney ve Vaughn'u yalnız bırakarak.

Bekleyen bir taksiye doğru yürüdü. Vaughn onu takip etti ve bir centilmen olarak kapıyı açtı.

"Bir taksiyi paylaşmayı teklif ederdim ama korkarım ben ve 'belli ki sağlıklı egom' sizi çok sıkar." Simon'ın izleme ihtimaline karşı yumuşak bir gülümseme ekledi.

"Bütün gece bunu söylemek için bekledin, değil mi?" diye takıldı.

"İnan bana, bütün gece söylemek için beklediğim şeyler arasında en kibar olanı bu." Eliyle bir işaret yaptı -çıkarken *taksi kapısının sana çarpmasına izin verme- ve sonra kızın arabaya tırmanışını izledi.*

İçeri girerken kalem eteğinin yırtmacı kalçasının ortasından ayrılıyordu. Yukarı baktı ve onu bakarken yakaladı.

Evet, her neyse. Vaughn kapıyı sıkıca kapattı.

Hap ya da değil, kadının çok güzel bacakları vardı.

- - -

Taksi restorandan uzaklaşırken SIDNEY başını iki yana salladı, kafede ters ters konuştuğu adamın Simon'ın *kardeşi olduğuna* hâlâ inanamıyordu. Isabelle'in müstakbel kayınbiraderi.

Görünüşe göre bu sadece tesadüflerden biriydi. Becerikli bir kadın olduğu için William'la randevusunu, daha sonra Simon ve Isabelle'le buluşacağı restorana yakın bir kafede ayarlamıştı. Vaughn ve Simon arasında kulak misafiri olduğu konuşmaya göre, Vaughn işten beklenenden geç çıkmış, eve kadar trafikle boğuşacak ve takım elbisesini değiştirecek vakti olmadığı için aynı kafede yarım saat geçirmeye karar vermişti.

Fate hiç şüphesiz bu olay karşısında gülmekten kırılıyordu.

Trish'e mesaj atmak için telefonunu çıkardı ve sonra saatin onu geçtiğini gördü. Evde dört aylık bebeği olan biriyle dedikodu yapmak için biraz geç olduğunu düşünerek sabaha kadar beklemeye karar verdi.

Taksi Sidney'in evinin önünde durdu; önceki sahipleri tarafından restore edilmiş, yüzyıldan kalma bir kahverengi taş evdi bu. Sidney ücreti ödedi, caddenin karşısına geçti ve ön kapıdan içeri girdi. Çantasını yere bıraktı ve topuklu ayakkabılarını tekmeledi, aklında Vaughn'un ona yaptığı son yorum vardı.

İnanın bana, bütün gece söylemek için beklediğim şeyler arasında en kibar olanı bu.

Çok kendini beğenmiş biriydi. Sinir bozucuydu da. Ve daha da sinir bozucu olan, ilginç gizli göreviyle yakışıklı olmak *zorunda* olmasıydı. *-Bana bak, ben seksi bir FBI ajanıyım, bu kötü adam olmak için okula gittim.* *-Vesaire, vesaire, vesaire.* Ve şimdi kız kardeşi onun erkek kardeşiyle evleniyordu, bu da sonsuza kadar bu adamla karşılaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Harika.

Ön kapının çalınması Sidney'i daldığı hayallerden uyandırdı. Cuma gecesi saat on buçukta herhangi bir misafir beklemiyordu, televizyonuna bağlı güvenlik kamerasını kontrol etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Isabelle'di.

Sidney ön kapıyı açtı ve kız kardeşini içeri aldı. "Hey, sen. Seni bu gece tekrar göreceğimi sanmıyordum."

"Simon'dan beni bırakmasını istedim, böylece konuşabilirdik. Bilirsin, sadece ikimiz."

Sidney şimdi daha az şaşırmış bir halde gülümsedi. Aralarındaki beş yıllık yaş farkına rağmen, kız kardeşiyle her zaman yakın olmuşlardı. Çoğunlukla ortalıkta görünmeyen bir baba ve sürekli değişen dadılar ve üvey anneler tarafından büyütüldüklerinden, birbirlerinin hayatlarındaki tek sabit şey onlar olmuştu. New York'ta yaşarken Isabelle'le sürekli konuşmuş ve Skype'la görüşmüşlerdi ama yine de bunu, yani yüz yüze konuşabilmeyi özlemişti.

Kız kardeşini oturma odasına götürdü ve kanepeye oturttu. Simon ve onun çok özel ajan kardeşinin önünde sormak istemediği tüm detayları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Ee? Simon sana evlenme teklif ettiğinde tamamen şaşırdın mı? Yani, sadece üç ay oldu."

Sidney'nin yanındaki kanepeye oturan Isabelle, ayaklarını onun altına kıvırdı. "Hem evet hem hayır. Konu başka bir şey hakkında sohbet ederken açıldı."

"Ne tür bir 'başka şey'?"

"Simon'a hamile olduğumu daha yeni söylemiştim."

Bekle, ne? Sidney gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım."

Isabelle'in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Benim de ilk tepkim aşağı yukarı buydu. Simon'ınki de öyle."

Vay canına. Kız kardeşi -küçük kız kardeşi- *hamileydi*. Sidney nereden başlayacağını bilemiyordu, kafasında o kadar çok soru vardı ki. "Demek ki bu planlanmamıştı."

"Evet. Üç hafta önce Simon'a yatak odamda kendine ait bir çekmece vermeye karar vermiştim. Böylece yatıya kaldığında eşyalarını koyabileceği bir yeri olacaktı. Kutlamak için bir şişe şampanya açmıştık - çünkü o zamanlar *bu* ilişkimizde büyük bir adımdı - ve biraz çakırkeyif olmuştuk. Detaylar biraz bulanık ama prezervatifi yeterince hızlı takmadığımızı düşünüyorum."

Oops.

Sidney hâlâ kendine gelmeye çalışan kız kardeşinin eline uzandı. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?"

Isabelle derin bir nefes alıp verdi. "Öğrendiğimden beri biraz kasırga gibi geçti ve bebek doğduğunda danışanlarımla bazı şeyleri hokkabazlık etmek zorunda kalacağım," dedi sosyal hizmet uygulamasına atıfta bulunarak.

"Ama sanırım Simon ve ben artık aklımızı başımıza toplamaya başladık."

"Bu yüzden mi bu kadar çabuk evlenmek istiyorsun? Çünkü - abla gibi görünmek istemem ama - sırf bebeğin olacak diye evlenmek *zorunda değilsin*, Izz."

"Biliyorum." Isabelle ona ciddiyetle baktı. "Ama mesele şu ki, ikinci buluşmamızdan sonra Simon'la evlenmek istediğimi biliyordum. Aradığım kişi o, Sid. Ve bebek doğmadan önce evlenmek onun için gerçekten önemli. Yani, elbette - belki işler benim düşündüğümden daha hızlı geliyor, ama biz buna ayak uyduruyoruz."

Sidney kız kardeşinin yüzünde herhangi bir belirsizlik belirtisi aradı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Isabelle hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Olumlu."

Sidney'nin büyük kız kardeş koruyucu içgüdüleri biraz gevşedi. "Tamam o zaman. Sanırım şu düğün planlarına başlasak iyi olacak." Heyecanla ellerini çırttı. "Neyimiz var? Bunu başarmak için sekiz ay mı? Güvende olmak için belki yedi?"

Isabelle dudaklarını büzdü. "Şey, bakın, bununla ilgili bir şey var. Görünüşe göre Simon'ın annesi çok geleneksel bir Katolik. Evlenmeden önce hamile olduğumu öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyor, bu yüzden ona bebekten bahsetmeden önce düğün yapmayı umuyoruz."

"Yani kaçıyor musun?"

"Bunu bir olasılık olarak ortaya attım ama Simon bunu yaparsak ailesinin yıkılacağını söyledi. Onun yerine ben gösteriye başlamadan önce burada bir düğün yapmayı düşünüyoruz."

"Bu harika, Izz. Ama düğününüzden beş ay sonra *bir* bebek ortaya çıktığında Simon'ın annesinin durumu anlayacağını düşünüyorum. Tabii ona leyleklerin artık hızlandırılmış kargo hizmeti sunduğunu söylemeyi planlamıyorsan?"

Isabelle ona bir bakış fırlattı. *Ha, ha*. "Tabii ki bunu ona daha önce söylememiz gerekecek. Sadece düğünden önce üzülmesini istemiyorum." Durakladı. "Yani, kadınla hiç tanışmadım ve benim hakkımdaki ilk izleniminin, oğluyla sadece üç ay çıktıktan sonra hamile kalarak onu evliliğe zorlayan kız olduğum şeklinde olmasını istemiyorum. Müstakbel kayınvalidemle ilk tanışmam böyle olmamalı. Kayınvalidemin oğullarıyla evlendiğim için mutlu olması gerekiyordu ve kayınvalidem de Bilmiyorum. Aile tariflerini bana aktarması gerekiyordu,

Belki bana mükemmel bir hamur işi yapmayı gösterir, bebeğin vaftiz elbisesini seçmeme yardım eder ve annelerin yaptığı tüm o şeyleri yapar."

Isabelle'in tam olarak nereden geldiğini bilen Sidney'in boğazı aniden biraz daraldı. Anneleri Sidney dokuz, Isabelle ise sadece dört yaşındayken göğüs kanserinden vefat ettiği için ikisi de bu tür anların çoğunu kaçırmıştı. Ve babaları da ... yani babaları olduğu için, "tipik" bir çekirdek aile deneyimi sunmamıştı.

"Simon'ın ailesinin beni sevmesini gerçekten istiyorum." Isabelle arsızca gülümsedi. "Benim ne kadar sevimli olduğumu ve Simon'la birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu gördüklerinde, haberi onlara vereceğiz. Doğrusunu söylemek gerekirse, sadece Simon'ın ailesi değil. Bu hamilelik Simon ve benim aramda özel, kişisel bir şey. Bir sürü insanın evlenmeden önce nasıl hamile kaldığım hakkında konuşmasını istemiyorum. Düğünden sonra ne isterlerse söyleyebilirler ama şimdilik Simon ve ben bunun aramızda kalmasını istiyoruz. Bir de seninle."

Sidney kız kardeşinin elini sıktı. "Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hamile olup olmaman kimseyi ilgilendirmez. Hazır olduğunda insanlara söylersin. Trish hamileyken kimseye söylemek için ilk üç aylık dönemi atlatana kadar bekledi. Sen sadece bunu biraz uzatıyorsun."

"Kesinlikle," dedi Isabelle vurgulayarak.

"Demek üç ay, ha? Bunu çıkarmak zor olacak." Sidney göz kırptı. "Şanslısın ki sana yardım edecek harika bir baş nedimen var."

Isabelle dudağını ısırды, o akşam ilk kez tereddütlü görünüyordu. "İşte bana karşı tamamen dürüst olman gereken kısım burası. Önümüzdeki üç ay içinde şehirde boş yer var mı diye her yere baktım ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde her yer dolu. İşçi Bayramı'ndan önceki Cumartesi günü açılışı olan bir mekan buldum. Orası da çok güzel bir yer."

"Harika. Peki sorun nedir?"

"Lakeshore Kulübü." Sidney bunu duyunca durakladı.

Oh.

"Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum," dedi Isabelle hemen. "Sorduğumu bile unut, Sid."

Korkunç biraz aşırı olabilirdi. Ama itiraf etmek gerekirse, Sidney kız kardeşinin düğününü Lakeshore Club'da yapmak istediğini söylemesini beklemiyordu - Sidney'in sadece altı ay önce düğün resepsiyonunu yapmayı planladığı yer.

Sidney'nin büyük günden iki hafta önce düğünü iptal etmesiyle sonuçlanan o deneyim göz önüne alındığında, Isabelle'in düğününü orada yapma fikri gerçekten de biraz tuhaftı. Ama küçük bir tuhaflığın kız kardeşinin planlarının önüne geçmesine gerçekten izin verecek miydi? Isabelle'in bunu ne kadar çok istediğini biliyordu ve ayrıca Lakeshore Club gerçekten de harika bir mekândı.

Sidney, son altı ay içinde pek çok kez yaptığı gibi, duygularını denklemden çıkararak pragmatizme geri döndü.

Ve bir pragmatist, Sidney'in eski nişanlısı yirmi dört yaşındaki kişisel antrenörüyle yatıyor diye hamile kız kardeşinin hayallerindeki düğünü yapmasına engel olunmaması gerektiğini söylerdi.

Buna karar verdikten sonra, Isabelle'e kasıtlı olarak rahat bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hiç de kötü bir fikir değil. Lakeshore Kulübü olsun."

Üç

PAZARTESİ SABAHİ SIDNEY, Monroe Ellers'in şehir merkezindeki ofislerinin konferans salonlarından birinde, şık, tunç grisi granit bir masanın başında oturuyordu. MBA programlarının en iyi ve en parlak mezunları arasında yer alan ve şu anda ülkenin en iyi özel sermaye şirketlerinden birinde ortak ve analist olarak başarılı kariyerlere sahip olan erkek ve kadınlara ait altı çift göz ona bakıyordu.

Artık liderlik edeceği erkekler ve kadınlar.

Son birkaç haftadır yeni görevine alışmaya çalışıyor, şirkete alışmaya çalışıyor ve diğer yöneticilerle birlikte fonun kapanışı ve son yatırımcıların getirilmesi için çalışıyordu. Kurumsal yatırımcılar, üniversite bağışları, özel yatırımcılar ve öğretmen emeklilik fonlarını içeren bir müşteri kombinasyonundan dört milyar dolar gibi iyi büyüklükte bir fon toplamışlardı.

Şimdi topu yuvarlama zamanıydı. Paraları vardı, bu yüzden bir sonraki adım müşterilerinin yatırım yapması gereken şirketleri bulmaktı. Artık elini taşın altına koyma ve Monroe Ellers'in ortaklarının inandığı kadar iyi olduğunu gösterme zamanı gelmişti.

Gruba "Bu masada kim bana bir sonraki Dunkin' Donuts'ı buldu?" diye sordu.

Şüphesiz bu soruyu beklemeyen altı çift göz endişeyle birbirlerine baktı. *Kahretsin, buna bir cevabımız olmasını mı bekliyor?* Dunkin' Donuts son yılların en başarılı tüketici ürünleri özel sermaye geri dönüşlerinden biriydi. Şirket, birkaç özel sermaye şirketi tarafından satın alınana kadar Krispy Krema tarafından yok edilmenin eşiğindeydi - daha sonra devreye girip pazarlama planını çörek yerine kahve ve içeceklere odaklanacak şekilde değiştirdiler. Bunun parlak bir strateji olduğu ortaya çıktı: altı yıl sonra, özel sermaye fonları neredeyse iki katına çıktı

Dunkin' Donuts'ı neredeyse iki milyar dolar kârla satarak yatırımlarını tamamladı.

Ancak hiçbir yönetmen, ne kadar iyi olursa olsun, iş arkadaşlarından bu tür bir yatırım getirisi beklememeli ve müşterilerine de bunu garanti etmemelidir. "Şaka yapıyorum çocuklar. Hepiniz çok ciddi görünüyordunuz, dayanamadım."

Onların sandalyelerinde biraz rahatladıklarını gördü. Bu onların ilk ekip toplantısıydı ve gerginliklerini anlıyordu. Onun yönetim tarzı ve beklentileri konusunda ne beklemeleri gerektiği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Muhtemelen onun hakkında bazı şeyler duymuşlardı, eski yatırım bankasında başkan yardımcısıyken tüketici ürünleri uzmanı olarak kendini nasıl kanıtladığını ve muhtemelen agresif ve istekli olacağını varsaymışlardı - birçok New York yatırım bankacısı gibi - buradaki yeni rolünde iz bırakmak için. Ve bu konuda haklı da olabilirlerdi.

Ama.

Son sekiz yılda takdir etmeye başladığı gibi, agresif ve istekli biri tarafından yönetilmek ile sadece bir pislik olan biri tarafından yönetilmek arasında bir fark vardı. Dolayısıyla bu ilk ekip toplantısı, bu çalışanların ve analistlerin kendisi için çalışırken neler bekleyebileceklerine dair tonu en baştan belirleme şansıydı.

Bu düşünceyle ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Son birkaç hafta içinde hepinizle ayrı ayrı görüştüm ve bu fonla keşfetmek istediğim bazı olasılıklar hakkında genel konuşmalar yaptık. Ancak ilk kez bir araya geldiğimize göre, bu proje için benim özel vizyonumu tartışmamız gerektiğini düşündüm.

"Ortaklarla Monroe Ellers için çalışma olasılığı hakkında ilk konuşmaya başladığımda, başarılı bir fon yönetme stratejimin ne olacağını sordular. Cevabım basitti: Onlara şirketleri büyütmeyi sevdiğimi söyledim. Potansiyeli olan işletmeleri arıyorum - belki zor durumda olan ve yeni bir yöne ihtiyacı olan köklü bir şirket ya da belki de pazarlanabilir bir fikri olan ancak genişlemek için kaynakları olmayan daha küçük bir işletme. İşte biz burada devreye giriyoruz; bu potansiyeli buluyoruz ve onu geliştiriyoruz. Ve umarım bu süreçte müşterilerimiz için çok para kazanırız."

Sidney bunun üzerine birkaç gülümseme gördü. Odadakiler başlarını sallayarak ona eşlik ediyor ve konuşmasına iyi karşılık veriyor gibi görünüyorlardı. Yine de masadaki altı kişiden beşinin önünde kocaman kahve fincanları vardı, bu yüzden sadece

kafeinin etkisiyle oldu. "O halde dört milyar dolarlık soru şu: Hangi şirketlerin bu tür bir potansiyele sahip olduğuna inanıyoruz? Bu konuda benim birkaç fikrim var." Önünde duran dizüstü bilgisayarında hazırladığı PowerPoint sunumunu çalıştırdı.

Önlerindeki beyaz ekranda bir vitrin fotoğrafı belirdi. "Vitamin Butiği. On iki eyalette 125 mağazası bulunan, tahmin edeceğiniz üzere, öncelikle Ortabatı merkezli özel bir vitamin perakendecisi. Geçen hafta şirketi temsil eden yatırım bankacılarıyla görüştüm. Bana Ortabatı'nın ötesinde büyümek, diğer dağıtım kanallarına açılmak ve çevrimiçi varlıklarını önemli ölçüde güçlendirmek için bir fırsat aradıklarını söylediler. Bir satın alma işlemiyle ilgilendiklerini açıkça belirttiler."

Sidney masanın etrafındaki ortakların ve analistlerin özenle not almaya başladıklarını gördü. "Bu arada, iki takıma ayrılacaksınız ve bu listeyi paylaşacaksınız, bu nedenle önümüzdeki dört haftayı hangi şirketlerin içini ve dışını öğrenerek geçirmek istediğinizi düşünmeye başlayın. Standart durum tespiti: tüm mali durumları, bekleyen davaları, şirket avukatlarının kimler olduğu ve anlaşmayı yaparsak bu avukatların ne kadar büyük bir baş belası olacağı."

Ortaklardan biri, Spencer, bir kahkaha attı. Sonra sanki emin değilmiş gibi aniden durdu.

Sidney cesaretle başını salladı. "Hayır, haklıydın, bu da başka bir şakaydı. Kendimizi tutmayalım millet, önümüzdeki beş altı yıl boyunca bu proje üzerinde birlikte çalışacağız. Aklınıza estiğinde bu esprili yorumlarıma kıkırdamaktan çekinmeyin-hey, işte başlıyoruz, şimdi oda ısınıyor ..." Onların kahkahaları arasında bilgisayarındaki dokunmatik yüzeye tıkladı ve ekranda başka bir şirketin logosu belirdi. "Pekâlâ. Sıradaki Sıradaki, Evergreen Candles."

Toplantı otuz dakika daha devam ettikten sonra ekip üyeleri dağıldı. Sidney konferans salonunda birkaç dakika kalıp soruları olan bir iş arkadaşıyla konuştuktan sonra ofisine geri döndü.

Birkaç dakika sonra kapısının çalındığını duydu ve başını kaldırdığında Michael Hannigan'ın ofisine girdiğini gördü. Firmanın yatırım komitesindeki üç ortaktan en genci olan Hannigan, onu en agresif şekilde işe alan kişiydi ve Monroe Ellers'ta çalışmaya başladığından beri ona akıl hocalığı yapıyordu.

Michael, "İlk takım toplantınızda harikalar yarattığınızı duydum," dedi.

Sidney bir bilginin ofiste ne kadar hızlı yayılabildiğine hayret etmekten asla vazgeçmedi. "Bunu şimdiden nasıl bilebildin? Toplantıyı bitireli daha beş dakika oldu." Başını eğdi. "Gerçekten 'öldürdü' mü dediler?" Kuşkusuz grupta iyi bir hava yakalamak için çok uğraşıyordu ama çok uğraşıyormuş gibi *görünmek* istemiyordu. İyi bir ilk randevu gibi. Hafızam beni yanıltmıyorsa.

Sekreterini kastederek, "Stacy'nin konferans salonunun hemen dışında bir masası var," dedi. "Bana insanların toplantınızdan ayrılırken böyle söylediklerini söyledi." Ayrılmadan önce göz kırptı. "Fonla ilgili planlarınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Adam gittikten sonra Sidney gülümsedi ve onun gerçekten de planları olduğunu düşündü. Ve sadece işle ilgili değil.

Yaklaşan bu düğün ona birkaç konuda netlik kazandırmıştı.

- - -

Öğle yemeği saatinde SIDNEY, Trish'le ofisleri arasındaki bir restoranda buluştu ve planını en iyi arkadaşıyla paylaşmaya hevesliydi. Ama her şey sırayla.

"İşteki ilk günün nasıl geçiyor?" diye sordu, dört aylık doğum izninin ardından United Airlines'taki medya ilişkileri işine yeni dönmüş olan Trish'e.

"Şimdiden başa çıkmam gereken üç kriz yaşadım. Buna bayılıyorum," dedi Trish gülerek. Yeni kestirdiği sarı saçları ve lacivert takım elbisesiyle dünyaya meydan okumaya hazır görünüyordu. "Ama bekle, saatlik düzeltmemi almam gerekiyor." Cep telefonunu çıkardı ve hem kendisi hem de Sidney, dadının o sabah gönderdiği oğlu Jonah'ın sevimli resimlerine baktılar.

"Hafta sonunun geri kalanı nasıl geçti?" Trish telefonunu kaldırdıktan sonra sordu.

"Oldukça ilginç. Bazı haberlerim var. Isabelle evleniyor."

Trish'in ifadesi şaşkınlığını yansıtıyordu. "Ne? Kız kardeşinin bu kadar ciddi biriyle görüştüğünü bilmiyordum." Sidney'le üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaş olan Trish, Isabelle'i yıllardır tanıyordu.

"Aslında Simon'la o kadar uzun süredir çıkmıyorlar. Onunla üç ay önce tanıştı," dedi Sidney.

"Üç ay mı? Ve şimdiden nişanlandılar mı?"

Sidney rahatça omuz silkti. Trish onun en iyi arkadaşıydı ve ondan sır saklamayı sevmezdi. Ancak bunun önüne geçen tek şey kız kardeşine olan sadakatiydi; bu da Isabelle'in hamilelik haberini gizli tutmak anlamına geliyordu. "Simon'ın onun Bay Doğru'su olduğunu bildiğini söylüyor. İşçi Bayramı hafta sonunda evleneceklermiş. Lakeshore Club'da."

"Lakeshore Kulübü mü?" Trish Sidney'i dikkatle inceledi. "Orayla olan geçmişin düşünüldüğünde bu biraz garip."

Evet. "Isabelle resepsiyonu orada yapmasının sorun olup olmayacağını sordu."

"Resepsiyonun orada yapılması senin için sorun olur mu?" Trish sordu.

Evet. Hayır. Hayır. Sidney bütün hafta sonu bu konuda tereddüt etmişti. Ama Isabelle'e onay vermişti, o yüzden şimdi elinden gelenin en iyisini yapacaktı. "Elbette. Aslında tüm bu durum, özel hayatımı yeniden rayına oturtmam için beni daha da teşvik etti. Yeniden birileriyle çıkmaya başlama planımı hızlandırıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Trish

coşkuyla. "Senin de katılacağını biliyordum."

"Yeniden biriyle çıkmaya gerçekten hazır olduğunu varsayarsak tabii."

Sidney şaşkınlıkla geri çekildi. "Ben mi? Tabii ki hazırım. Altı ay oldu. Otuz üç yaşındayım, kendimi dışarı atmadan önce sonsuza kadar bekleyemem. Planlarım, arzularım var, biyolojik saatim işliyor."

Trish bir kaşını kaldırdı. "Ve senin bu yeni 'ekstra teşviğin' de bundan mı kaynaklanıyor?"

"Evet." Sidney, Trish'in bakışını gördü ve kabul etti. "Peki, tamam. Kuşkusuz, koşullar göz önüne alındığında, küçük kız kardeşimin düğününe randevusuz *gelmeyi* tercih ederim. Eğer gelirsem, biri bana 'Zavallı Sidney' diye kafa atacak. Ve baş eğme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, öyle."

"Zavallı Sidney" baş eğme hareketi, nişanı attıktan sonra New York'taki eski iş arkadaşlarının ona attığı bakışa taktığı lakaptı.

Brody ile birlikte Manhattan'da yatırım bankacılığı yaptıkları için, Brody'nin kendisini aldattığını nasıl öğrendiğine dair çarpıcı hikâye, iş çevrelerinde bir yangın gibi yayılmıştı. Bu olaydan sonra, ofiste pek çok sempatik bakışla karşılaşmıştı; ve pek çok iyi niyetli insan aramış, e-posta göndermiş ya da "nasıl" olduğunu sormak için uğramıştı. Arkadaşlarının ve iş arkadaşlarının sadece nazik olmaya çalıştıklarını bilse de, tüm bu olanları inanılmaz derecede utanç verici bulmuştu.

Bu, kız kardeşinin düğününde tekrarlamak istediği bir deneyim değildi.

"Flört profilimi açtım ve bu bir başlangıç ama şunu fark ettim ki daha spesifik bir saldırı planına ihtiyacım var. Brody'nin 'bahanesi'" - Sidney alaycı bir şekilde tırnak işareti yaptı- "aldatmasının nedeni evlenme fikri yüzünden paniğe kapılmasıydı. "Sonsuza kadar" fikrinden korkmuş."

Trish homurdandı. "Bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?"

Böylece iki kişi oldular. "Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım. Artık bağlanma fobisi olan erkekler, oyuncu tipler, sorunları ya da dramı olan erkekler yok. Çıkmaya başlamadan önce Brody'nin ününü biliyordum ama cazibesinin kararlarımı gölgelemesine izin verdim. Bu bir daha olmayacak. Şu andan itibaren, işimde uyguladığım yaklaşımın aynısını uygulayacağım: Bir aday ilk bakışta ne kadar iyi görünürse görünsün, eğer herhangi bir tehlike işareti görürsem, onu eliyorum."

"Ne tür kırmızı bayraklar?" Trish sordu.

Sidney gülümsedi, tam da bu soruya hazırlıklıydı. "Bu hafta sonu biraz durum tespiti yaptım." Çantasından iPad'ini çıkardı ve oluşturduğu listeyi açtı. "Bu, araştırdığım çeşitli makalelerin bir derlemesi."

Trish yüksek sesle okudu. "Bir bağlılık için hazır olmadığına işaret ediyor." Aşağı doğru kaydırıldı. "Aman Tanrım, bu listede otuz tane şey olmalı."

"Otuz dört. Gerçi birkaçı biraz gereksiz."

"Eğer ilişkiye çok hızlı girerse, muhtemelen ilişkiden de hızlı çıkacaktır. Ancak çok yavaş hareket ederse, muhtemelen ya sizden emin değildir ya da hala önceki bir ilişkiye takılı kalmıştır." Trish okumaya devam etti. "Hafta sonları müsait değil. Sizi ailesiyle ya da arkadaşlarıyla tanıştırmıyor. Gelecek hakkında konuşmuyor. Geçmişi hakkında konuşmuyor. İşinde durgun değil." Başını kaldırıp baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Araştırmalarım göre, erkeklerin uzun vadeli bir ilişkiye başlamadan önce geçimlerini sağlayabilecekleri konusunda kendilerini güvende hissetmeleri gerekiyor."

"Anlıyorum." Trish listede biraz daha ilerledi. "Eski sevgilisi hakkında kötü konuşuyor, eski sevgilisi hakkında hiç konuşmuyor, ailesiyle duygusal olarak dengeli bir ilişki içinde değil, arkadaşlarının çoğunun kararlı bir ilişkisi yok ..."

Sidney, "Çünkü erkekler genellikle zamanlarını değerlerini paylaştıkları insanlarla geçirmeyi tercih ederler," diye açıkladı.

"Uh-huh." Trish okumaya devam etti. "Günün nasıl geçtiğini sormuyor, iş yerinde zorluklarla ya da eleştirilerle iyi başa çıkamıyor, arayacağını söylediğinde aramıyor" Diğer öğelere göz gezdirerek konuşmasını sonlandırdı. Sonra iPad'i masaya bıraktı ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi bir an durakladı. "Bu çok kapsamlı bir liste. Ve hiç şüphesiz, burada bazı iyi tavsiyeler var." Uzandı ve Sidney'nin elini şefkatle sıktı. "Ama Sid, tatlım, bir ilişkide incinmeyeceğinin hiçbir zaman garantisi yoktur. Tehlike işaretlerine karşı ne kadar dikkatli olursan ol ya da ne kadar durum tespiti yaparsan yap."

Sidney bunu düşündü. Hayatının altüst olduğu o günü, nasıl gafil avlandığını, hikâyesinin neredeyse tanıdığı herkese nasıl yayıldığını ve aylarca kendini nasıl zayıf, aptal, saf ve hiç de kendisi gibi hissetmediğini düşündü. Çünkü her zaman tanıdığı Sidney Sinclair güçlü, kendine güvenen, anlayışlı bir kadındı. Ama Brody bir hamlede tüm bunlardan şüphe etmesini sağlamıştı.

Bu düşünceyle arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Bu liste elimdeki garantiye en yakın şey, Trish. Buna inanmak zorundayım. Çünkü bir daha Brody deneyimi yaşamayacağıma adım gibi eminim."

Tartışmanın bittiğini söylemek istercesine iPad'in kapağını kapattı ve sonra gülümsedi. Son altı ay içinde, biraz fazla kişiselleşen herhangi bir konuşmayla başa çıkmanın en iyi yolunun basitçe devam etmek olduğunu öğrenmişti. "Jonah'ın dişleri çıkmaya başladı mı?"

- - -

Haziran ayının başlarındaki ılık havanın tadını çıkaran Sidney ve Trish, taksiye binmek yerine ofislerine yürüyerek dönmeye karar verdiler. Chicago Nehri'nin üzerinden geçen köprülerden biri boyunca yürürken Sidney bir şey hatırladı.

"Aman Tanrım, Isabelle'in düğünü ve diğer her şey hakkında konuşurken sana Vaughn'dan bahsetmeyi tamamen unuttum."

"Vaughn kim?" Trish sordu.

"Simon'ın kardeşi. Ve buna inanamayacaksın." Trish'e Vaughn'la kahve içerken tanışmalarıyla ilgili tüm ayrıntıları anlattı.

ve Isabelle ve Simon ile akşam yemeğinde garip bir şekilde yeniden bir araya gelmeleri. "Bir FBI ajanı, ha?" Trish'in ifadesi sinsileşti.

"Seksi biri mi?" "Bütün o hikâye, garip tesadüf ve benim muhteşem Birçok hakaret içeren konuşma ve sonsuza kadar bu adamla karşılaşmak zorunda kalacağım gerçeği ve ilk sorunuz bu mu? 'Seksi mi?'" Sidney başını salladı. "Trishelle . . kadınlık adına, daha aydın bir söylem bekliyordum."

Trish sadece bekledi.

"Tamamen seksi," dedi Sidney. Trish onu düğünde görecekti, bunu inkâr etmenin pek bir anlamı yoktu. "Masama doğru yürüdüğünde ilk aklıma gelen *Criminy oldu*. Ne yazık ki sonra konuştu."

Trish kolunu Sidney'e doladı. "Dışarıda bir yerde, seni bekleyen tam bir paket var. Sadece Bayan'ını arayan *Criminy* bir adam. Yuva kurmak için doğru kişi."

Sidney bunun üzerine gülümsedi, havayı bozmak istemiyordu. Ama içindeki pragmatist, hayallerini buna bağlamamasını söylüyordu. Aslında içindeki pragmatist, hayallerini *Criminy* ya da başka bir adama bağlamamasını söylüyordu.

Bugünlerde içindeki pragmatist ne kadar da şüpheli bir kaltak. Ama aptal değil. Bir daha asla aptal olmayacak.

Dört

ŞEHİRİN KARŞISINDAKİ Chicago FBI binasında Vaughn, ortağı Özel Ajan Seth Huxley ile birlikte asansörle on ikinci kata çıkıyordu. Öğle yemeğinden yeni dönmüşlerdi ve yeni bir soruşturma hakkında patronları olan sorumlu özel ajanla -ya da ofiste ona verilen isimle "SAC" ile görüşmeye gidiyorlardı.

"Bu sefer kim olacak? Belediye başkanı mı?" Huxley alaycı bir tavırla sordu. "Umarım değildir. Adamı severim," dedi Vaughn. Her ne kadar kendi iş kolunda olsa da,

Hiçbir politikacının kamusal kişiliğine güvenmemeyi öğrenmişti.

Geçtiğimiz yıl, o ve Huxley, kirli devlet görevlilerini içeren gizli operasyonlarda uzmanlaşmışlardı - ABD Savcısının Chicago kentindeki yolsuzlukla mücadelesinin bir parçası. Son on iki ay içinde bir eyalet senatörünü, bir eyalet temsilcisini ve üç belediye meclisi üyesini rüşvet aldıkları gerekçesiyle alaşağı etmişlerdi. Bunun da ötesinde, yakın zamanda eski mahkûmlara saldırı tüfeği satan bir Illinois eyalet hapishanesi gardiyanını tutuklamışlardı.

FBI'da geçirdiği sekiz yıl boyunca Vaughn, beyaz yaka suçlarına transfer edilmeden önce birkaç farklı ekipte çalışmıştı. Vaughn'un patronu Nick McCall, iki yıl önce sorumlu özel ajanlığa terfi etmeden önce ekipteki en kıdemli gizli ajandı ve ofisin Nick'in eski yerini Vaughn gibi benzer gizli görev deneyimine sahip bir ajanla doldurması gerekiyordu.

Tüm FBI özel ajanları kısa süreli "walk-on" rolleri üstlenebilecek nitelikteydi - ajanın şüphelilerle sadece birkaç kez etkileşime girdiği gizli görevler. Ancak beyaz yaka suçları ekibinde Quantico'da gizli görev okuluna gitmiş tek ajan olan Vaughn, bir soruşturma daha kapsamlı bir UC rolü gerektirdiğinde başvuru alan kişiydi. Bu da onun için sorun değildi; işi ilginç ve zorlayıcı buluyordu ve

Ayrıca her soruşturmayla birlikte gelen perde arkası planlamayı da seviyordu. Ne zaman yeni bir kimliğe bürünse, karakterinin nasıl davranacağını, neye benzeyeceğini, ne giyeceğini, nasıl bir araba kullanacağını ve gerekirse ne tür bir silah taşıyacağını düşünmesi gerekiyordu. Tüm dış görünüşüyle, oynadığı kötü adam tipi neyse o *olması gerekiyordu* çünkü ayrıntılara bu kadar dikkat etmezse tüm soruşturmayı mahvedebilirdi. Ya da kendini öldürtebilirdi.

Asansörde duran Vaughn, Huxley'nin özel dikim takım elbisesinin göğüs cebindeki cep mendilini dikkatle ayarlamasını izlerken gülümsemesini bastırdı. Titiz ortağının aksine Vaughn'un ne bir cep mendili ne de özel dikim bir takım elbisesi vardı. Aslında çoğu gün kravatı bile yoktu, sabah saat onda sıkıntıdan kravatını çıkarmıştı.

Huxley iki yıl önce ilk kez ortağı olarak atandığında şüpheyile yaklaşmıştı. O zamanlar tek bildiği, genç ajanın Harvard Hukuk Fakültesi'ne gittiği, Quantico'dan mezun olduktan hemen sonra Chicago beyaz yakalı suçlar ekibine katıldığı ve FBI soyunma odasında Ralph Lauren duş ayakkabıları giydiğiydi.

Evet.

Ama o zamandan beri SAC'ın onları neden bir araya getirdiğini anlamaya başlamıştı.

Vaughn'un gizli görevleri pek çok değişken ve bilinmeyen içeriyordu ve bu değişkenler ve bilinmeyenlerle başa çıkmanın en iyi yolu, olası her ihtimal için plan yapmaktı. Huxley de bu noktada devreye giriyordu; şüphesiz Vaughn'un şimdiye kadar tanıştığı en organize, en verimli ve en detaycı ajandı. Bu nedenle, şaşırtıcı bir şekilde, ortaklıkları gerçekten ... işe yaradı. Vaughn çeşitli gizli görevler üstlenerek sahada ön plandayken, Huxley tüm işleri ustalıkla yönetiyordu.

perde arkası detayları.

Vaughn, "Antrenmanlara bugün başlıyoruz," dedi.

Asansör on ikinci kata geldi ve ikisi de dışarı çıktı. "Morgan bizimle soyunma odasında mı buluşacak?" Huxley sordu.

Vaughn başını salladı. "Saat altıda." Bir hafta önce, en yakın arkadaşı olan ABD Savcı Yardımcısı Cade Morgan'la birlikte Chicago triatlonunda koşacaklarını ilan etmişti. Bu kararı iki nedenden dolayı vermişti: Birincisi, fiziksel olarak kendini zorlamaktan hoşlanıyordu ve eski bir üniversite futbol yıldızı olan Cade de benzer bir düşünce yapısına sahipti; ikincisi, Cade'in eskiden ayrı yaşadığı babasından beri dikkatini dağıtacak bir tür aktiviteye ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

beyin kanseriyle on bir ay süren zorlu bir savaşın ardından hayata veda etmişti. Cade triatlon fikrine hemen atlamıştı, ardından Huxley de katıldı ve bugün üçü büyük gün için on bir haftalık bir antrenman programına başlayacaklardı.

"Monogramlı Ralph Lauren dalgıç kıyafetini çoktan sipariş ettiğini varsayıyorum?" Vaughn espri yaptı.

"Kontrol ettim. Öyle bir şey yapmıyorlar," dedi Huxley.

"Korkunç olan şu ki, Hux, komik mi yoksa ciddi mi olduğun konusunda hiçbir fikrim yok." Köşeyi döndüler ve SAC'nin ofisinin dışındaki masanın önünde durdular.

"İçeri girebilirsiniz. Sizi bekliyor," dedi Nick'in asistanı.

Vaughn, Huxley ile birlikte kapıya yöneldiğinde patronlarının bir şeye sinirlendiğini gördü. Nick, Şiddet Suçları ekibindeki ajanlardan biri olan Jack Pallas'ın önünde volta atıyordu.

"Her şey çok çirkin," diyordu Nick. "Seni köşeye sıkıştırıyorlar ve son kuruşuna kadar sömürmeden önce tüm o kurnaz konuşmalarıyla seni kendilerine çekiyorlar. Her birini fiyat kırmaktan ve vurgunculuktan buraya tıkmalıyım."

Vaughn ve Huxley içeri girip Nick'in masasının önüne otururken Jack, "O ve Jordan bu hafta sonu bebek arabası alışverişine gittiler," diye açıkladı.

Nick, "Bu şeyler benim ilk *arabamdan* daha pahalı," dedi.

"Bebekler ucuz değildir." Jack başını eğdi. "Hatırlatsana, kaç tane doğuracaksın?"

İşine değer vermesi ve Nick ile Jack kadar iyi arkadaş olmaması -Vaughn sırtmasını engelledi ve yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterdi. Birkaç hafta önce Nick ve karısı onun ikizlere hamile olduğunu öğrenmişlerdi. Sonraki birkaç gün boyunca Chicago FBI ajanları, korkusuz liderlerinin ofiste şaşkın şaşkın dolaşmasını ve tebrik eden herkese "*İki tane var,*" diye mırıldanmasını hiç de azımsanmayacak bir eğlenceyle izlemişlerdi.

Artık haberin etkisinden tamamen kurtulmuş olan Nick şaka karşısında kıkırdadı. "Sadece ikisi. Bir sonraki ultrasonda kimsenin bize başka sürprizler yapmayacağını varsayıyorum." Masasına doğru ilerledi ve oturdu.

Kollarını masanın üzerine koydu. "Pekâlâ, işimize dönelim. Daha önce de belirttiğim gibi, ikiniz için yeni bir soruşturmam var. Biraz gizli çalışma içerecek bir soruşturma," dedi Vaughn ve Huxley'e. "Cuma günü

Öğleden sonra, Jack gizli muhbirlerinden birinden bir telefon aldı ve kesinlikle dikkatimizi çekmesi gereken bazı bilgiler aktardı." Jack'e döndü. "Neden onları bilgilendirmiyorsun?"

"Muhbirin adı Hector Batista," diye başladı Jack. "Güney Yakası'nda bir oto kaporta dükkanında çalışıyor. Onunla birkaç yıl önce Martino davasında gizli görevdeyken tanıştım. O zamanlar daha düşük seviyeli bir kaçakçıydı, çoğunlukla sigara ve kumar makineleri çalışıyordu, ancak ABD Savcısı Martino'nun organizasyonunu kapattıktan sonra bu kariyeri durdu. Batista'nın hala kulağı yerdedir ve geçmişte bize sağlam bilgiler vermiştir."

"Ücretli bir muhbir mi?" Vaughn sordu.

"Evet ama aynı zamanda bana bir iyilik borcu var," dedi Jack ve Batista'nın özellikle güvenilir olduğuna inandığını belirtti. "Cuma sabahı beni aradı ve kısa bir süre sonra buluştuk. Batista konuşmaya bana trafik cezalarını yok edebilecek bir Chicago polisi aradığını söyleyerek başladı. Polisin adı Craig Pritchett. Onu zaten araştırdım; 15. Bölge'de. Batista'ya göre, trafik cezalarını konuştuğundan sonra Pritchett, Batista'nın 'bağlantılı' olduğunu duyduğuna dair bir yorum yaptı. Batista bir şeyler olduğunu sezmiş ve polisi konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirmiş. O da öyle yapmış."

"Pritchett ona başka polis memurlarıyla birlikte yürüttüğü bir kaçakçılık işinden bahsetti," diye devam etti Jack. "Batista'nın bu tür şeylerle ilgilenecek insanlar tanıyor olabileceğini duyduğunu söyledi. Pritchett, kendisi ve arkadaşları polis olduğu için, yakalanmadan şehre her şeyi sokabileceklerini söyleyerek övünüyordu. Sigaralardan, çalıntı mallardan ve silahlardan bahsetti."

Vaughn bu son kısımda kaşlarını kaldırdı. Chicago, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en sıkı silah kontrol yasalarından bazılarını sahipti ve kolluk kuvvetleri sürekli olarak daha gevşek silah yasaları olan eyaletlerden gelen yasadışı ateşli silah selini engellemeye çalışıyordu. Polis memurları olarak Pritchett ve arkadaşlarının suçla savaşa *yardımcı olmaları gerekiyordu*; doğrudan suçluların eline geçecek daha fazla silah getirmeleri değil.

Vaughn, "Pritchett'in kaçakçılık çetesinin işine son verilmesi gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"Batista'yı Pritchett'e geri göndeririz, o da polise onun hizmetleriyle ilgilenecek birini tanıdığını söyler." Nick dönüp

Vaughn. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca silah satıcısı olmaya ne dersin?"

Vaughn, birkaç rüşvetçi polis memurunu alaşağı etmek anlamına geliyorsa, bu konuda oldukça iyi hissediyordu. Nick'e, "Bu öğleden sonra bir efsane hazırlamaya başlayacağım," dedi ve gizli kimliğini destekleyecek çeşitli bilgi detaylarına (kimlik, telefon numarası, vb.) atıfta bulundu.

Nick başını salladı. "Güzel. Eski bir polis memuru olarak bu tür iddiaları çok ciddiye alırım. Bu pisliklere, bu şehre silah sokan kirli polislere ne olduğunu gösterelim."

Vaughn hem Huxley hem de kendisi adına cevap verdi. "Hallettim patron."

- - -

TOPLANTI sona erdikten sonra Jack, Huxley ve Vaughn'u beyaz yakalı suçlar ekibinin bulunduğu yedinci kata kadar takip etti ve onlara Batista hakkında daha ayrıntılı bilgi verdi.

Jack ayrılmadan önce Vaughn'a, "Bu hafta içinde seninle Batista arasında bir buluşma ayarlayacağım," dedi.

"Kulağa hoş geliyor." Odasına yerleşen Vaughn, cep telefonu çaldığında gizli efsanesi üzerinde çalışmaya başlamak üzereydi. Kontrol etti ve arayanın Simon olduğunu gördü.

"Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama Cumartesi gecesi boş musun diye merak ediyordum?" Simon sordu.

Aslında Vaughn'un o gece *Tribune*'den birkaç ay önce tanıştığı bir araştırmacı muhabirle randevusu vardı. Yirmi altı yaşındaydı, kariyerine odaklanmıştı ve hayatının bu noktasında düzenli bir ilişkiye hiç ilgi duymuyordu. Ara sıra bir şeyler içmek, yemek yemek ve iyi vakit geçirmek için bir araya geliyorlardı.

"Planlarım vardı ama çok önemli bir şey değildi," dedi Vaughn. "Ne oldu?" "Görünüşe göre Isabelle'in babası ve üvey annesi her yıl düzenledikleri

Cumartesi günü yaz partisi var ve nişanı orada 'duyurmaya' karar verdiler."

"Kulağa çok üst sınıf geliyor."

"Oh, kesinlikle üst sınıf olacak. Isabelle'in babası bir yatırım fonu yönetiyor ve North Shore'da büyük bir evi var. O yüzden gofre takımını çıkar

Çünkü size de bir davetiye gönderdiler."

Gofre takım mı? Elbette, Vaughn'un dolabında davet edildiği kroket turnuvaları ve bahçe partileri için sakladığı üç tane vardı. "Bir kez daha düşündüm de, Cumartesi planlarımı iptal etmemeliyim. Çünkü o planlar benim birileriyle yatmamı içeriyor, bu parti ise kulağa ... gerçekten sıkıcı geliyor."

Simon kıkırdadı. "O zaman saat yedide orada görüşürüz?"

"Evet, evet." Vaughn adresi yazmak için kalemmini çıkarmıştı bile. "Hey, en azından Sidney'i tanıyorsun artık," dedi Simon. "Bu bir kişi konuşabilirsin."

Elbette.

Çünkü bu her zaman çok eğlenceliydi.

Beş

VAUGHN, Ross Sinclair'in Tudor tarzı malikânesinin arkasındaki araziye bakan terasa adımını attı ve Simon'ın bunun üst sınıf bir davet olduğu konusunda şaka yapmadığını hemen anladı. Kusursuz bakımlı çimlerin ve yontulmuş bahçelerin etrafında kokteyl kıyafetleri içinde yaklaşık iki yüz konuk olduğunu tahmin ettiği kişiler dolaşıyordu. Smokinli garsonlar ordövr tepsileri, şarap ve şampanya taşıırken, evin ikinci kat balkonundan bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyordu.

Son sayıma göre nüfusu 3.468 olan Wisconsin, Apple Canyon'da büyürken Simon'la birlikte katıldıkları "yaz partilerinden" biraz farklı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Vaughn, Simon ve Isabelle'i terasın karşı ucunda, kırklı yaşlarında görünen birkaç çiftle sohbet ederken gördü. Her fırsatta tişört ve kot pantolon giyen bir grafik tasarımcısı olan erkek kardeşinin özel dikim ten rengi pantolon ve ütülenmiş keten gömlek giydiğini görünce gülümsedi ve annelerinin küçük oğlunu böyle şık görmekten ne kadar gurur duyacağını düşündü.

Simon Vaughn'un oraya doğru gittiğini gördü ve sırtıttı. "İşte orada, biz de tam senden bahsediyorduk."

Isabelle, "Simon herkese üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz seninle yaşadıktan sonra Chicago'ya taşınmaya karar verdiğini anlatıyordu," diye ekledi.

Simon, Vaughn'un elini selamlamak için sıkarken, "Aslında, seninle bir yaz birlikte yaşamış olmamıza *rağmen* Chicago'ya taşınmaya nasıl karar verdiğimi anlatıyordum," dedi.

Vaughn gruba "Kardeşim, her zaman komedyen," dedi. Tanışmalar yapılırken el sıkıştı. Görünüşe göre çiftler Isabelle'in üvey annesi Jenny'nin arkadaşlarıydı. Sohbetin birkaç dakikasında başka bir çift geldi; altmışlı yaşlarında, uzun boylu, tuzlu ve biberli saçları olan bir adam.

Keskin mavi-yeşil gözler ve muhtemelen kendisinden yirmi yaş küçük çekici bir esmer.

"Baba, Jenny, bu Simon'ın kardeşi Vaughn," dedi Isabelle. "Vaughn, bu benim babam Ross Sinclair ve eşi Jenny."

"FBI ajanı," dedi Ross, elini sıkarken Vaughn'a bakarak. "Wrigley Field'in dışına bomba yerleştirmeyi planlayan on dokuz yaşındaki çocuğu tutuklayanlardan biri de siz miydiniz?" diye sordu, son zamanlarda tüm yerel medyada yer alan bir davaya atıfta bulunarak.

"Hayır, efendim. Bu övgü terörle mücadele ekibindeki ajanlara gidiyor."

"Oh." Ross aniden konuşmadan sıkılmış görünüyordu. "Sen hangi takımdasın?"

"Beyaz yaka suçları."

Ross bir kaşını kaldırdı. "Hiç serbest yatırım fonu yöneticisi tutukladınız mı?" diye sorarak kalabalığın kıkırdamasına neden oldu.

"Sadece suçlu olanlar."

Ross Vaughn'a tekrar baktı -görünüşe göre hâlâ onu ölçüp biçiyordu- ve sonra içeri yeni giren birkaç kişiyi selamlamak için ayrıldı.

Simon sadece Vaughn'un duyabileceği şekilde eğildi. "Evet, bu onunla yaptığım ilk konuşma kadar iyi geçti. Ve temelde ondan sonraki her konuşma. Adam kırılması zor bir ceviz."

Babası gibi, kızı gibi, diye düşündü Vaughn.

Bir garson durup ona bir kadeh şampanya ikram etti ama o bunu reddetti. Ancak o yöne dönerken gözleri çimenlerin üzerinde grup halinde konuşan birine takıldı.

Sidney.

Kız bakmadığı için Vaughn gözlerinin bir süre daha oyalanmasına izin verdi.

Kuşkusuz, kadın modası hakkında pek bir şey bilmiyordu ama pembe elbisesinin bir tür süslü tasarımcı etiketi taşıdığını varsaydı. Ve her ne harcamış olursa olsun, her kuruşuna değermişti. Elbise bacaklarını asimetrik bir şekilde kesiyordu ve fırırlı bir kolu sağ omzundan muzipçe sarkıyordu. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla birlikte bu görünüm hem çok şık hem de çok seksiydi.

Aşağı yukarı babasının yaşlarında görünen bir çiftle sohbet ederken bir eli kalçasındaydı. Vaughn'un bakışlarını hissetmiş gibi, ona doğru baktı ve göz göze geldiler.

Gözleri kısa bir süre adamın kravatsız takım elbisesini ve açık yakalı gömleğini inceledi. Sonra kasıtlı olarak ilgisiz bir tavırla ondan uzaklaştı ve bir kez daha konuşmasına odaklandı.

Ah . . . soğuk omuz. Demek bu gece böyle oynayacaklardı. Bu onun için sorun değildi.

- - -

SONRAKİ yarım saat boyunca Simon ve Isabelle'le tur attı, düğün hakkında kibarca sohbet etti ve sağdıç ve ağabey olarak görevi olduğu üzere Simon'la ilgili komik anekdotlarla grubu eğlendirdi. Sonra Ross Sinclair kadeh kaldırmak için terasın ortasına geçtiğinde kadehler tokuşturuldu. Çimenlerin üzerinde kaynaşmakta olan insanlar daha da yakınlaştı.

"Jenny ve ben bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz," diye söze başladı Ross, topluluk önünde konuşmaya alışkın bir adamın kendinden emin havasıyla. "Bu mutlu günümüzde bu kadar çok kişinin bize katılması harika bir şey." Küçük kızına ve müstakbel damadına baktı. "Hepinizin bildiği ya da bilmediği gibi, Isabelle ve Simon kısa bir süre önce çıkmaya başladılar. Geçen hafta sonu onu yemeğe getirdiğinde ve onunla evlenmek için benden izin almak üzere beni kenara çektiğinde ilk sorum şu oldu" -sahte bir şaşkınlıkla başını eğdi- "Senin adın neydi?"

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

"Simon," diye seslendi Simon iyi huylu bir şekilde. Kalabalık daha çok güldü.

Ross, "*Simon-right*," dedi, ses tonunu yükselterek. Kalabalık sessizleşince devam etti. "Ama bunu aradan çıkardıktan sonra ikinci sorum Isabelle'e olacaktı. O da basitçe şuydu: 'Seni mutlu ediyor mu?' Kızına gülümsedi. "Ve hiç tereddüt etmeden evet dedi."

Kalabalığın alkışları arasında durakladı ve Simon ile Isabelle birbirlerine sevgiyle baktılar.

"Duymak istediğim tek şey buydu." Ross kadehini kaldırdı. "Bu yüzden kadehlerinizi mutlu çiftin birlikte çıktıkları yolculukta şereflerine kaldırmanızı rica ediyorum. Isabelle ve ... için." Yine unutmuş gibi yüzünde bir *tüh ifadesi belirdi*.

Kalabalık hep bir ağızdan gülerek "*Simon*," diye karşılık verdi.

"Bir gün alacağım!" Ross gürültünün üzerine söyledi.

Herkes kadeh kaldırırken alkışladı ve şampanyadan bir yudum aldı.

Kalabalık çeşitli gruplara ayrılarak sohbet etmeye ve birbirlerine karışmaya başladı. Simon ve Isabelle terasın karşısında sohbet ediyorlardı. Konuşacak başka kimsesi olmadığını gören Vaughn bahçelere göz atmaya karar verdi.

Merdivenlere yöneldi. Şansa bakın ki Sidney'le merdivenlerin başında karşılaştılar.

"Vaughn, merhaba," dedi hoş bir gülümsemeyle.

"Sidney... seni tekrar görmek güzel," diye cevap verdi Vaughn her zamanki kibarlığıyla. Merdivenlerden birlikte indiler.

Sidney eğilerek sadece kendisinin duyabileceği şekilde konuştu.

"Yollarımızı merdivenlerin dibinde mi ayıracağız?"

"Ben sağa gideceğim, sen sola git."

Geniş merdivenlerde yanlarından geçen bir kadın ters yöne doğru ilerliyordu. Onları yan yana görünce sırtıttı. "Siz ikiniz koridorda birlikte yürürken ne kadar hoş görünüyorsunuz, değil mi?"

Vaughn'un gözleri seğirdi. "Yanlış kardeşler," dedi kadına.

Merdivenlerin dibine vardıklarında Sidney, "Törene geçişi kastetmişti," diye açıkladı.

"Oh." Bu *kesinlikle* çok daha mantıklı geldi.

"Biliyor musun, önümüzdeki üç ay içinde bir ara sağdıcın bir düğünde gerçekte ne yaptığını Google'da araştırmak isteyebilirsin. Sadece bir öneri," dedi ayrılırken, izliyor olabilecek herkesin iyiliği için hala sahte bir gülümsemeyle.

Vaughn gitmek için döndüğünde onu durdurdu. "Üç ay mı dedin?"

Kadın gözlerini devirdi. "Peki. Sanırım artık teknik olarak on bir hafta oldu."

Kastettiği bu değildi. "Kardeşim ve kız kardeşin on bir hafta içinde mi *evleniyorlar*?" Kuşkusuz düğünler konusunda uzman sayılmazdı ama bu inanılmaz derecede hızlı görünüyor. *Garip bir şekilde* hızlı.

Sidney durakladı. "Sana tarihi çoktan söylediler sanıyordum. İşçi Bayramı'ndan önceki Cumartesi."

"Duymamıştım."

"Ah." Sanki buna karşılık ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi kıpırdandı.

"Eh ... şimdi sahipsin." Solundaki çimenliği boydan boya kesen yürüyüş yolunu takip ederek ilerledi.

On bir hafta.

Vaughn hâlâ bu bilgiyi düşünürken, Isabelle ve Simon'ın bu kadar çabuk evlenmek istemelerinin özel bir nedeni olup olmadığını merak ederek Sidney'nin aksi yönündeki yürüyüş yolunu takip etti. Şu anda konuşacak kimsesi olmadığı için hafif bir keşif yapmaya karar verdi. Bahçeleri seyrediyormuş gibi yaparken, terasta durmuş başkalarıyla konuşan Isabelle ve Simon'ı izlemesine olanak veren bir bakış açısı buldu.

Bir garson geldi ve gruba biraz daha şampanya ikram etti. Isabelle reddetti ve garson yanlarındaki konuklara geçerken Simon nişanlısına ince bir göz kırptı.

İlginç.

- - -

Saat dokuzda Vaughn geceyi sonlandırmaya hazırdı.

Lojistik nedenlerden dolayı çıkaramadığı ceketini onu ısıtıyordu ve tanımadığı bir grup insanla kibarca sohbet etme yeteneğini hemen hemen tüketmişti.

Sohbetten kavrulunca, kırk dakika sonra şehre dönmek üzere yola çıkmadan önce bir şeyler içmeye karar verdi. Terasın bir ucuna kurulmuş olan bara doğru ilerledi ve bir soda sipariş etti.

Elinde içkisi, insanları seyrederken terasa yaslandı. Son bir saat boyunca erkek kardeşi ve müstakbel yengesini gözetlemeye devam etmiş, yengesinin bütün akşam boyunca alkollü hiçbir şey içmediğini fark etmişti.

Muhtemelen bunun hiçbir anlamı yoktu. Belki de Isabelle bu gece Simon'la onun şoförlüğünü yapacaktı. Belki de canı içki içmek istemiyordu.

Belki de hamileydi.

Bundan şüphelenmeye başlayan Vaughn, Simon ve Isabelle'e, İşçi Bayramı'ndan önceki Cumartesi günü için takvimini işaretlemesi gerektiğini duyduğundan "gayri ihtiyari" bahsetmişti. İkisi de babasının golf kulübünün terasından görünen muhteşem manzara ve Isabelle'in her zaman orada kısmi bir açık hava düğünü yapmak istediği hakkında uzun soluklu bir hikaye anlatırken konuşma düzenleri biraz aceleye geldi, ancak Nisan ayından önce uygun olan tek tarih buydu ve *herkes* Chicago'da Nisan ayında havanın nasıl öngörülemez olduğunu biliyordu ve ayrıca o kadar beklemek istemediler.

Çünkü Isabelle gelecek yıl sosyal hizmet uygulamasını genişletmeyi düşünüyordu ve bunu bir düşünle birleştirmek başa çıkılamayacak kadar zor olacaktı.

Uh-huh.

Vaughn sanki her kelimeyi yutmuş gibi konuşmanın tamamını başıyla onaylamıştı. Ama son sekiz yıl boyunca pek çok insanı sorgulamış biri olarak, bir hikâyenin çok iyi düşünülmüş, çok ayrıntılı olduğunu anlayabiliyordu. Bu, insanların bir yalanı örtbas etmeye çalışırken yaptıkları en yaygın hatalardan biriydi.

Ancak anlayamadığı şey, Simon'ın *neden* Isabelle'in hamileliği konusunda ona yalan söyleme ihtiyacı hissettiği idi.

Anneleri mi? Bunu anlıyordu. Kathleen Roberts dindar bir İrlandalı Katolik aileden geliyordu ve evliliğin ve seksin gerçekleşmesi gereken düzen hakkında muhafazakâr görüşleri vardı. Vaughn, oğullarından birinin bir kadını evlilik dışı hamile bıraktığını öğrendiğinde annesinin üzüleceğinden hiç kuşku duymuyordu. Kızgın değil, sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Ve sağlıklı bir dozda Katolik suçluluk kompleksine sahip iyi İrlandalı çocuklar olarak Vaughn ve Simon annelerini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorlardı.

Ama belli ki *onunla* Simon arasındaki durum farklıydı. Elbette Simon bu gibi konularda ona güvenebilirdi; her zaman kardeş kadar yakın olmuşlardı. Ya da en azından o hep öyle olduklarını varsaymıştı.

Vaughn sodasını bitirirken bu soruyu kafasında evirip çevirdi. Son yudumunu almak üzereydi ki gözüne bir şey takıldı. Solunda bir pembe ve kumral parıltısı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu pembe ve kumralın ilk kez gözüne çarpışı değildi. Sidney bu geceki partide her yerdeydi, etrafa karışıyor, gülümsüyor, kahkahalar atıyordu ve şık bacakları ve omzundan düşen o lanet firfırıyla her zaman görüş alanındaymış gibi görünüyordu. Bu çok zekice bir numaraydı, onun bu dikizci kolu. Bir erkeğin bir şeyler düşünmesini sağlıyordu.

Bir erkeğin bütün gece uzak durmaya çalıştığı bir kadın hakkında kesinlikle düşünmemesi gereken şeyler.

Bunu bir kenara bırakan Vaughn boş bardağını barın yanındaki tepsiye koydu. Tam o sırada kulağı arkasında duran grubun konuşmalarına takıldı.

". . resepsiyonun Lakeshore Club'da yapılacağını duydum," dedi bir kadın.

"Sidney'in resepsiyon vereceği yer orası değil miydi?" diye sordu ikinci bir kadın.

"Evet. Belki Isabelle kız kardeşinin gelinliğini ve duvağını da alabilir. Biri onları kullansa iyi olur," diye kıs kıs güldü ilk kadın.

"Asla olmaz. O elbise bir lanet. Ne olduğunu duydun, değil mi? Nişanlısının onu aldattığını nasıl öğrendiğini?" dedi ikinci kadın.

Üçüncü bir kadın araya girerek ilk ikisini susturdu. "Sidney tam *şurada* duruyor," diye fısıldadı.

Vaughn omzunun üzerinden baktı ve Sidney'in, tanışma faslından doğru hatırlıyorsa, babasının serbest yatırım fonunda çalışan iki adamla sohbet etmekte olduğunu gördü. Dedikodu yapan kadınlara en yakın yerde duruyordu, bu yüzden konuşmalarını duymuş olması kesinlikle mümkündü. Ama her zamanki gibi işine devam ederken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sonra Vaughn başka bir ses duydu. Kendi sesini.

Pekala. Erkek nüfusu adına, yaptığı şey için ilk özür dileyen ben olayım.

Yani kafede biraz alaycı davranmıştı. Belki birazdan da fazla. Sidney kendini beğenmiş konuşmasında kesinlikle geri durmamıştı, bu da onun aynı şekilde karşılık verme hakkına sahip olduğu anlamına geliyordu. Yine de, eski nişanlısının onu aldattığını duyduktan sonra, o anda yaptığı yorumdan dolayı biraz suçluluk hissetti.

Kesinlikle geceyi bitirme zamanı.

Isabelle ve Simon'ı buldu ve hızlıca vedalaşmak niyetindeydi. Ama bunun yerine onu daha fazla insanla tanıştırdılar - her zaman olduğu gibi FBI ajanı olduğunu duyduklarında büyülenen ve hemen standart sorulara maruz kalan insanlar. *Silah taşıyor musunuz?* (Evet.) *Şu anda üzerinizde mi?* (Evet.) *Görebilir miyim?* (Hayır.) *Kaç kişiyi tutukladınız?* (Muhtemelen beklenenden daha az; gizli operasyonların yürütülmesi zaman alır.) *Gizli mi çalışıyorsun? Harika! Nasıl bir şey bu?*

Ve böyle devam eder.

Nihayet yirmi dakika sonra kaçmayı başardı. En hızlı kaçış yolunun bu olacağını düşünerek içeri girmek yerine evin etrafında dolaşmaya karar verdi. Takım elbisesinin ceketini hemen çıkarıp

Yüzme havuzu ve misafirhanenin yanından geçen taş döşeli yürüyüş yolu, üç katmanlı zarif bir fiskiye'nin bulunduğu daha تنها bir bahçeye açılıyor.

Partinin geri kalanından uzakta, bir bankta oturan Sidney'di.

Kadın sıçradı ve ayağa kalktı, adamın gelişiyile irkildiği belliydi. Bir an için davetsiz geldiği için kendini kötü hissetti, belki de dedikodulara kulak misafiri olduğunu ve partiye kısa bir ara vermek için buraya geldiğini düşündü.

Ama sonra konuştu.

"Yine sen," dedi.

"Yine ben," diye karşılık verdi Vaughn. Sanki bu partide yollarının sürekli kesişmesi *onun* suçuymuş gibi. Eğer istediği olsaydı, o ve Huysuz Bayan Sidney Sinclair kendi yollarına giderlerdi *ve* -vay canına, elbisenin V yakası fark ettiğinden daha cazip bir şekilde aşağıya iniyordu.

Odaklan, Roberts.

"Ben de tam gidiyordum," dedi.

"Ben de öyle anladım." Bakışları adamın omzuna gelişigüzel attığı ve bir eliyle tuttuğu ceketine takıldı. "O şeyin içinde kavruluyor olmalısın."

"Mesleki tehlike."

Kafası karışmış görünüyordu. "Pardon?"

"Bir FBI ajanının silahını toplum içinde teşhir etmesi kötü bir davranış olarak kabul edilir," diye açıkladı.

"Ah." Gözleri Glock'unu taşıdığı sağ kalçasında gezindi. "Mayo giyerken yaratıcı olmak zorunda olmalısın."

Başka biri olsa, Vaughn bunun bir şaka olduğunu söylerdi. Ama Sidney'leyken bunu tam olarak anlayamıyordu. Başını eğerek onu anlamaya çalıştı ve ona baktı.

Sorun elbisesinin lanet olası koluydu. Birden kendini uzanıp elbisenin kolunu omzundan yukarı çekme isteğiyle savaşıırken buldu.

Ya da belki daha aşağı çeker?

Gözleri fiskiye'nin yumuşak, ortam ışıklarının üzerinde buluştu.

"Gitmekle ilgili bir şey mi söyledin?" diye sordu.

Doğru. "Partinin geri kalanının tadını çıkar, Sidney."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı, yaylı çalgılar dörtlüsünün sesleri uzakta kayboluyordu.

Altı

Pazartesi günü işten sonra Vaughn, Huxley ve Cade ile FBI binasının ikinci katında bulunan son teknoloji ürünü spor salonunda buluştu. Triatlon antrenman programlarının ikinci haftasındaydılar, bu da her zamanki ağırlık kaldırma antrenmanlarına kapalı pistte elli dakikalık bir koşu ekledikleri anlamına geliyordu.

Koşu sırasında çoğunlukla Memur Pritchett ve arkadaşlarının kaçakçılık çetesi hakkında konuşarak rahat bir havaya girdiler. Cade, ABD Savcılığı'nda yolsuzluk davalarına bakan özel kovuşturma grubunda olduğu için Vaughn ve Huxley'nin soruşturmaları sırasında ortaya çıkan yasal konularda sık sık danışmanlık yapıyordu.

Pistte dördüncü turlarına başlarken Vaughn Cade'e, "Batista'yla geçen hafta görüştük," dedi. "Pritchett ile bir toplantı ayarlamayı ve dinleme cihazı takmayı kabul etti. Pritchett'e A noktasından B noktasına birkaç şey taşınması gereken bir adam tanıdığını söyleyecek."

"Bu ayki adın ne?" Cade, Vaughn'un çeşitli gizli operasyonlarının bir parçası olarak yıllar boyunca büründüğü çok sayıda kimliğe atıfta bulunarak şaka yaptı.

"Mark Sullivan. Silah alıcısı. Hummer H3 kullanıyor, pahalı takımlar giyiyor ve bir Kimber 1911 tabanca taşıyor," dedi Vaughn.

"Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi Cade.

"Şöyle diyelim, havalı bir silah." Gizli görevdeyken aletlerini çok ciddiye alırdı.

Antrenmandan sonra soyunma odasında Cade ve Huxley nişan partisi hakkında sorular sordular, her ikisi de Simon'la birkaç kez karşılaşmışlardı.

Vaughn hızlı bir duştan sonra kurulanırken, "Burayı görmeliydin," dedi. "Göl kenarında kocaman bir malikane, içinde yüzme havuzu,

misafirhane, tüm işler. Isabelle'in babası bir hedge fonu işletiyor. Belli ki oldukça başarılı."

"Müstakbel baldızını onaylıyor musun?" Cade sordu. "Elbette.

Isabelle harika görünüyor." *Öte yandan kız kardeşi ...*

Huxley boxer külotunu giyerken onu inceledi. "'Ama' ne demek?"

"Aması yok," dedi Vaughn. "Simon'ın nişanlısından hoşlanıyorum." *Ve neyse ki*

Ailedeki tüm iyi huylu genler ona geçmişti.

Cade kaşlarını çatı. "İşte yine o bakış. Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuşsun gibi."

Vaughn giysilerini çıkarırken bu sözlerle alay etti. "Bakmak yok."

Cade işaret etti. "Huxley az önce iç çamaşırını giydi. İkinizin ortak olduğu iki yıl boyunca bir kez bile adamın boxer külotunu *ütülemesine* sırtıma fırsatını kaçırmadınız."

"Hey. Bu şekilde daha düzgün katlanıyorlar. Çekmecede yer tasarrufu sağlıyor" dedi Huxley.

Cade Vaughn'a bir bakış attı. *Davamı dinlendirdim.* "Ee? Ne oldu?"

Vaughn arkadaşının yüzündeki inatçı ifadeye baktı ve daha fazla inkârın sadece daha fazla soruyu beraberinde getireceğini biliyordu. İç çekti.

"Peki." Nereden başlayacağını düşündü. "Isabelle'in bir kız kardeşi var."

Huxley gözlerini devirdi. "İşte başlıyoruz."

"Hayır, hayır. Burada gitmiyoruz. O ve ben hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Vaughn ısrarla. "O kadın bir ..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken durakladı. Dolap sıralarının önünden geçen bir başka ajanı, Sam Wilkins'i gördü. Adam yürüyen bir sözlük gibiydi. "Hey Wilkins, geçen gün seninle sürekli tartışan kadın tanığı tanımlamak için kullandığın kelime neydi?"

"Termagant," diye seslendi Wilkins. "Kavgacı kadın' anlamına gelir."

Vaughn memnuniyetle Cade ve Huxley'e başını salladı ve bu tanımın Sidney Sinclair'i mükemmel bir şekilde yansıttığını düşündü. "İşte. O bir termagant."

"Aynı zamanda 'cadaloz' anlamına da gelebilir," diye bağırdı Wilkins yan koridordan. "Teşekkürler Merriam-Webster," diye karşılık verdi Vaughn yarı hırıltılı bir sesle.

"Sanırım bulduk."

Cade alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Peki, *cadalozun* bir adı var mı?"

Evet, Vaughn tam da bu konuya girmişti. "Sidney."

"Onunla daha bu hafta sonu tanıştın," dedi Huxley. "İkinizin ne hakkında tartışması olabilir ki?"

"Aslında geçen hafta sonu tanıştık. Simon ve Isabelle nişanlandıklarını söylemek için ikimizi de yemeğe davet ettiler."

"Sidney'le aranız o zaman bozuldu mu?" Cade sordu.

Vaughn tedbirli davrandı. "Teknik olarak, aramızdaki anlaşmazlık akşam yemeğinden önce, köşedeki bir kafede yaşandı." Durakladı. "Ona asıldığım zaman."

"Müstakbel baldızının *kız kardeşine* mi asıldın?" Huxley sordu, ses tonu bunun büyük bir hayır-hayır olduğunu açıkça gösteriyordu.

Vaughn kendini savunurken, "O sırada Isabelle'in kız kardeşi olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ateşli ve bekâr bir kadın gördüm ve harekete geçtim. Benim *işim* bu."

"Bekâr olduğunu nereden biliyordun?" Huxley sordu.

"İlk randevusunda olduğunu anlayabiliyordum. Diğer adamlar aralarında işler yolunda gitmedi, ben de yanına gittim ve onu almaya çalıştım" dedi.

"Nasıl gitti?" Cade sordu.

"İyi değil." Vaughn fermuarını çekti ve arkadaşlarının sırtıtmamak için kendilerini zor tuttuklarını gördü. "Profilimi çıkardı."

Cade bir kahkaha attı. "Defol git buradan."

Vaughn spor çantasını kaptı ve dolabını büyük bir gürültüyle kapattı. "Ben ciddiğim. Bir konuşma ve her şey vardı. Bana 'belli ki sağlıklı egomla' etrafta koşuşturduğumu söyledi ve konu kadınlara geldiğinde beni şekerci dükkanındaki bir çocuğa benzetti - mümkün olduğunca çok 'parlak ikramı' elime almaya çalışıyorum."

Cade'in ağzı seğirdi. "Bu ne cüret. Bu çok ..." Sanki en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi sözünü kesti.

"Tam isabet," diye bitirdi Huxley. İkisi birden gülmeye başladı.

Vaughn ters ters baktı. "Bundan keyif aldığınız izlenimini edinmeye başlıyorum."

Huxley hâlâ kıkırdarak, "Kesinlikle," dedi.

"Neden?" Vaughn sinirlenerek sordu. Onlar en yakın arkadaşlarıydı, bu da *onun* tarafında olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Cade bu soruya kendi sorusuyla cevap verdi. "En son ne zaman bir kadın seni reddetti Roberts?"

Vaughn durakladı, bunu bir kez daha düşünmek zorunda kaldı.

Cade sırtıttı, demek istediği anlaşılmıştı. "İşte bu yüzden bundan keyif alıyoruz."

" Her an burada olacağından eminim," dedi Sidney kendinden emin bir şekilde.

Isabelle'i bir arkadaşına iyilik olsun diye öğle yemeği saatinde bu randevuya sıkıştıran gelinlik mağazası satış görevlisi Jackie kibarca gülümsedi. "Sorun değil."

Gelinlik mağazasının Oak Caddesi'nde, şehrin en lüks mağaza ve butiklerine ev sahipliği yapan konumu göz önüne alındığında Sidney, Jackie'nin çok çeşitli yorumlara, sorulara ve durumlara yanıt olarak "Sorun değil" deme sanatını mükemmelleştirdiğini tahmin etti. Yine de, satış görevlisinin onları ağırlamak için gösterdiği çabayı göz önünde bulundurunca, Sidney Isabelle'in geç kalmasına üzüldü - ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Telefonunun saatini kontrol etti ve tam kız kardeşine bir mesaj göndermek üzereydi ki dükkânın kapısı açıldı ve Isabelle hızla içeri daldı.

Jackie'ye, "Aman Tanrım, banyo nerede, *hemen* ihtiyacım var!" diye bağırdı.

Ağzı açık kalan Jackie sağındaki koridoru işaret etti. Isabelle yıldırım hızıyla havalandı.

Bir an sonra koridorda bir kapı çarpıldı. Garip bir duraksamadan sonra Sidney döndü ve Jackie'ye gülümsedi. "En azından artık dükkânda. Yaşasın, ilerleme."

"Belki kız kardeşinin zevkleri hakkında bir fikrin vardır ve benim seçtiğim elbiseleri incelemeye başlayabilirsin?" Jackie önerdi. "Korkarım çok fazla seçenek yok. Çalışmamız gereken son derece kısa zaman dilimi göz önüne alındığında, Isabelle'in tek seçeneği mağazamızda zaten onun bedeninde olan bir elbiseyi tercih etmek."

Beş dakika sonra Sidney kendini metrelerce tül, ipek, charmeuse, düşes saten ve organze ile çevrili bir soyunma odasında buldu. Jackie'nin onlar için seçtiği gelinliklere göz gezdirdi ve New York'ta kendisi için sipariş ettiği gelinliğe çok benzeyen, dökümlü korsajlı, tek omuzlu ipek bir gelinlik görünce durakladı.

Brody'nin SoHo'daki dairesinin önündeki merdivenlerde onu ilk öpüşü, Central Park'taki spontane evlenme teklifi, o anki heyecanı ve

Büyük günden sadece iki hafta önce son prova için gelinliğini denerken hissettiği mutluluk.

Sonra başka bir anı geldi, ihanet, incinme ve şokla ilgili bir anı.

Sidney askıyı kaptı ve elbiseyi ısrarla rafın diğer ucuna, gözden ve akıldan uzak bir yere kaydırıldı. Dersini almıştı ve artık bir planı vardı; konu erkekler olduğunda aptalca, hayali duygular bir daha asla kararlarını etkilemeyecekti.

Soyunma odasının kapısı açıldı. Isabelle içeri girdi ve bir koltuğa uzandı. "Bu hiç eğlenceli değildi," diye inledi.

Sidney bunu anlamıştı. "Sabah bulantısı mı?" Aşk koltuğunda kız kardeşinin yanına oturdu.

"Öğleden sonra ve akşam da. Doktor her an olabileceğini söyledi. Yaşasın," dedi Isabelle, yumruğunu neşeyle havaya kaldırarak. "Bu hafta şimdiye kadar dört müşteri randevusunu kaçırmak zorunda kaldım."

"İlk doktor randevunu mu aldın? Nasıl geçti?" Sidney sordu.

"Bir kaba işedim, bebeğim olduğunu doğruladılar, sonra bir hemşire benden dört tüp kan alırken bir lazımlığa kustum."

"Kim demiş hamilelik güzel bir şey değil diye?"

Isabelle buna zayıfça gülümsedi ve kendini ayağa kaldırdı. Gelinlik raflarına baktı. "Bunlardan biri benim hayalimdeki gelinlik olacak."

Sidney koltuktan kalktı. "Çoğunu gözden geçirdim. Odaklanmak isteyeceklerin bu elbiseler."

Isabelle burnunu kırıştırarak raftaki ilk elbiseyi işaret etti. "İmparatorluk bellerinin büyük bir hayranı değilim."

"Üç ay içinde, eğer amaç fıstığı düşük seviyede tutmaksa, işe yarayacak tek bel ölçüsünün bu olduğunu düşünüyorum."

Isabelle gözlerini kırptırdı. "Doğru ya. Duh." Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Tamam, empire waist, o zaman." Ayağa kalktı ve rafta Sidney'e katıldı. Elbiseleri önce biraz cansız bir ilgiyle inceledi ama sonuncuyu görünce durdu. "Bir dakika. Bu o kadar da kötü değil. Aslında bunu gerçekten beğendim." Hevesli bir hareketle Sidney'e göstermek için elbiseyi çıkardı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Elbise kolsuzdu ve derin bir V şeklinde genişleyen askıları vardı. Dantellerle süslenmiş tatlı yakası, yüksek beli ve tam tül eteği ile

1940'ların klasik Hollywood tarzında sofistike. "Mükemmel," dedi Sidney, tamamen içtendi. "Hadi giyip görelim."

Isabelle heyecanla kıkırdarak elbiseyle birlikte özel giyinme alanına doğru döndü. Dönüşünün ortasında durdu ve elini karnının üzerine koydu. "Oh, oğlum."

Jackie kafasını soyunma odasına sokmak için o anı seçti. "Şu ana kadar her şey nasıl gidiyor? Size getirebileceğim bir şey var mı?"

Sidney ona, "Ben çöp tenekesi derdim," dedi.

"Çabuk ol." Jackie gözünü bile kırpmadı.

"Sorun değil."

- - -

"Aman Tanrım, Izz. Bundan en azından bir ısırık almalısın."

Elbise alışverişine gittiği için Sidney'e teşekkür etmek isteyen Isabelle elini kaldırarak bir çatal dolusu kırmızı kadife keki reddetti. "Hayır, teşekkürler." Bir elini karnına koydu. "Görünüşe göre fıstık krem peynirli kremanın görüntüsünden hoşlanmamış."

Sidney, Sprinkles pastanesinde tezgâhın arkasındaki kadının, muhtemelen Isabelle'in yüzünün limonlu keklerinin üstündeki şekerden daha yeşil olduğunu gördükten sonra aceleyle önlerine attığı plastik kaptan yerken Oak Caddesi boyunca yürüdüler. Asıl plan fırında yemekti, ama sonra Isabelle ağzını bir kez daha "Aman Tanrım" diyerek kapattı, "ağır kokular" hakkında bir şeyler mırıldandı ve hemen oradan uzaklaştılar.

Sidney, "Gelin partinizde krem peynir kreması olan bir şey servis etmemeyi aklıma not edeceğim," dedi. "Onur konuğunun pastanın üzerine kusmasının kutlamalara hafif bir gölge düşüreceğini düşünüyorum."

Isabelle bu şaka karşısında yarı gülümsedi, dikkati dağılmış gibiydi. "Doğru." Sanki bir şey düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Peki Vaughn hakkında ne düşünüyorsun?"

Sidney kekini ısırırken durakladı, çünkü aklına hemen birkaç yanıt gelmişti. *Sinir bozucu. Ukala. Oyuncu. Lezzetli.*

Sonuncusu için kendine zihinsel bir tokat attı.

"Vaughn mu? Vaughn hakkında neden bir şey düşüneyim ki?" diye sordu, onu en son nişan partisinde gördüğünde nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalışırken soğukkanlı bir hava takınmaya çalışıyordu. Nişan partisinde

Çeşmenin yanındaki bahçe -kanser onu yatağa bağımlı hale getirmeden önceki günlerde annesinin en sevdiği yer- çünkü bozulan nişanı hakkında konuşan dedikoduları duyduktan sonra öfkesini yatıştırmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Vaughn'la çeşmenin yanında baş başa durdukları bir anda, Vaughn'un paltosunu çıkarıp bir omzunun üzerinden atarak ne kadar zahmetsizce yakışıklı görüldüğünü fark etmişti.

Doğal olarak ilk içgüdüsü alaycı olmaktı. *Gitmekle ilgili bir şey mi söyledin?* Vaughn Roberts gibi bir adamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmesine gerek yoktu.

Isabelle, "Ondan pek hoşlanmadığına dair bir his alıyorum," dedi. Bir düşünsene.

Sidney kaçamak bir ifadeyle, "Geçen akşam sen ve Simon'la yemekte buluştuğumuzda Vaughn'la aramızda her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum," dedi. Ve teknik olarak bu bir yalan değildi. O gece ve nişan partisinde Vaughn'a karşı kibar olmak için elinden geleni yapmıştı - en azından başkalarının yanında.

"Belki de Brody'den ayrıldığından beri seni bekar erkeklerin arasında görmeye alışık değilimdir."

Sidney'nin başı kız kardeşine doğru döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onun yanında biraz gergin görüldüğün anlamına geliyor. Sanki ona geri çekilme sinyalleri falan veriyordu." Isabelle elini kaldırdı ve Sidney'in ağzını açtığını gördü. Brody'ye taktığı lakapla, "Pislik'le olanları düşünürsek bu tamamen anlaşılabilir bir şey," dedi. "Kendini tekrar ortaya koymayı düşünmenin biraz korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum."

Sidney gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Önce Trish, şimdi de kız kardeşi terapi tekniklerini kullanarak onu bir tartışmanın içine çekmeye çalışıyordu. "Ben *iyiyim*," dedi kendinden emin bir şekilde. "Aslında, önümüzdeki hafta için iki randevu ayarladım." Aşk hayatını düzene sokma kararlılığının ardındaki itici gücün kısmen Isabelle'in düğünü olduğundan bahsetmeyi reddetti. Kız kardeşiyle ne kadar yakın olursa olsun, bunu itiraf etmek garip geliyordu.

"Ah." Isabelle randevulardan haberdar olmamasına kısa bir süre şaşırmış gibiydi ama sonra gülümsedi. "Şey, bu harika. Hayatına devam ettiğini duyduğuma sevindim."

"Aynen öyle." Sidney kekinden bir ısırık aldı. "Mmm. Yer fıstığı alınmasın ama bu krema tadını kaçırmak için çıldırmış olmalı." Evet, öyleydi.

konuyu değiştirdi. Isabelle ve Simon evlendikleri ve bir bebekleri olduğu için gerçekten mutluydu - kız kardeşine hiçbir şeyi çok görmezdi. Ama flört hayatından bahsetmek, otuz üç yaşında yeniden bekâr olduğu ve bu şehirdeki tuhaf olmayan, bağlanmaya hazır tüm erkeklerin çoktan kapılmış olduğuna dair artan korkularını bastırmak için çok uğraştığı gerçeğini vurguluyordu.

Isabelle boğazını temizlemeden önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler. "Bu hafta sonu Simon ve Vaughn'la birlikte Wisconsin'e gitmem gerekiyor. Babalarına yardım etmeleri gereken bir projeleri varmış ve Simon'ın ailesi tanışabilmemiz için benim de gelmemi önerdi."

"Ooh, müstakbel kayıinvalidenin gözlerini kamaştırmak için ilk şansın." Sidney çatalındaki kremayı yalarken göz kırptı.

"Um . . . doğru. Bak, olay şu. Simon'la dün gece bu konuyu konuşuyorduk ve bana ailesinin evinin ormanlık bir alanın yanında küçük bir çiftlik olduğunu söyledi. Üç yatak odası, sadece bir buçuk banyo."

Sidney, Roberts'ların evinin bu sözlü planının bir yere gideceğinden emindi, ama şu ana kadar ... hiçbir ipucu yoktu. "Ormanda bir çiftlik kulağa hoş geliyor. Isabelle Sinclair taşraya gider."

"Sorun da bu zaten, çok rahat. Çok rahat. Bu sabah bulantıları yüzünden sürekli tuvalete koşuyorum. FBI ajanı Vaughn'un bunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Ya da Simon'ın annesinin?"

Bu gerçekten de zor bir durumdu. Sidney bir an düşündü. "Belki de mide gribi gibi bir hastalığa yakalanmış gibi davranabilirsin."

"Üç ay sonra, her şey ortaya çıktıktan sonra, ona yalan söylediğimi anlayacak. Mümkün olduğunca açıktan yalan söylemekten kaçınmaya çalışıyorum. Bu yüzden hafta sonu sorununa başka bir çözüm buldum."

"Oh, güzel. Neymiş o?" "Sen de bu yolculuğa çıkıyorsun."

Sidney bunun bir şaka olduğunu düşünerek güldü. Sonra Isabelle'in yüz ifadesini gördü. "Evet ... bu olmayacak. Ben taşralı değilim." Onun taşradan anladığı, Starbucks'a gitmek için üç bloktan fazla yürümek zorunda kalmaktı.

Isabelle ellerini birbirine kenetlemiş, davasını savunmaya hazırlanıyordu. "Hadi ama Sid. Sadece bir gece için. Cumartesi sabahı arabayla gideriz ve

Pazar akşamı döndüm. Bu yeni göreve başladıktan sonra çalışma programının daha iyi olduğunu söylemiştin. Elbette iki gün ara verebilirsin."

Kesinlikle yapabilirdi. Özel sermayeye geçtiğinden beri insanlar *onun* programına uyum sağlıyordu, tersi değil. Ama mesele bu değildi.

"Gitmemin *sana* nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum. Buradaki plan nedir? Seninle tuvalete gideceğim ve hastalanan benmişim gibi mi davranacağız? Hey, biliyorum. Belki de gizli bebeği olan benimdir."

"Hayır, eğer gidersen bir *otelde* kalabiliriz. Roberts'ların evinde benimle kalmak zaten zor olacaktı, ama onların evi yerine otelde kalmak istediğimi söyleseydim, kibirli bir zengin kız gibi görünecektim. Ama sen gidersen, bunu aşabiliriz ve tüm Roberts klanı banyoda bağırış çağırış seslerimle uyanmak zorunda kalmaz."

"Peki, tamam. Belki otel meselesi sana yardımcı olur. Ama *neden* bu hafta sonu rastgele peşine takılayım ki?"

"Şehir dışında bir hafta sonunun rahatlatıcı olacağını düşündüğün için mi?" Isabelle önerdi.

Sidney güneş gözlüklerinin üstünden ona bir bakış attı. *Tekrar dene.* Isabelle yılmadı. "İyi. Oradasın çünkü yapılacak en verimli şey bu. Üç aydan az bir süre kala, elimizde tonlarca gelin partisi, bekârlığa veda partisi ve düğün arasında konuşacak şeyler var. Bu yüzden her yöne üç saatlik araba yolculuğunu bu konuda bir çentik atmak için kullanacağız."

Sidney buna *gülümsedi*. "Verimli" bakış açısı en azından biraz anlamlıydı.

Isabelle umutla gülümsedi. "Lütfen, lütfen, lütfen? Sadece bu hafta sonunun sorunsuz geçmesini istiyorum. Her şeyden çok."

Sidney derin bir nefes aldı ve sonra teslimiyet içinde içini çekti. Isabelle her zaman asla hayır diyemeyeceği tek kişi olmuştu. "Bundan harika bir nedime elbisesi çıkarsam iyi olur."

Isabelle bir çığlık attı ve kollarını Sidney'e dolayarak kocaman sarıldı. "Teşekkür ederim! Eğlenceli olacak, göreceksin. Simon ailesinin çok güzel bir yer olduğunu söylüyor, ayrıca sen ve ben otel odasında geç saatlere kadar oturup saçma sapan bir romantik komedi izleyebilir ve düğün dergilerine bakabiliriz."

Bir kolunu kız kardeşine dolayan Sidney, yürümeye başladıklarında başını sevgiyle Isabelle'inkine yasladı. "Sanırım bir hafta sonunu geçirmenin daha kötü yolları da var."

"Vaughn'la geçirdiğin bir hafta sonu bile mi?" Isabelle hâlâ balık tutarak sordu.

Bir daha düşündüm de . . .

Sidney rahat tavrını sürdürdü. "Sana söyledim, onunla aramızda kötü bir his yok. Bu hafta sonu gayet iyi anlaşacağımıza eminim."

En azından başkalarının yanında.

Yedi

Vaughn, Dodge Charger'ının tekerleğinin arkasında, birkaç metre ötede park etmiş Mercedes sedanın sürücü tarafından iki uzun, ince bacağın çıkışını izledi.

Sidney dışarı çıktı, ılık esinti şal elbisesini bir iki santim daha yukarı kaldırdı.

Vaughn camını açarak koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından ona baktı. "Belki biraz daha az su içsen?"

Sidney, bu yolculukta şimdiye kadar içtiği üçüncü şişe suyu ona doğru uzattı. "Susuz kalmamalıyım. Ben bir şehir kızıyım, bu kadar temiz havaya alışık değilim." Bunu beğenmediyse öpüp gidebileceğini söyleyen bir gülümsemeyle benzin istasyonuna yöneldi.

Mercedes'in yolcu kapısı açıldı ve Isabelle dışarı fırladı. "Madem durdun, ben de bacaklarımı esneteyim bari." Arabaya yaslandı ve birkaç derin nefes aldı.

Yolcu koltuğunda Vaughn'un yanında, şimdi söz alma sırası Simon'daydı. "İyi fikir. Ben de biraz esneyebilirim."

"Acele etme," dedi Vaughn kolayca. Simon'ın koşarak Isabelle'in yanına gidip kolunu ona dolamasını ve Vaughn'un duyamadığı alçak bir sesle bir şeyler mırıldanmasını izledi.

Demek hep birlikte yola çıktıkları hikâye buydu. Birkaç saat içinde üç kez mola vermişlerdi ve Vaughn "temiz hava" ve "esneme" hakkında o kadar çok şey duymuştu ki, insan yol arkadaşlarının yolculuk yapmak yerine bir tür seyahat yogası dersine katıldıklarını düşünebilirdi.

Gerçekte Isabelle'i araba tuttuğu ve yolculuğa ara vermek için birkaç mola vermesi gerektiği oldukça açık görünüyordu. Bu nedenle Vaughn, ailesinin evine kadar olan salyangoz hızından şikâyet etmemeye dikkat ediyordu - Isabelle'in rahatsız olmasına üzülüyordu. Gerçekten de hayat

Herkes ona lanet olası gerçeği söylese hepsi için çok daha kolay olurdu. Ama görünüşe göre plan bu olmadığından, etrafındaki tüm maskaralıklardan habersiz bir adam rolünü oynamaya devam edecekti.

Neyse ki ailesinin evine yirmi milden daha az bir uzaklıktaydılar. Ancak kötü haber şuydu ki, yaklaşık iki mil sonra otoyoldan ayrılacaklardı ve yolculuğun geri kalanı yavaş, engebeli ve dolambaçlı olacaktı. Ailesi küçük bir göl kenarı topluluğunda yaşıyordu ve evlerine ulaşmak için kireçtaşı kayalıkları, kanyonlar ve derin vadilerden geçen, GPS tarafından tanınmayan, işaretlenmemiş yollardan oluşan karmaşık bir ağdan geçmek gerekiyordu. İlk kez gelen bir ziyaretçi için ailesinin evini bulmak zordu -Bu yüzden Simon'la birlikte iki arabanın yolculuk boyunca bir arada kalması konusunda ısrar etmişlerdi.

Birkaç dakika sonra Sidney elinde plastik bir torbayla benzin istasyonundan çıktı. "Yol için biraz atıştırılmalık," dedi neşeyle.

Vaughn plastik torbanın içindekileri görebiliyordu ve Sidney'nin aldığı bir şişe zencefilli gazoz ile küçük bir kutu tuzlu krakerin onun için olduğundan şüphelendi. Ama yine de bir şey söylemedi.

Hepsi yaptıkları küçük dansın bir parçasıydı.

Sidney'in şık siyah Mercedes'i hemen arkasında olduğu halde tekrar yola koyuldular.

"Sence annemle babam onun hakkında ne düşünecek?" Simon, sapaktan önceki son otoyol boyunca ilerlerken sordu.

Vaughn, Sidney'nin kumral saçlarını topladığı sofistike düğümü, giydiği yazlık elbiseyi, topuklu ayakkabıları ve Gucci güneş gözlüklerini hayal etti. Aynı şeyi kendisi de merak ediyordu. "Çok 'New Yorklu' olduğunu."

Simon kafası karışmış gibi başını eğdi. "Hayır, Isabelle'i kastetmiştim. Hani şu evleneceğim kadın?"

Doğru. "Onun harika olduğunu düşünecekler, Simon." Annesi geçen hafta neredeyse her gün onu ve şüphesiz Simon'ı aramış, ne zaman yola çıkmayı planladıklarını, Pazar günü ne zaman yola çıkacaklarını ve "kızların" otelde kalmak isteyip istemediklerinden emin olup olmadıklarını öğrenmek istemişti. Ailesi Isabelle'in kız kardeşini de getireceğini duyunca çok sevinmişti. Annesi İrlandalıydı, konu aile olunca ne kadar çok o kadar iyi diye düşünürdü.

Vaughn başlangıçta Sidney'in son dakikada eklenmiş olmasını tuhaf bulmuştu. Ama şimdi durumu gözlemledikten sonra anlamıştı: Sidney, Isabelle ve Simon'ın gizliliklerini korumalarına yardımcı olmak, dikkatleri kız kardeşinin kendini iyi hissetmediği gerçeğinden uzaklaştırmak için oradaydı. Ve genel bir kural olarak kasıtlı olarak aldatılmaktan hoşlanmasa da, kendisi de büyük bir kardeş olarak, Sidney'in davranışlarının koruyucu doğasını oldukça ... sevimli buldu. Belki de tüm bu alaycılığın altında Sidney Sinclair'in daha yumuşak bir tarafı vardı.

En azından bazı insanlar söz konusu olduğunda.

Simon düşüncelerini bölerek, "Annem bana öğle yemeği için çoban pastası yapmayı planladığını söyledi," dedi.

"Evin uzmanlık alanı." Görünüşe göre, iyi bir ilk izlenim bırakmayı umanlar sadece Simon ve Isabelle değildi. Annesinin çoban turtası yetiştiren bir adamı ağlatabilirdi.

Simon, ailesinin evinden yaklaşık beş mil uzaktaki bir mandıranın inişli çıkışlı tarlalarının yanından geçerken boğazını temizledi. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Simon'ın ciddi ses tonundan Vaughn ne olacağını tahmin edebiliyordu. *Annemle babama söylemeyin ama Isabelle hamile.* Güzel, onun da güven çemberine alınmasının zamanı gelmişti. Tanrı aşkına, o bir FBI ajanıydı. Isabelle ve Simon'ın küçük bir gizli görevde yardıma mı ihtiyacı vardı? *Pfft.* Bu onun uzmanlık alanıydı.

Simon, "Bu hafta sonu Sidney'e iyi davranmanı istiyorum," dedi.

Vaughn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neden ona iyi davranmayacağımı düşündün ki?"

"Isabelle bana Sidney'in seni pek önemsemediğini söyledi." "Eğer bu doğruysa, o zaman belki de Isabelle ve sen 'birlikte Benim yerime Sidney ile güzel bir sohbet."

"Ciddiyim Vaughn," dedi Simon. "Sidney, Isabelle için dünyalara bedel. Eğer onu kıracak, kızdıracak ya da sinirlendirecek bir şey yaptıysan, bunu düzelt."

Vaughn nefesinin altında homurdandı. Eğer Sidney'le buluşmalarının kaynağı konusunda bu kadar ketum davranmasalardı, kardeşine tek yaptığıının kadına asılmak olduğunu söyleyecekti. Bu federal bir suç sayılmazdı, hatta *-merhaba-* bu bir *iltifattı*.

Simon konunun peşini bırakmıyordu. "Bak, Sidney'le ilk tanıştığında biraz sert biri gibi görüldüğünü biliyorum. Ama o ve Isabelle gerçekten

Anneleri onlar küçükken ölmüş ve Isabelle'in anlattığına göre Sidney ondan sonra ona bakma rolünü üstlenmiş."

"Peki ya babaları?"

"İşi ve özel hayatı arasında pek ortalıkta olmadığı izlenimini edindim."

"Evlilikler çok emek ister. Özellikle de dört tanesi." Simon kıkırdadı. "Öyleyse bu hafta sonu uslu duracaksın, öyle mi?"

"Uslu duracağım," diye teminat verdi Vaughn. İşi nedeniyle düşüncelerini maskelemekte ustaydı. Önümüzdeki otuz altı saat boyunca Sidney'e karşı nazik davranabilirdi, kadın bir büyücü olsa bile. Hem de harika bacakları olan.

"Güzel." Simon sanki bir şey düşünmüş gibi eliyle işaret etti. "Ama *çok* güzel değil."

"Biliyor musun, tüm bu kurallarla baş belası olmaya başladın. Hiç 'damatzilla' terimini duydun mu?"

Simon bunun üzerine bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yok." Vaughn ona bu konuda jürinin hâlâ karar vermediğini belirten bir bakış attı.

- - -

"İZZ, bunu görüyor musun? İneklerimiz var. Ve bak, gerçek bir çiftlik evi var." Sidney ön camdan baktı. "Sanki bir John Cougar Mellencamp şarkısına adım atmış gibiyiz."

Sidney Sinclair gerçekten de taşraya gitmişti.

Ne var ki Isabelle bu Amerikan dilimini pek beğenmiş gibi görünmüyordu. "Neden inekler inek gibi kokmak zorunda?" diye homurdandı.

Sidney şöyle bir baktı. "Koku sizi rahatsız ediyorsa camınızı açın."

"Havaya ihtiyacım var yoksa kusacağım. Kusmamı mı istiyorsun? Sen istiyor musun?"

"Çünkü bu arabanın her yerine kusacağım, hemen şimdi."

Sidney'in son üç saati de böyle geçmişti; çılgın hamile kadınla birlikte deri kaplı bir cehennem çukurunda mahsur kalmışlardı. Umarım erkekler bindikleri o güçlendirilmiş erkek arabasında güzel, rahatlatıcı bir yolculuk yapıyorlardır çünkü Roberts'ların evine varır varmaz, eskiden kız kardeşi olarak bilinen kadını, spermleri onu dişi bir şeytana dönüştüren adama rehin bırakacaktı. "Bak sana ne diyeceğim.

Exorcist *benzeri* kusmaları dönüş yolculuğuna saklayın. Tüm eğlenceli araba oyunlarını ilk günden tüketemeyiz."

Isabelle kolunu gözlerinin üzerine atarak tekrar inledi. "Beni güldürme. Karnım çok ağrıyor. Neredeyse vardık mı?"

Sanki Sidney'in nereye gittiklerine dair bir fikri varmış gibi. Vaughn'un arabasının arkasından, çiftliği ve açık tarlaları geçerek, iki şeritli otoyoldan "Elma Kanyonu" işaretli bir bağlantı yoluna sapana kadar itaatkâr bir şekilde takip etti. Orada manzara daha yoğun bir ağaçlık haline geldi ve sokaklar artık işaretlenmiyordu. Sidney geyik geçidi için sarı bir tehlike işareti gördü ve içindeki şehirli kız hemen yavaşladı ve direksiyonu iki eliyle sıkıca kavradı; gözlerinin önünde Mercedes'le trajik bir şekilde ölüme atlayan Bambi'nin görüntüleri yanıp sönüyordu. Sonra bir tepeyi döndüler ve gözleri önündeki manzaraya dikildi.

Her iki tarafı yemyeşil tepelerle kaplı muhteşem bir vadiye girdiler ve dolambaçlı, pitoresk bir derenin üzerinden geçen bir köprüden geçtiler. Vadi boyunca dağılmış birkaç ev vardı ama yollarına devam ettiler, başka bir tepeye çıktılar ve bir şelalenin yanından geçtiler. "Izz, otur. Şelaleye bak."

"Bana bunun yakın olduğumuz ve bu lanet arabadan inebileceğim anlamına geldiğini söyle."

Ah, tatlı kız kardeşi, yolculuğun her anının tadını çıkarıyordu. Birkaç dakika daha sürdükten sonra Vaughn'un arabası oldukça yavaşladı ve tek şeritli çakıllı bir yola saptı. Kayalar havalandı ve Mercedes'in alt tarafına çarparak *pıt pıt sesler çıkardı*. Aralarında en az bir dönüm ya da daha fazla arazi bulunan dokuz ya da on evden oluşan küçük bir alt bölüme girdiler. Vaughn ön verandası ve rengârenk bahçesiyle beyaz bir çiftlik evinin garaj yoluna girerken Sidney de onu takip etti.

Sidney arabayı park etti ve kız kardeşine döndü. "Bunun için hazır mısın?"

Araba durduğu için biraz daha iyi görünen Isabelle birkaç derin nefes aldı. Sonra başını salladı ve hatta gülümsemeyi bile başardı. "Hadi yapalım şu işi." Tam Simon gelirken kapıyı açtı ve arabadan inmesine yardım etti. El ele, arnavut kaldırımli yürüyüş yolundan eve doğru yürüdüler.

Vaughn arabanın Sidney'in tarafına doğru yürüdü, koyu renk güneş gözlükleri ve günlük saç tıraşı, gri tişörtü ve kot pantolonuyla uygunsuz bir şekilde seksi görünüyordu.

Kız arabadan inerken, "Sanırım geriye sen ve ben kalıyoruz," dedi.

Harika, diye alaycı bir şekilde düşündü. Ama sonra topuğu çakıllı yolda kaydığını ve Vaughn onu sabitlemek için hemen elini beline koydu.

Sidney midesinde hızlı bir sıcaklık patlaması hissetti.

Oh, kardeşim.

Selam, Hormonlar. Bu adam mı? Evet, hala hayır.

"Teşekkürler," dedi.

Güneş gözlüklerinin altından ona baktı. "Hafta sonu için topuklu ayakkabılarını çıkarmak isteyebilirsin, şehir kızı. Tabii eğer ellerimi üzerinde tutmaya çalışmıyorsan." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkasını döndü ve kot pantolonu ve tişörtünün içinde geniş omuzları ve yağsız kaslarıyla ön kapıya doğru yöneldi.

Sidney onu arnavut kaldırımli patikada takip ederken arkasından ters ters baktı.

Uzun bir iki gün olacaktı.

Önünde, minyon, altmışlı yaşlarında, siyah saçlı bir kadın Isabelle'i sıcak bir kucaklamayla selamlıyordu. Sidney'in yaklaştığını gören Kathleen Roberts Isabelle'den uzaklaştı ve gülümsedi. Ela gözleri Vaughn'unakilere benziyordu ve sesinde İrlandalı bir aksan vardı. "Bu da Sidney olmalı."

Sidney elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Roberts. Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Elbette!" Hepsine el sallayarak eve girmelerini sağladı. "İçeri gelin, yolculuktan sonra açlıktan ölüyor olmalısınız." Kapının eşiğinde durakladı, onaylamayan iki gözü Vaughn'un üzerindeydi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Buraya daha yeni geldim. Şimdiden başım nasıl belaya girebilir?"

Adamın koyu renkli, sakallı çenesini işaret etti. "Chicago şehrinin hiçbir yerinde jilet yok mu?"

Sidney o anda Kathleen Roberts'tan hoşlanacağına karar verdi.

Sekiz

SIDNEY ve Isabelle içeri girdiklerinde Simon ve Vaughn'un babası, uzun boylu, iri yarı, gür gümüş rengi saçları olan Adam Roberts'la tanıştılar. Hep birlikte aile odasına geçtiler ve Kathleen ile Adam Isabelle ile tanışırken Sidney çoğunlukla sohbetin dışında kaldı. Roberts'ların evi güneşli ve parlak bir şekilde dekore edilmişti, aile odasında Sidney'nin Adam'ın el işi olduğunu tahmin ettiği güzel meşe kitap rafları vardı -Simon bir keresinde babasının eskiden marangoz olduğundan bahsetmişti.

Simon ve Isabelle'in ebeveynlerle tanışma anının ilk garipliği çabucak dağıldı ve herkes rahat, kolay bir sohbe daldı. Daha sonra Kathleen öğle yemeğini hazırlamak için bitişikteki mutfığa geçerken, Simon da Sidney ve Isabelle'e evi hızlıca gezdirdi.

"Burası da benim eski odam," dedi Simon yarı mahcup bir ifadeyle. "Annemle babama burayı egzersiz odasına falan çevirmeleri gerektiğini söyleyip duruyorum ama annem bunun için fazla nostaljik olduğunu söylüyor."

Isabelle içeri baktı ve kıkırdamasını gizlemek için yarım ağızla ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Duvarda Heidi Klum'un bir posterı var. Ve masanın üzerindeki şu çekici fotoğrafına bak." Daha yakından baktı. "Arka plandaki lazer ışınları mı?"

"Evet, bu benim lise son sınıf fotoğrafım olurdu," dedi Simon.

Isabelle güldü ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok sevimli.

Bana daha fazlasını göster."

Hevesle onun odasına girdi.

Simon Sidney'e onlara katılmasını işaret etti. "Bize katılmak ister misin?"

"Her ne kadar cazibe çekimini es geçmekten nefret etsem de, bu anı ikinizin yaşamasına izin vereceğim." Doğrusu, o anda kendini biraz üçüncü tekerlek gibi hissetti. "Sanırım annenin öğle yemeğini hazırlamak için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

Koridordan mutfağa doğru yöneldi. Kathleen'i önlüklü lavaboda bir havucu durularken ve adanın yanındaki taburelerden birinde oturan Vaughn'la sohbet ederken buldu.

Sidney içeri girdiğinde ikisi de başlarını çevirdi.

Kathleen gülümsedi. "Sidney. Biz de tam arayı kapatıyorduk. Gel bize katıl."

Sidney, Vaughn'un oturduğu tabureye yakın duran boş bar taburesine baktı. Çok yakındı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu Kathleen'e.

"Sorman ne kadar hoş." Kathleen başıyla adadaki kesme tahtasının üzerinde duran iki tombul kırmızı domatesi işaret etti. "Eğer yardım etmek istersen, salata için o domatesleri doğramam gerekiyor."

"Memnuniyetle." Sidney adaya doğru yöneldi ve etrafta bir bıçak aradı.

Vaughn, "Tezgâhın üzerinde, buzdolabının yanında," dedi.

Sidney onun gösterdiği yönü takip ederek bıçak bloğunu gördü.

"Teşekkürler."

Şüpheli bir ifadeyle, kadının uzun, büyük bir tırtıklı bıçak seçmesini ve kesme tahtasına dönmesini izledi. "Parmaklarına dikkat et," dedi. "En yakın hastane kırk beş dakika uzaklıkta."

Annesinin sırtı onlara dönükken Sidney ona kuru bir bakış attı. "Elimden geleni yapacağım."

İlk domatesi eline aldı ve neredeyse boydan boya, çeyrek inç aralıklarla dilimlemeye başladı. Sonra domatesi çevirdi ve aynı şeyi yaptı, orijinal dilimlerini ikiye böldü. Bunu bitirdiğinde, domatesi yan çevirdi ve küp küp doğradı, domates mükemmel, olgun küpler halinde kesme tahtasına düştü.

Bıçağı yere bıraktı ve parmaklarını sallarken Vaughn'a memnuniyetle baktı. "Beşi de hâlâ duruyor." Sonra domates küplerinden birini ağzına attı.

Kathleen Sidney'in el işlerini kontrol etmek için yanına geldi. "Birileri yemek yapmayı biliyor," dedi etkilenmiş bir ifadeyle.

"Sadece biraz," dedi Sidney, kabullenmiş bir gülümsemeyle. "New York'tayken, arkadaşlarımdan biri beni Bıçak Becerileri dersine girmem için kandırdı. Bunun bir kendini savunma kursu olduğunu sanıyordum."

Kathleen şakaya güldü ve sonra buzdolabından bir şeyler almak için arkasını döndü. Sidney ikinci domatesi aldı ve Vaughn'un onu izlediğini gördü.

Ters ters baktı. *Ne oldu?*

Bakmaya devam ederken ela gözlerinin kenarları kırıştı. Kaşları daha da çatıldı. *Git başımdan.*

Göz kırptı.

Belli ki adam onu kızdırmak için yaşıyordu.

Kathleen buzdolabının kapağını kapatıp arkasını döndüğünde, Sidney ve Vaughn normal ifadelerine geri döndüler. Kathleen adanın diğer tarafında duran çiftlik masasının ortasına ev yapımı salata sosu olduğu anlaşılan bir şişe koydu.

Vaughn'un yanından geçerken oğlunun tıraşsız çenesine bir kez daha baktı. "Demek şimdi böyle görünüyorsun, öyle mi?"

Vaughn yıllar boyunca annesinden azar işitmediğini belli eden muzip bir gülümsemeye tabureden kalktı ve mutfak masasının karşısındaki büfeye doğru yürüdü. "Bu sadece geçici, anne." Dolaplardan birini açtı ve bir yığın tabak çıkardı.

"Sidney, siz kızlar bugünlerde bunu mu tercih ediyorsunuz?" Kathleen en büyük oğlunu işaret ederek sordu. "Bütün bu pejmürde şeyler mi?"

Onu zor durumda bırakmak gibisi yoktu. Şahsen Sidney, Vaughn'un köşeli çenesi boyunca uzanan koyu renkli tırnak izlerinin iyi görüldüğünü düşünüyordu. Aslında iyiden de iyiydi. Ancak bunu Vaughn'un önünde itiraf etmektense, önümüzdeki otuz altı saat boyunca çılgın hamile kadınla birlikte bir arabanın içinde mahsur kalmayı tercih ederdi.

"Genelde temiz traşlı erkekleri tercih ederim." Vaughn masayı hazırlamaya başlarken ona yan gözle bakınca *omuz* silkti -üzgündü-.

"Gördün mü? Bana inanmıyorsan, en azından onu dinle," dedi Kathleen, adada bir kasenin üzerinde havuç soyarken. "Eğer kaliteli bir kadın bulmak istiyorsan, yataktan yeni kalkmış gibi etrafta koşturamazsın."

"Bunu aklımda tutacağım. Ama şimdilik 'pasaklı şey' kalıyor. Gizli bir rol için buna ihtiyacım var" dedi Vaughn.

Bunu duyunca şaşırان Sidney, domatesleri marulla dolu büyük bir salata kâsesine boşaltırken ona baktı. "Artık gizli mi çalışıyorsun?"

Vaughn, "Şu anda diğer kimliğin içinde değilim," dedi. "Annemin beni teşhis edebileceğini tahmin ediyorum."

Teşekkür ederim, evet, anladı. "Yani, bu nasıl çalışıyor?" Sidney ona sordu. "Diğer sen olmadığın zaman normal bir şekilde, kendin olarak mı dolaşıyorsun?"

"İşler tam olarak böyle yürüyor. En azından sadece yarı zamanlı gizli çalışmayı içeren bir davadan bahsediyorsak."

"Ama ya diğer senle bir yerde karşılaşırsam? Mesela bir kafede." İçeriden küçük bir gönderme. "Çalıştığını fark etmeden sana 'Vaughn' diye seslenseydim, bu senin kimliğini açığa çıkarmaz mıydı?"

"Öncelikle, düzenli olarak gizli görev yapan tüm ajanlar gibi ben de arkadaşlarıma ve aileme bir yerde bana rastlarırsa bana yaklaşmamalarını söylüyorum - tam da bu nedenle. İkincisi, bu durumda 'diğer ben' kafelerde takılmıyor."

"Diğer sen nerede takılıyorsun?" Sidney sordu. Zaten sağlıklı olan egosuna katkıda bulunmak için değil ama bu oldukça ilginç bir şeydi.

Vaughn salata kâselerini masaya koyarken, "Karanlık, kabataslak sokaklarda karanlık, kabataslak şeyler yapıyorlar," dedi.

"O zaman diğer sen kötü bir adamsın." Sidney bir şeyin farkına vararak durakladı. "Yaptığın şey tehlikeli mi?"

"Ofisimde yapılan bir şakaya göre beyaz yaka suçları ekibindeki ajanlar asla tehlikeli bir şey yapmazlar."

Sidney bunun sorusuna gerçek bir cevap olmadığını fark etti.

Oda bir an için sessizleştğinde Kathleen, Sidney ve Vaughn'un arasına baktı. "Biliyor musun Sidney, siz ilk geldiğinizde Isabelle'e yetişmek için o kadar çok zaman harcadım ki fazla konuşamadık gibi hissediyorum. Bana biraz daha kendinden bahset. Yaşamak için ne yapıyorsun?"

"Bir özel sermaye şirketinde yöneticiyim."

"Kulağa etkileyici geliyor. Hep Chicago'da mı çalıştın?" Soyma işini bitiren Kathleen, adanın tabanındaki dolaptan bir öğütücü aldı.

Sidney lavaboda bıçağını duruladı. "Aslında işletme fakültesini bitirdikten sonra ilk olarak New York'ta yatırım bankacısı olarak çalıştım. İki ay önce Chicago'ya geri taşındım."

"Baban kasabaya döndüğüne çok sevinmiş olmalı."

Sidney, babasıyla olan ilişkisinin karmaşıklığını açığa vurmak istemediğinden, yüz ifadesini soğukkanlı tuttu. Mesleki açıdan konuşmak gerekirse, ona büyük saygı duyuyordu. Orta sınıf bir aileden geliyordu.

Geçmişinde işletme okumuştı ve şimdi Chicago'daki en kârlı hedge fonlarından birini yönetiyordu. Doğuştan bir liderdi: keskin, kararlı ve risk alırken soğukkanlı ve soğukkanlıydı. Babası bir odaya nasıl hükmedeceğini biliyordu; küçükken ona hayranlık duyduğunu, ailesinin partilerinde onu izlediğini ve kiminle konuşursa konuşsun her zaman nasıl ilgi odağı olduğunu fark ettiğini hatırlıyordu. Ancak kariyerine olan bağlılığı ve başarısından kaynaklanan egoizmi, kızlarıyla arasına bir mesafe koymuştu ve şüphesiz sonraki evliliklerindeki sorunlara da katkıda bulunmuştu.

Belli ki onların yetiştirilme tarzı Vaughn ve Simon'inkinden çok farklıydı. Bütün bu sıcak ortam, bir Cumartesi öğleden sonrası aile yemeği, genç kızlığından beri, annesi ölmeden önce deneyimlemediği bir şeydi. Ama basitlik olsun diye Sidney başını salladı ve beklenen yanıtı verdi. "Evet, öyle."

Bitişikteki aile odasında Adam'ın izlemekte olduğu spor müsabakası sona ermiş olmalıydı. Televizyonu kapattı ve koltuktan kalktı. "Öğle yemeği ne zaman?" diye seslendi.

"Şimdi," dedi Kathleen.

"Bu en iyi zaman," dedi.

Vaughn, Simon ve Isabelle'i öğle yemeğinin hazır olduğu konusunda uyarmak için gönderildi ve birkaç dakika içinde hepsi düğümlü çam çiftlik masasının etrafına oturdu. Masada bol miktarda yiyecek vardı: taze pişmiş sodalı ekmek, salata ve ana yemek olan çoban pastası. Kathleen onlara dua etmeleri için önderlik etti ve Sidney ile Isabelle başlarını eğerken birbirlerine biz böyle dinsiziz bakışları fırlattılar, yıllardır bunu yapmamışlardı. Amin korosundan sonra Vaughn ve diğer Roberts'ların hepsi haç işareti yaptı ve ardından herkes içtenlikle en yakındaki yemeğe uzandı.

"Ah! Neredeyse unutuyordum." Kathleen bir an için masadan kalktı ve elinde bir şişe şarapla geri döndü. "Bu özel bir durum olduğu için, müstakbel gelinimizle ilk tanışmamız, bunu kutlamamız gerektiğini düşündüm." Şişeyi bir tirbuşonla birlikte Vaughn'a uzattı. "Bu şeyleri asla çalıştıramam." Masanın geri kalanına dönerek açıklama yaptı. "Adam'ın müşterilerinden biri yıllar önce ona bu şişeyi vermişti. Doğru zaman için saklıyorduk."

"Zengin bir aile, Milwaukee'nin hemen dışında büyük bir ev," diye ekledi Adam. "Oturma odalarında iki duvar gömme kitaplık istediler ve

Büyük bir aile partisinden önce, iki hafta içinde yapmamı istedi. İşi on iki günde bitirdik," dedi gururla. Şişeyi işaret etti. "Şaraptan pek anlamam ama bunun iyi bir şarap olduğunu söylediler."

"Sanırım bunu öğrenmemizin zamanı geldi." Kathleen, Vaughn'un önüne koyduğu açık şişeyi aldı ve ikisine de birer bardak doldurdu. Sonra kadehini kaldırarak şerefe dedi.

Sidney'in yanındaki Isabelle ona sessiz bir yakarıшта bulundu. *Yardım edin.*

Sidney ona güven verici bir bakış atarak bu konuyla ilgileneceğini söyledi. "Bence buraya çok yakışan bir İrlanda kutsaması var," dedi Kathleen. "Sevgi ve kahkaha günlerinizi aydınlatsın, kalbinizi ve evinizi ısıtsın."

"Şerefe" seslerinin ardından Sidney şarabından bir yudum aldı. Isabelle'in de bir yudum alıyormuş gibi yapmasını bekledi, sonra kendi bardağını kasıtlı olarak kız kardeşininkinin hemen yanındaki masaya koydu.

Isabelle göz ucuyla baktı ve gülümseyerek anladı. Roberts'ların kadeh kaldırmak için özel bir şişe şarap getirmesi -ki Isabelle'in içemeyeceği aşikârdı- kimsenin hamile olmadığını iddia edelim planında küçük bir pürüzdü ama birkaç gizli manevrayla çözülemeyecek bir şey değildi. Sidney kimse bakmıyorken Isabelle'in şarabından biraz içebilirdi.

İnsanlar sağa sola yemek atıştırırken Sidney çoban böreğinden, patates püresi, sotelenmiş kuzu eti, havuç, bezelye ve soğandan oluşan doyurucu katmanlardan gelen nefis kokular karşısında durakladı. "Bu inanılmaz kokuyor, Kathleen."

"Çocukların favorisi," dedi. "Isabelle, sana tarifini vermem gerekecek."

"Çok isterim. Teşekkür ederim."

Sidney kız kardeşinin yüzünde kocaman bir sırıtış görmeyi bekleyerek ona doğru baktı. Ne de olsa Isabelle'in bu hafta sonu Kathleen'le yakınlaşmayı umduğu şey tam da buydu.

Ama onun yerine, tabağındaki çoban böreğine bakarken solgun görünüyordu.

Isabelle yavaşça nefes verdi ve nefesinin altından konuştu. "Oh, oğlum." Sidney'in eli dondu. Bunu biliyordu.

Cidden, hamile bayanı hiçbir yere götüremediler.

Dokuz

VAUGHN Üç Amigo'nun hakkını vermeliydi: Baskı altında iyi çalıştılar.

Onun yanında Simon, Isabelle'in tabağındaki çoban pastasının son lokmasını "çaldı".

"Simon," diye itiraz ediyormuş gibi yaptı.

"Üzgünüm," dedi muzip bir sırıtışla, boş güveç kabını işaret ederek.

"Başka kalmadı ve bu turta için aylardır bekliyorum."

"Bunu senden nasıl esirgeyebilirim ki?" Birbirlerine gülümsediler.

Vaughn'un gözlerini devirmemesi için tüm gizli görev becerilerini kullanması gerekti.

Bu performans, Simon'ın Isabelle'in tabağındaki çoban böreğinin her lokmasını yemeyi başardığı son yirmi dakikadır devam ediyordu.

Aralarında bir sürü çekingen bakış vardı ama Vaughn her şeyden habersizmiş gibi davranıyordu -tıpkı masanın öbür ucunda, Isabelle'in diğer tarafında oturan Küçük Bayan Sinsi İçecekler'den habersizmiş gibi davrandığı gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Sidney en azından Isabelle'in şarabıyla sürdürdüğü el çabukluğu rutiniyle maskaralıkta daha incelikli olmayı başarmıştı. Her birinin kadehinden birkaç yudum almış, görünüşe bakılırsa anne ve babasının da bundan haberi olmamıştı. Ama görünüşe göre bu üçü de *onu*, bir FBI ajanını kandırdıklarına inanıyorlardı ve Vaughn bu yüzden eğlenmeli miydi yoksa aşağılanmalı mıydı bilemiyordu. Belki de her ikisinden de biraz.

Yemekten sonra Sidney ve Isabelle bulaşıklara yardım etmeyi teklif ederken, üç adam arka bahçeye çıktı. Vaughn ve Simon o hafta sonu barakanın çatısını yeniden kiremitle kaplamayı planlıyorlardı; şüphesiz bu iş için çok katı davranan emekli marangoz babaları

Altı ay önce geçirdiği kalp krizinden sonra anneleri tarafından yorucu işlerde çalışması yasaklanmıştı.

Babaları yerel nalbur dükkanını kastederek, "McGovern's'tan tüm malzemeleri istedim," dedi. "Her şeyi almak için kamyonetimi alabilirsiniz."

Simon başıyla onayladı. "Sidney ve Isabelle otele yerleşebilmeleri için bizi kasabaya kadar takip edebilirler."

Adam, "Annenin o kızları bu evden çıkarmana izin vereceğini varsayıyorum," dedi. "Son iki haftadır onu görmeliydin. Sanırım tüm Apple Canyon onun oğlu ve *nişanlısı* hakkında bir şeyler duydu." Simon'a gururla baktı. "Senin adına çok mutluyuz oğlum. Isabelle harika bir kıza benziyor."

Simon hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Öyle, baba."

Vaughn bir an için kendini bu *kadar* emin olmanın -hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği tek kişiyi bulduğunu şüphesiz bilmenin-nasıl bir his olduğunu düşünürken yakaladı. Simon'ın evlenmesi ve aniden bir bebek sahibi olması arasında, Vaughn kardeşinin hafif ya da orta derecede bir panik halinde olmasını beklerdi. Ama bunun yerine, Simon her şey hakkında tamamen sakin görünüyordu.

Vaughn babasının Simon'ı kucaklamak için çekmesini ve tebrik etmek için sırtını sıvazlamasını izledi. Bunun üzerine gülümsedi, sonra onları baba-oğul anlarıyla baş başa bırakırken kendisi de babasının kamyonetinin anahtarlarını almak için eve geri döndü.

Bu kadar duygusallık yeter; en azından yeniden kiremit döşeyeceği bir barakası vardı.

- - -

Yarım saat sonra Vaughn ve Simon garaj yolunda durmuş, babalarının kamyonetine yaslanmış, kadınlar kapıda geçici vedalarını ederken bekliyorlardı. Vaughn'un bakışları, annesinin söylediği bir şeye gülen Sidney'in poposunun sevimli kıvrımlarına takıldı.

Simon, "Annem onu gerçekten seviyor gibi görünüyor," dedi.

Vaughn da bunu fark ederek homurdandı. Görünüşe bakılırsa, Sinclair'in büyük kız kardeşi kendisi dışında herkes için cazibe yaratma konusunda son derece yetenekliydi. "Sanırım o domatesi doğradığı anda annemi kazandı."

"Yine Isabelle'den bahsediyorsun." Belli oluyor.

Vaughn gözlerini, burada, ailesinin evinde, gülümsemeleriyle onları kazanan ve kendini küçümseyen, *kendini savunma dersi olduğunu düşündüğüm* şakalarıyla onları güldüren şımarık kumral saçlı kadından ayırdı. Birkaç saatliğine otele gidiyor olması iyi bir şeydi, çünkü bir molaya ihtiyacı vardı - o bacaklardan, mavi-yeşil gözlerden ve belinden bağlanan ve keskin bir çekişle kolayca çözülebilen flörtöz şal elbiseden bir mola.

Yine bir şeyler düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra dördü de nihayet yola koyulmuştu; Sidney'nin arabası bir kez daha onu takip ediyordu. Vaughn kasabaya giden en kısa yolu seçti; engebeli ve virajlı yollarda yirmi dakikalık bir yolculuktu bu.

Sinclair kardeşlerin geceyi geçirecekleri Viktoryen tarzı bir pansiyon olan Carter Konağı'nın garaj yoluna girdiler. Sidney'in arabası kamyonetin arkasında durur durmaz, Isabelle dışarı fırladı ve diğerlerini bekleme zahmetine girmeden aceleyle hanın ön merdivenlerini çıktı.

"Sanırım giriş yapmak için sabırsızlanıyor," dedi Simon sıradan bir gülüş denemesiyle. Sonra kamyonetten indi, Mercedes'in bagajından Isabelle'in bavulunu aldı ve nişanlısını hızla içeri kadar takip etti.

Ve sonra iki tane vardı.

Vaughn kamyonundan çıktı ve Sidney'nin arabasına doğru yürüdü. Onu sedanın açık bagajının yanında durmuş, önlerindeki pitoresk kasabayı seyrederken buldu - parlak renkli tarihi binaların çevrelediği Arnavut kaldırımli şirin bir sokak.

"Demek 'kasaba' burası." Şaşırmış gibi başını eğdi. "Çok şirin ve büyüleyici." Döndü ve bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten burada mı büyüdün?"

Ha, ha. "Ne bekliyordunuz ki? Bir taverna, bir benzin istasyonu ve Flo's adında bir lokanta, 5.99 dolarlık özel köfte reklamı mı?"

"Tabii ki hayır."

Ona bütün gün gerçeği bekleyebilirim diyen bir FBI bakışıyla baktı.

Gözlerini devirdi. "Peki. Belki de bu benim hayal ettiğim gibi bir şeydir."

Bu itiraftan tatmin olan Vaughn bavulun sapına uzandı. Valizi bagajdan çıkarırken homurdandı. "Tanrım, buraya ne koydun?"

"Bir espresso makinesi. Kilometrelerce uzakta Starbucks yok, o yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

Tam cevap verecekti -*şaka yapıyor* olmalısın- ki kızın gözlerindeki eğlence ışıltısını fark etti ve onunla dalga geçtiğini anladı. "Çok şirin. Bavulun içinde gerçekten ne var?"

Dizüstü bilgisayar çantasını kaptı ve askısını omzuna attı. "Isabelle için gelinlik dergileri. Bir sürü." Arabasının bagajını kapattı ve konağa giden yolda yürümeye başladılar.

"Ah. 'Gülünç Derecede Pahalı Orta Süsü ile Konuklarınızın Gözlerini Nasıl Kamaştırırsınız' ve 'Asla Kullanmayacağınız İğrenç Pahalı Çinliler İçin Nereye Kayıt Olmalısınız' gibi makalelerle dolu olanları mı kastediyorsunuz?"

"Ben de kendimi ukala sanıyordum."

"Hadi ama. Kabul etmelisiniz ki, tüm bunlar bir curcuna" dedi. "Düğün endüstrisi stresli gelinleri avlıyor ve onları romantikleştirilmiş bir mükemmel gün fikri yaratmak için çılgın miktarlarda para harcamaları gerektiğine ikna ediyor."

"Kırk beş yaşına geldiğinde ve yirmi dört yaşındaki nişanlın hayatının geri kalanında hatırlayacağın harika anılar yaratmak istediğinde, onu dizginlemek için kullanacağın konuşmanın tam olarak bu olacağından eminim," diye espri yaptı Sidney.

Sesi yine ona *kızgın geliyordu*. Vaughn arkasını döndü ve onunla yüzleşebilmek için geriye doğru yürüdü. Garip bir şekilde, kızın sinirli ifadesini görünce sırtıttı ve onu daha da kışkırtmak istedi. "Bu senaryoyu sevdim. Bana şu yirmi dört yaşındaki karımdan biraz daha bahset. Seksi mi? Sigara içen bir vücudu var mı?"

Sidney tatlı tatlı gülümsedi. "Bana kafede söylediğin o şeyi hatırlıyor musun? Ertesi gün buluşabileceğimizi, böylece düşündüğüm gibi bir pislik çıkmayarak beni şaşırtabileceğini söylemiştin. Sanırım bu çabanda başarılı olamayacağını resmen tespit ettik."

Basamakların dibinde durdu. "Ama sana en iyi hareketlerimi göstermedim."

"Tatlım, senin en iyi hareketlerini zaten biliyorum," dedi, başını geriye eğerek onun bakışlarıyla buluştu. "Ve beş yıl önce cazip gelebilirdi. Ama şimdi daha ciddi yarışmacılar arıyorum."

Şahsen, biraz eğlenmenin onu öldürmeyeceğini düşünüyordu - ciddi yarışmacılar tarafından sıkılmak için tüm hayatı vardı. "Bu ikinci kez

Bana 'tatlım' dedin. Bundan hoşlanıyor muyum yoksa kendimi nesneleştirilmiş mi hissediyorum karar veremiyorum," diye dalga geçti.

İç çekti. "Gerçekten de seninle aynı koridorda yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Sesi alçaldı, yavaşça kısıldı. "Dikkatli ol, Sinclair. Bunlar benim gibi bir adam için çok kafa karıştırıcı kelimeler."

Onu orada, merdivenlerin dibinde tek başına bıraktı. Sırtarak döndü ve onun gidişini izledi. *Evet, hâlâ huysuzdu.* Ama bu arkadan manzaranın tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu.

Vaughn onu hanın ön kapısına kadar takip etti ve konağın 1849 yılında inşa edildiğini belirten levhayı gördü. İçeri adım attığında evin tarihi karakterini korumak için özen gösterildiğini gördü. Solunda odun şömineli ve antika mobilyalarla döşenmiş bir salon vardı. Fuayenin karşısında küçük bir kabul alanı bulunan bir oturma odası vardı.

Ellili yaşlarının ortalarında, kot pantolon ve çiçekli bir bluz giymiş bir kadın, süslü ahşap check-in masasının arkasında oturuyordu. Onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Carter Malikanesi'ne hoş geldiniz."

Sidney etrafına bakındı. "Kız kardeşim Isabelle birkaç dakika önce buraya geldi. En azından ben öyle sanıyordum."

"O ve Simon az önce yukarı çıktılar. Senin hemen arkalarında olduğunu söylediler. Sidney, değil mi?" Kadın kendini Lauren olarak tanıttı, hanın ortak sahiplerinden biriydi. Sidney'i içeri alırken onlara oteldeki olanaklar hakkında genel bir bilgi verdi. "Siz Jocelyn Odası'nda kalacaksınız. Kız kardeşinizin odası hemen yan tarafta." Üzerinde hanın logosu bulunan küçük bir metal anahtarlığı masanın üzerinden kaydırıldı.

Bunu gören Sidney'in gözleri büyüdü. "Oh, vay canına. Anahtar kartınız değil, gerçek *anahtarlarınız* var." Cep telefonunu çıkardı ve bir fotoğrafını çekti.

Vaughn hancıya, "O şehirden," diye açıkladı.

Sidney omzuyla onu dürttü. "Sen de artık şehirlisin." "Ama her yere uyum sağlarım. Bu bir FBI olayı."

Bunun üzerine homurdandı. "Karışım mı? O gün o kafede otuz kişi olmalıydı ama içeri girer girmez fark ettiğim tek kişi sendin."

İlginç bir itiraf. "Beni kontrol ediyordun, değil mi?"

Sidney kızardı, sonra Lauren'a döndü; buna cevap vermeyeceği belliydi. "Çıkış ne zaman?"

"Öğlen. Sabah yedi buçuk ile dokuz buçuk arasında istediğiniz bir saatte odanızda tam bir gurme kahvaltı servis edilecektir." Lauren döndü.

Vaughn'a dostça. "Annenle birlikte kilisenin bahçecilik grubundayım. Ona merhaba dediğimi söylemeyi unutma."

"Bunu yapacağım," dedi Vaughn.

"Simon'ın nişanı hakkında çok konuştu ama senin hakkında hiçbir şey söylemedi." Hancı Vaughn ve Sidney'i işaret etti. "Siz ikiniz uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Sidney gözlerini kırptırdı, sonra Vaughn'u işaret etti. "O ve ben mi?" Kadın güldü. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır."

Vaughn şaşkınlıkla Lauren'a gülümsedi. "Kaçırdıysan söyleyeyim, bu hayır demek."

On

Paketleri açtıktan sonra SIDNEY ve Isabelle, Isabelle'in yatağına kıvrılıp bir yığın gelin dergisiyle birlikte işe koyuldular.

Sonraki birkaç saat boyunca nedimelerin elbiselerinin rengine karar verdiler, gelin duşu ve bekârlığa veda partisi için davetli listelerini tamamladılar ve çiçekçiye göstermek için masa süslerinin fotoğraflarını içeren birkaç dergi kupürünü bir araya getirdiler. Sidney gündemdeki bir sonraki maddeye geçmek üzereydi - prova yemeği için olası yerler çünkü en kısa zamanda rezervasyon yapılması gerekiyordu - o sırada başını çevirdi ve Isabelle'in uyuyakaldığını, başını kolunun kıvrımına sıkıştırdığını gördü.

Sidney sessizce ayağa kalktı ve yatağın alt kısmına katlanmış olan battaniyeyi aldı. Battaniyeyi, önünde açık duran gelin dergisiyle uyuklayan ve yüzünde huzurlu bir memnuniyet ifadesi olan Isabelle'in üzerine serdi. Sidney bunu görünce acı tatlı bir şeyler hissetti. O da bir zamanlar kendi düğünü için bu kadar mutlu ve umutlu hissetmişti - nişanlısının *sevgilisinin* ortaya çıkmasıyla beklenmedik bir şekilde hayalden kopmadan önce.

İstenmeyen anıyı bir kenara iterek parmak uçlarında odadan çıktı.

Sidney kendi odasına girdikten sonra e-postalarına baktı ve Trish'e hancının kendisine verdiği *gerçek anahtarın* fotoğrafını gönderdi.

MAYBERRY'DE OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORUM, diye yazdı.

Birkaç saniye sonra Trish'in cevabını aldı. KÜÇÜK KASABALARIN ATEŞLİ ŞERİFLERİ OLDUĞUNU DUYDUM. GIT O MERCEDES'LE ANA CADDEDE HIZ YAP VE KENDINE BİR EŞ BUL.

Sidney gülümsedi. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Akşam yemeği için daha rahat bir görünümün uygun olacağına karar vererek kot pantolon, düz sandaletler ve dökümlü, beyaz işlemeli bir kaşkorse giydi

üstte. Saçlarını o sabah tutturduğu burgudan kurtardı, dağınık dalgalar halinde bıraktı ve uçlarını düzeltmek için bir saç maşası kullandı.

Tam işini bitirmek üzereydi ki kapısının çalındığını duydu.

Isabelle esneye esneye içeri girdi. "Simon az önce mesaj attı. Bizi yirmi dakika içinde alacağını söyledi." Sidney'e şöyle bir baktı. "Vay canına. Yıllardır gördüğüm en iş dışı halin bu."

Sidney dolap kapısının arkasındaki aynada kendi yansımasını inceledi. "Bir şey eksik. Sence kasabada kovboy çizimleri satılıyor mudur?"

"Manolo Blahnik tarafından yapılanlar değil," dedi Isabelle alaycı bir tavırla. Bu gerçekten de bir suçtu.

- - -

KATHLEEN akşam yemeğinde İrlanda geleneklerinden uzaklaşarak limonlu tavuk, yeşil zeytin ve kuskus yaptı; bu hem Isabelle'in hem de fıstığın daha çok hoşuna gitmişti. Sidney kız kardeşiyle birlikte sağında, Kathleen ise masanın ayak ucunda, onun diğer tarafında oturuyordu. Herkesin her yönden konuştuğu neşeli bir ortam vardı ve Sidney kendini Kathleen ile biraz sohbet ederken buldu.

Kahve ve "oğlanların" bir diğer favorisi olan lezzetli bir fıstıklı çikolatalı kek olan tatlı eşliğinde sohbet Sidney'in kaçınılmaz olduğunu düşündüğü bir hal aldı.

Kathleen ona, "Bir erkek arkadaştan bahsetmediğini fark ettim," dedi. "Bu bekâr olduğun anlamına mı geliyor?"

Masanın etrafındaki gürültü aniden kesildi ve beş çift göz Sidney'e odaklandı.

Evet. Onu tekrar zor durumda bırakmak gibisi yoktu. "Evet, bekarım," dedi.

"Bunu anlamıyorum." Kathleen onu işaret etti. "Senin gibi akıllı ve güzel bir kız nasıl olur da iyi bir adam tarafından kapılmaz?"

"Anne," dedi Vaughn. "Eminim Sidney özel hayatı hakkında sorgulanmak istemez."

Sidney içten içe Vaughn'un -geçmişte yanmış olduğunu anladığı belliydi- sadece kibar olmaya çalıştığını biliyordu. Ama sorun da buydu, onun kibar olmasını *istemiyordu*, sanki kibar olması gerekiyormuş gibi.

bu tür sorulardan korunmuş. Bu, lanet olası "Zavallı Sidney" baş eğmesinden daha iyi değildi.

"Sorun değil, cevap vermekte bir sakınca görmüyorum." Kathleen'e döndü. "New York'ta biriyle görüşüyordum ama bu ilişki Chicago'ya taşınmadan kısa bir süre önce sona erdi."

"Artık yeniden bekar olduğuna göre, nasıl bir erkek arıyorsun? Vaughn?" Kathleen işaret etti. "Kremayı uzatabilir misin?"

Öyle yaptı, sonra dönüp bir kez daha Sidney'e baktı. Dudaklarının kenarları kıvrılmıştı, gülümsemenin en ufak belirtisi vardı. Ona meydan okuduğunu biliyordu, annesinin sorularından geri adım atmasını bekliyordu.

Onun meydan okumalarına karşı koymakta hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

"Aslında, aradığım şeylerin bir listesi var." Sidney kahvesinden bir yudum aldı.

Vaughn bir kaşını kaldırdı. "Listeniz var mı?"

"Evet."

"Tabii ki biliyorsun."

Isabelle şaşırmış bir halde baktı. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin." "Ne tür bir liste?" Kathleen ilgiyle sordu.

"Bu aslında bir test," dedi Sidney. "Bir erkeğin ciddi bir ilişkiye hazır olup olmadığını gösteren özelliklerin bir listesi. Bağlılık fobisi olan erkekleri, çapkınları ve diğer çürük elmaları ayıklamaya yardımcı olur, böylece bir kadın daha uzun vadeli potansiyele sahip adaylara odaklanabilir."

Vaughn gözlerini devirdi. "Ve şimdi hepsini duydum."

"Bu listeyi nereden buldun?" Simon sordu. "Bu bütün kadınların bildiği bir şey mi?"

"Neden? Geçemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" Isabelle ona göz kırptı. "Biraz araştırma yaptım," dedi Sidney. "Okuduktan sonra bir araya getirdim birkaç makale var."

"Listeler, testler, araştırmalar, internetten randevulaşma, hızlı randevulaşma... Siz çocukların yaptığı tüm bu şeylere ayak uyduramıyorum," dedi Adam masanın başından. "Bir restoranda ya da kafede bir kız gördüğünüzde yanlarına gidip merhaba dediğiniz günlere ne oldu?"

Vaughn şeytani bir gülümsemeyle Sidney'e döndü. "Evet, o günlere ne oldu Sidney?"

Ona bir bakış fırlattı. *Şirin olma.* "Ne derler bilirsin, dışarısı cangıl gibidir. Bugünlerde bir kadın, bir kadın hakkında hızlı kararlar vermek zorunda.

bir erkeğin yeterli olup olmadığı." İsteksizce başını alaycı bir şekilde salladı. "Ne yazık ki bazı erkekler bunu başaramıyor."

Isabelle nişanlısına sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Ama tek gereken bir tane," dedi.

Simon elini masanın üzerinden kaydırarak onunkini şefkatle sardı. "Doğru olanı."

Ta ki kişisel antrenörüne çivi çakana kadar. Sidney kahvesinden bir yudum daha aldı ve alaycı bir yorum yapmamak için kendini zor tuttu. Isabelle ve Simon'ın pastoral, her şeye ihtiyacın var-aşktır ışıltısını bozmak istemiyordu.

Vaughn başını eğerek mutlu çifte baktı. "Ah, siz ikiniz ne kadar da sevimsizsiniz."

Kathleen onu susturdu. "Kardeşini kızdırma."

"Ne? Her an kuşların ve küçük orman hayvanlarının buraya gelip gerçek aşk hakkında şarkılar söylemeye başlamasını bekliyorum, çok sevimliler."

Sidney yüksek sesle güldü. Saklamak için hemen dudağını ısırды.

Vaughn'un gözleri masanın karşısında onunkilerle buluştuğunda, kısa bir an için aynı sayfada olduklarını fark etti.

"Evet," dedi Kathleen kek kalıbını eline alarak. "Kim ikinciye ister?"

- - -

Yemek tabakları kaldırıldıktan sonra Kathleen birkaç dakikalığına ortadan kayboldu, sonra elinde bir yığın fotoğraf albümüyle mutfığa geri döndü.

"Kahretsin, hayır," diye inledi Vaughn.

"Hayatta olmaz anne," dedi Simon kesin bir ifadeyle. "Fotoğraf albümleri olmaz." "Ne? Eminim kızlar bunları görmeyi çok isterdi. Siz çocuklar çok tatlıydınız.

gençken." Onları kovaladı. "Biz konuşurken git kulübede çalış."

Üç kadın aile odasına geçti ve Kathleen, Isabelle ve Sidney'e fotoğraf albümlerini gezdirdi. Aile hakkında komik anekdotlar paylaştı ve Simon'ın bebeklik defterini açtığına nostaljik bir hal aldı. "Onun son çocuğum olacağını bildiğim için her şeyi yazmıştım. Adam ve ben daha büyük bir aileye sahip olmayı planlamıştık ama Simon doğduğunda bazı sorunlar çıktı. Her zaman bir kızım olsun istemiştim." Bebek defterinden başını kaldırdı ve Isabelle'e gülümsedi. "En azından şimdi bir gelinim olacak. Nihayet."

Isabelle gülümsemeye karşılık verdi. "Simon'la birbirimizi sadece birkaç aydır tanıdığımızın farkındayım ama umarım ona karşı hissettiklerimin tamamen samimi olduğunu biliyordur. Bence o sadece ... harika biri. Komik, tatlı, sevecen ve çok *iyi* bir adam. Onunla evlenip bir aile kurmak ve tıpkı bunlar gibi kendimize ait anılar biriktirmek için sabırsızlanıyorum." Önlerindeki sehpanın üzerinde duran fotoğraf albümlerini işaret etti.

Kathleen'in gözleri buğuluydu. "Şey. Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey." Güldü ve gözlerini sildi. "Bence bu bir kucaklaşmayı gerektiriyor." Isabelle'i kendine çekti ve sıktı.

Sidney iki kadının kucaklaşmasını izlerken göğsünde bir sıkışma hissetti. Isabelle bunun gibi pek çok anı kaçırmıştı, her ikisi de kaçırmıştı. Ama Isabelle adına mutlu olsa da, kız kardeşinin müstakbel kayınvalidesiyle yakınlaşmasını görmek, hayatının bu noktasında kendisinin de olacağını varsaydığı yeri bir kez daha hatırlattı.

Dikkatli ol, diye uyardı kafasının içindeki pragmatik ses. *Bu biraz kıskançlık gibi gelmeye başladı.*

Sidney koltuktan kalktı. "Gidip bir bardak su alacağım. Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Kathleen, "Aslında Sidney, sakıncası yoksa buzdolabından birkaç şişe su al ve çocuklara götür," dedi. "Ve daha ne kadar kalmayı planladıklarını öğren."

Biraz hava almanın kendisine iyi geleceğini düşünen Sidney başını salladı. "Tabii, sorun değil." Buzdolabından üç şişe su aldı, sonra arka bahçeye çıktı ve bir sıra renkli çiçeği takip ederek beyaz boyalı kulübeye ulaştı. Simon'ın merdivene yakın bir yerde çatının bir bölümünde çalıştığını görebiliyordu, bu yüzden ona seslendi ve şişelenmiş suyu uzattı. "Annen ne zaman bitireceğinizi bilmek istiyor."

Merdivenden indi ve şişelenmiş sulardan birini aldı. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Nasıl olsa yakında hava kararacak." Çatının sivri kısmından başını uzatan Vaughn'a seslendi. "Ben içeri giriyorum."

Vaughn başını salladı ve çekiçe çalışmaya geri döndü.

Bütün gece onu beklemek istemeyen Sidney, elindeki su şişesini merdivenin yanındaki çimlerin üzerine bıraktı. Simon'ı takip etmek için döndü ama sonra tereddüt etti.

Belki de Chicago'nun bu yakasındaki en sevimli aşık çifte geri dönmeden önce ufacık bir mola verebilirdi.

Kulübenin solunda bir patika olduğunu fark etti. Yolun Roberts'ların evinin bitişiğindeki ormana çıktığını görünce kontrol etmeye karar verdi. Ağaçlara yaklaştıkça yol ikiye ayrılıyordu. Yaklaşan karanlığa aldırmadan, ormanın derinliklerine giden yolu görmezden geldi ve onu küçük bir açıklığa götüren diğer yolu seçti. Tepeye yaklaştığında adımlarını yavaşlattı ve pitoresk manzaraya hayran kaldı. Roberts'ların arazisi bir tepenin zirvesindeydi ve açıklıktan vadinin aşağısını görebiliyordu. Gökyüzünün koyu mavisi, güneş tepelerin ardına doğru alçalmaya başladığında parlak kırmızı, yanık turuncu ve sarı tonlarıyla kaplanmıştı.

Dışarıda hava aydınlıkken hâlâ vakti olduğunu düşünerek çimlere oturdu. Dizlerini büktü ve çenesini kollarına dayayarak hem manzaranın hem de düğün konuşmalarından uzak olduğu bu birkaç kısa anın tadını çıkardı.

On bir

Onu takip etmeyi aklından bile geçirme.

Vaughn çekiçle vurmaya devam ederken kafasında bu mantrayı tekrarladı. Üzerinde çalıştığı kiremit sırasını bitirdiğinde, akşam için işi bırakmaya karar verdi. Simon'la birlikte yarın yapacakları daha çok iş vardı ama iyi bir ilerleme kaydetmişlerdi; çatının yarısından fazlası tamamlanmıştı.

Koluyla alnını sildi, sonra merdivenden indi ve Sidney'in ona bıraktığı su şişesini açtı.

Bu gece yeni bir görünümü olduğunu fark etmişti. Saçları açık, her kıvrımını saran bir kot pantolon ve göğsünü sıkıca saran ve beline bol gelen yazlık bir bluz. Parmaklarının onun yumuşak teninde gezindiğini, belinin kıvrımlarında ve göğüslerinin kışkırtıcı kabarıklığında yavaş bir yol izlediğini hissedebiliyordu.

İsa.

Vaughn sinirle bir yudum su aldı, yutkundu ve açıklığa giden patikaya baktı. Gideli sadece birkaç dakika olmuştu ve çok uzağa gidemeyeceğini biliyordu. Yine de ... zehirli sarmaşıklara rastlama ihtimali her zaman *vardı*. Ya da kızgın bir porsuğa. Ya da o askılı tasarımla sandaletlerle kayıp tepeden aşağı yuvarlanabilir ve kızgın bir porsuk *yuvasının* içine düşebilirdi.

Muhtemelen onu kontrol etmeliydi. Sadece güvende olmak için.

Buna karar verdikten sonra, avucunun içi gibi bildiği kısa ormanlık alandaki patikayı takip etti ve açıklığın kenarında oturan kadını gördü. Omzunun üzerinden baktı ve yaklaşırken onu dikkatle süzdü.

Onun yanında durdu. "Peki, listende kaç şey var?"

Adamın yanındaki çimenlere oturmasını izledi. "Otuz dört."

"*Otuz dört mü? Ciddi olamazsın.*" Vaughn herhangi bir erkeğin böyle bir testi geçebileceğinden şüpheliydi.

Belki de mesele buydu.

Daha dik oturdu ve savunmaya geçti. "Birkaç şey gereksiz olabilir, ama genel olarak bana oldukça sağlam bir liste gibi görünüyor."

Şimdi meraklanmıştı. Eliyle işaret etti. "Pekâlâ, anlat bakalım. Bir erkeğin bağlılık için hazır olup olmadığını gösteren şu sözde işaretler listesini dinleyelim."

Kafası karışmış gibi yaparak başını eğdi. "Hatırlatsana, senin ne düşündüğün neden umurumda olsun ki?"

Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Listenin tamamen saçmalık olduğunu söylememden mi korkuyorsun?"

Bakışlarını meydan okurcasına adamın üzerinde tuttu ve sonra parmaklarını saymaya başladı. "Önceki bir ilişkisine takılıp kalmamalı. Hafta sonları müsait olmalı. Kariyerine yerleşmiş olmalı. Ailesiyle duygusal açıdan dengeli olmalı. Kendini adanmış ilişkileri olan arkadaşları olmalı." Sanki listesindeki diğer şeyleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi durakladı.

Vaughn kaşlarını çattı. "Umarım bundan daha fazlasına sahipsindir. Çünkü az önce *beni* tarif ettiniz."

Gözleri büyüdü, yüz ifadesi dehşete benzer bir hal aldı.

Bir anlık duraksamadan sonra gülümsedi. "Ah. Ama bir numaralı kuralı, en önemlisini atlıyorsunuz: size ciddi bir ilişki aramadığını *söylüyor.*"

Vaughn nefes verdi. Bir numaralı kural için Tanrı'ya şükürler olsun. Aptalca bir test olsun ya da olmasın, "bağlılığa hazır" olduğuna dair herhangi bir işaret vermesine gerek yoktu. Bu diğer erkekler için sorun değildi ama o hayatından olduğu gibi memnundu, çok teşekkür ederim.

Sidney rahatlayarak iç çekti. "Vay be. Bu beni bir an için korkuttu." Eliyle onu işaret etti. "Senin gibilerin fark edilmeden içeri sızmasına izin veremem."

Şimdi bu söz onu biraz sinirlendirmişti. "Bilgin olsun, benim tipim 'gizlice girmeye' çalışmaz. Uzun vadeli bir bağlılık aramadığım konusunda her zaman açık konuşurum."

Gülümsemesi tatlı, ses tonu kuruydu. "Bu da seni çok iyi bir adam yapıyor. Çünkü çapkın olduğun konusunda *dürüstsün*."

Ve ... şimdi onun sinirlerini *iyice bozmaya başlamıştı*. "Yani yalan söylememi mi tercih edersin?" Vücudunu onunla yüzleşecek şekilde eğdi. "Bir kadınla birkaç ay çıkmamı, onu oyalamamı ve *sonra* ciddi bir şey istemediğimi söylememi mi? Bu beni iyi bir adam yapar mı?" Ona doğru eğildi. "İşte bu yüzden otuzlu yaşlarındaki kadınlarla çıkmıyorum. Sen bıkkınsın. Ve huysuzsun.

Ve senin de içinde otuz dört lanet şey olan bir kontrol listen var!"

Ona doğru döndü, yanakları pembe pembe kızarıırken o da sesini yükseltti. "Bunu benim üzerime yıkma. Benim gibi kadınların otuz dört maddelik bir kontrol listesine ihtiyaç duymasının bir nedeni var; kendimizi *senin* gibi erkeklerden korumak için."

"Benim gibi bir adamın nesi bu kadar kötü? Şöyle düşünüyorum: Eğer sonsuza dek mutlu olmak istiyorsan, dışarıda bu iş için çok daha iyi adamlar var. Ama iyi vakit geçirmek istiyorsan, o zaman senin adamın benim, bebeğim."

"Şunu söyleyeyim, kendinden emin değilsen bir hiçsin."

Evet, öyleydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun gözlerinin içine baktı. "Dünyanı yerinden oynatırım Sinclair, bunu sen de biliyorsun."

Tam o sırada çimlerin üzerinde birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta oturduklarını fark etti. Ama kadın hareket etmedi, adam da etmedi.

"Ah, evet. Senin sözde 'hareketlerin'." Başını şımarık bir şekilde eğerek kelimeyi vurguladı. "Özel Ajan Vaughn Roberts'ı 'özel' yapan o kesin şey."

O *ağız*. Alaycı sözleri tüm damarlarına basıyordu ama yine de onun dolgun, baştan çıkarıcı dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu. Başını eğdi, sesi alçaldı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Bir an durakladı, sanki onun yakınlığını hissediyordu. Adam onun nefesinin hızlandığını duyabiliyordu.

"Özellikle değil," dedi.

Sözler tam Sidney Sinclair'e yakışır cinstendi ama sesindeki boğuk ton yeni bir şeydi. Onu daha da içine çeken bir şey. "Sanırım şu anda seni öpersem bundan gerçekten hoşlanabileceğinden endişeleniyorsun."

Gözleri parlıyordu - şüphesiz öfkeyle, ama aynı zamanda başka bir yerden gelen bir sıcaklıkla.

Ve Vaughn ne yaptığını düşünmeden önce onu öptü.

Ağızı talepkâr bir şekilde onunkinin üzerinde hareket ederken dudaklarını bastırarak açtı, tüm hayal kırıklığı, kızgınlığı ve öfkesi bu tek öpücüğe aktı. Dili onunkinin etrafında kabaca dolaştı - ne tatlılık ne de incelikle uğraştı - ve onun ellerinin göğsüne bastırıldığını hissetti. Onu itmesi için kendini hazırladı, ama onun yerine tişörtünü kavradı ve onu daha da yaklaştırdı ve *Tanrım, o da onu* öpüyordu.

Tüm kısıtlamaları kırıldı.

Onu yakaladı ve kucağına çekti, kot giymiş bacakları kalçalarına sarıldı. Ağızları öfkeyle birbirine karışırken elini saçlarına doladı. Kadın adamın alt dudağını ısırdı, sonra o noktayı emdi ve dilini öyle bir yaladı ki adamın siki kot pantolonunun fermuarını zorladı.

Boğazından alçak sesle hırladı ve onu yere itti.

Adam bacaklarının arasına yerleştiğinde inledi ve bu ses onu daha da tahrik etti. Ağızını sahiplenici, doymak bilmez bir şekilde aldı, bir eli ensesini kavradı ve öpücük öpücüğe onunla savaştı. Onun daha fazla tadına bakmak isteyen adam başını eğdi ve dudaklarını boynunun pürüzsüz derisi boyunca gezdirdi, daha fazlasını ortaya çıkarmak için saçlarını geriye doğru çekti. Kadın tırnaklarını adamın sırtına, tişörtünün içine geçirdi, adam da dişleriyle tam boynunun dibini ısırdı. Nefes nefese kaldı ve sırtını dikleştirdi, sonra bir dizini bükerek onu bacaklarının arasına daha derine yerleştirdi ve yavaşça kalçalarını onun zonklayan ereksiyonuna karşı sallamaya başladı.

Sikeyim.

Nefesi düzensiz bir tıslamaydı, ağızı bir kez daha onunkini talep ediyordu. Kadın göğüslerini hevesle adamın göğsüne dayadı ve adamın tek düşünebildiği, kot pantolonunu aşağı itip fermuarını açarken ve onu sertçe yere yatırıp ismini haykırmasını sağlarken bir tanesini ağızına almaktı-

"Vaughn!"

Arka bahçeden gelen ses -Simon'un sesi- ikisinin de sıçramasına ve birbirlerinden uzaklaşmalarına neden oldu.

Nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Oh, hayır," dedi Sidney. "Sen ve ben yapamayız. Yani, biz çok, *çok* yapamazdım... bilirsin." Dudakları öpücüklerden şişmiş, yanakları kızarmış ve görkemli kumral saçları çılgınca omuzlarına dökülmüş bir halde aralarını işaret etti.

Vaughn ağzına dokundu, az önce her ne olduysa hâlâ aklını toparlamaya çalışıyordu.

Simon bu kez daha yakından seslenerek onun adını tekrar söyledi.

Anında gizli görev moduna geçti. Sidney'e "Doğal davran," dedi. Uzanıp saçlarından birkaç kır çiçeği yaprağı kopardı ve sakın bir şekilde konuştu. "Biz güzel bir manzaraya bakan iki kişiyiz. Hepsi bu kadar. Sen ve ben düğünle ilgili bir sohbete daldık ve bekârlığa veda partileri için tarihleri koordine etme olasılığından bahsetmeye başladık. Isabelle ve Simon'ın zaman sıkışıklığını göz önünde bulundurarak bu partileri aynı gece yapmak isteyebileceklerini düşündük."

"Doğru. Bekarlığa veda partisi. Anladım." Sidney kendini toparlayarak nefes verdi.

Vaughn'un bakışları kızın boynunun kıvrımına kaydı. "Kırmızı bir iziniz var." Saçlarını düzeltti ve omuzlarına doğru ilerletti. "Hafta sonunun geri kalanında saçlarını açık tutman gerekebilir."

Yerlerine dönerlerken Sidney'in bakışlarını yakaladı. "Bakışlarını kendine sakla, Sinclair. Beni ilk sen ısırдың."

Simon açıklığa adım attığında kızardı.

Vaughn sırtıttı. "Hey, kardeşim. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

- - -

Hafta sonunun geri kalanında Sidney, Vaughn'la bir daha asla yalnız kalmayacağından emin oldu.

Bu korktuğu kadar zor bir iş değildi: Isabelle, Simon, Bay ve Bayan Roberts derken etrafta bir sürü insan vardı ve Sidney biraz kurnazlık yaparak onlardan birinin *her* zaman yanında olmasını sağladı. Simon onu ve Vaughn'u açıklıkta bulduktan kısa bir süre sonra Isabelle'le birlikte otele döndüler ve ertesi gün sabah geç saatlere kadar, Isabelle'in sabah bulantılarının en kötüsü geçtikten sonra geri dönmediler.

Pazar günü eve vardıklarında Vaughn çoktan kulübenin çatısına çıkmış, çekiçe vurmaya başlamıştı. Simon çatıda kardeşine katıldı, erkekler projelerini bitirdiler ve sonra temizlik yaptılar.

Öğle yemeği sırasında Sidney ve Vaughn sadece iki kelime konuştular - gerçi Sidney bir ara Vaughn'u saçlarını omuzlarından ayırırken ona bakarken yakalamıştı. Neyse ki boynundaki kırmızı iz çoktan geçmişti.

ve onunla birlikte Vaughn'la ormanda yaptığı tuhaf, ateşli buluşmanın tüm izleri de kayboldu.

Bir daha asla tekrarlanmayacağına yemin ettiği bir buluşma.

Öğle yemeğinden sonra vedalaşma ve yola çıkma vakti gelmişti.

"Bu hafta sonu bize katıldığına çok sevindim," dedi Kathleen, araba yolunda vedalaşırlarken Sidney'i kucaklamak için yanına çekti. Sonra ön verandada kocasına katıldı ve Vaughn ile Sidney'in arabaları garaj yolundan çekilirken ikisi de el sallayarak vedalaştı.

"Ve ... sahne," dedi Isabelle, güzel beyaz çiftlik Sidney'in dikiz aynasında küçülürken. Rahatlayarak nefes verdi. "Sanırım başladık. Sally Fields gibi davranmak istemem ama sanırım benden hoşlandılar." Minnetle Sidney'e baktı. "Umarım hafta sonu senin için çok sıkıcı geçmemiştir."

Sidney bir an için kız kardeşine her şeyi anlatmak istedi. *İşte komik bir şey: Vaughn'u öptüm.* Ama o zaman Isabelle öpücüğün bir anlamı olup olmadığını öğrenmek isteyecekti ve kesinlikle, yüzde yüz anlamı *olmadığı için Sidney* bundan hiç bahsetmemenin en iyisi olduğunu düşündü.

"Hiç de değil. Eğlenceliydi," diyerek Isabelle'e güvence verdi.

Isabelle koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı ve kestirmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Radyonun sesini kısıyan Sidney, Vaughn'un arabasını artık yarı tanıdık gelen orman, tepe ve vadi labirentinden geçerek otoyola doğru takip etti.

Yaklaşık on beş dakika yol aldıktan sonra Isabelle doğrulup oturdu. "Sanırım hasta olacağım."

Sidney baktı. "Kenara çekmemi ister misin?" "Evet, acele et."

Sidney yolun kenarında durdu ve Isabelle arabadan inerek ağaçlara doğru koşmaya başladı. Önlerinde Vaughn'un arabası yavaşladı, U dönüşü yaptı ve Sidney'inkine paralel olarak yolun diğer tarafında durdu.

Simon mahcup bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Vaughn'a, "Bazen biraz araba tutuyor," dedi.

"Mmm-hmm," dedi Vaughn açık sürücü tarafı camından.

Simon ağaçlara doğru tırıs giderek, eğilmiş ve işini yapmaktaki Isabelle'le ilgilenmeye başladı.

Yolun karşı tarafındaki arabalarında oturan Sidney ve Vaughn birbirlerine baktılar, ikisi de arabadan inmek için herhangi bir harekette bulunmadılar.

Sonra ikisi de arkalarını döndüler, gri beton otoyol aralarında rahatlatıcı bir boşluk oluşturdu.

On iki

İKİ HAFTA SONRA Vaughn, Memur Pritchett ve onun yozlaşmış polis çetesiyle tanışmaya hevesli bir silah alıcısı olan "Mark Sullivan" rolüyle ilk kez sahneye çıktı.

Batista, talimatları doğrultusunda o Cuma öğleden sonrası için West Town'daki bir lokantada buluşma ayarlamıştı. Karanlık işler yaparak iyi para kazanan Mark Sullivan rolündeki Vaughn, boş zamanlarını lüks striptiz kulüplerinde takılarak geçiren bir adam gibi görünüyordu. Çenesi boyunca koyu renk saçları, tasarım bir takım elbisesi, İtalyan mokasen ayakkabıları ve bileğinde gösterişli bir Rolex vardı.

Pritchett yanında yirmili yaşlarda iki iri yarı adamla tam zamanında geldi. Üç polis memurunun haberi olmadan, Vaughn bu partiye bir sürü misafir de getirmişti.

Sahtekar polisler tehlikeli hedefler olarak görülüyordu. Silahlı olmalarının yanı sıra, yakalandıklarında kaybedecek her şeyleri vardı. Bazı suçlular için hapse girmek sokaklardaki yaşamın bir parçası, adeta bir geçiş töreni gibiydi. Ancak hükümet ve kolluk kuvvetleri için FBI tarafından soruşturulmak dünyanın sonu anlamına geliyordu ve eğer biri dünyasının sona erdiğini düşünüyorsa, yapabileceği aptalca veya tehlikeli şeylerin sonu yoktu.

Bu nedenle Vaughn ve Huxley bu buluşmayı şansa bırakmamışlardı. Huxley ve üç ekip arkadaşı barın yakınına park etmiş arabalarda bekliyordu ve tüm ajanlar Vaughn'un konuşmasının her kelimesini gömleğinin düğmelerinden birine iliştirdiği toplu iğne büyüklüğündeki mikrofon aracılığıyla dinliyor olacaktı. Onlara bir de özel operasyonlar grubu, daha ağır silahlarla donanmış sekiz ajandan oluşan bir ekip katılmıştı; bu ekip Pritchett ve iki arkadaşını (Memur James Mahoney ve Ali Ortiz olarak tanımlanmışlardı) bu toplantıya kadar takip etmiş ve üç polis memurunun sadece standart ateşli silahlarla donanmış olduklarını ve arkalarında bekleyen başka bir destek olmadığını teyit etmişti.

Pritchett, Vaughn'u masasında gördü ve yanında memur Ortiz ve Mahoney ile birlikte yanına gitti. Birkaç dakika boyunca birbirlerini yokladıktan sonra Vaughn ve Pritchett işe koyuldular.

Pritchett'e Chicago şehir sınırları içine silah sokarken birkaç sorun yaşadığını ve Batista'nın kendisine polisin kaçakçılık işinden bahsettiğinde ilgisini çektiğini söyledi.

Pritchett, Vaughn'a "Bu çok dahice," diye övündü. "Burada iyi bir grubum var. Ne istersen yapabiliriz. İşin büyüklüğüne göre kamyonet ya da kamyon kiralyoruz. Biri bizi durdurursa, rozetlerimizi gösterip birinin müzayededen aldığı eşyaları teslim etmek için mesai dışında çalıştığımızı söyleriz. Kimse bunu sorgulamayacaktır."

"Çok sık durduruluyor musun?" Vaughn şüpheci bir ifadeyle sordu.

"Bir kere bile değil. Sadece gerekirse yedek bir planımız olduğunu söylüyorum," dedi Pritchett, onu rahatlatmak için hızlıca. "Burada yürüttüğüm şey amatörce bir şey değil. Biz *polisiz*. İşin güzel tarafı da bu. Polislerin nasıl düşündüğünü biliyoruz."

"Ne gibi?" Vaughn sordu.

"Mesela, bir güzergahı kullanırken ayrılmamız gerektiğini biliyoruz çünkü gecenin bir yarısı Lake Shore Drive boyunca ilerleyen büyük bir kamyonet kervanı şüphe uyandırabilir. Polislerin en çok devriye gezdiği mahalleleri ve sokakları biliyoruz. Bunun gibi her türlü hileyi biliyoruz." Pritchett kahvesinden bir yudum aldı. "Ama endişelenmeniz gereken tek şey polis değil. Belki başka biri silah taşıdığınızı duyar ve bu işe dahil olmaya karar verir. Belki de bir ya da iki kaçakçıyı öldürüp mallarınızı çalmanın kendisi için kolay olacağını düşünür." Her iki yanındaki iri yarı iki polis memuruna başıyla işaret etti. "Biz böyle şeyler için hazırız. Lanet olası izciler gibiyiz. Değil mi Ortiz?"

Pritchett'in sağındaki iri yarı polis sinsi bir sırıtışla, "Her zaman hazırlıklı ol," diye cevap verdi.

Vaughn buna hiçbir tepki vermedi ama içinden jürinin ve basının bu küçük alışverişe *bayılacağını* düşünüyordu. Yozlaşmış polisler kendilerini izci çocuklarla kıyaslıyorlardı - bir dava kamuoyuna yansıdığında medyanın her yerinde patlayan bu gibi sesler vardı.

Pritchett, "Şok tabancalarımız, silahlarımız ve kurşun geçirmez yeleklerimiz var," diye övündü. "Şehre kaçak yollardan sokulmak istenen her şey bizde var. Kimse bize bulaşamaz."

Vaughn sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki bütün bunları düşünüyormuş gibi Pritchett'i inceledi. "Indianapolis dışında bir işim var," dedi sonunda. "Belki bunu bir deneme olarak düşünebiliriz."

Pritchett'in gözleri açgözlülükle parladı. "Kargoda ne var?"

"Ateşli silahlar - saldırı tüfekleri ve tabancaların bir karışımı,"

dedi Vaughn. Pritchett omuz silktilti. "Sorun değil."

"Silahlar ağırdır. Ekibinizde kaç kişi var?" "Dört, artı ben."

"Hepsi bahsettiğin o kullanışlı rozetlerle birlikte mi geliyor?" Pritchett bunun üzerine sırtıttı. "Her biri."

Yani beş aktif polisi olan bir kaçakçılık çetesine bakıyorlardı. "Onlara güvenilebileceğinizi nereden biliyorsunuz? Onlar polis. Ya aniden vicdan azabı çekmeye başarlarsa?" Vaughn ısrarla işaret etti. "Beni bu konuda kandırırsan Pritchett, bu yaptığın son hata olur."

Pritchett onun endişelerini gidermekte gecikmedi. "Merak etmeyin. Bu adamların hepsini kendim seçtim. Bu grubu bir araya getirmek neredeyse bir yılımı aldı. Bu adamlar sağlam adamlar; iyi bir iş fırsatını gördüklerinde hemen anlıyorlar."

Vaughn pantolonunun cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerinden Pritchett'e uzattı. Bu kadar gevezelik yeterdi; artık anlaşmayı imzalama zamanları gelmişti. "En üstteki adres silahları alacağınız Indianapolis'teki depo. Bir hafta sonra pazartesi gece yarısı orada ol. Otoparkın güney tarafına park et, Masso adında bir adam seni bekliyor olacak. Silahları bana diğer adresten getireceksin."

"Payımız ne kadar?" Pritchett sordu.

"On beş bin," dedi Vaughn, ses tonu bunun pazarlığa açık olmadığını bir göstergesiydi.

Pritchett yanındaki polis memurlarıyla bir kez daha bakıştıktan sonra başını sallayarak Vaughn'a döndü.

"Tamamdır."

- - -

O AKŞAM, Vaughn havalı kıyafetlerini değiştirip Rolex'ini bıraktıktan sonra, Huxley ile birlikte Cade'e Pritchett soruşturmasının gidişatı hakkında bilgi vermek üzere ABD Savcılık Ofisi.

"Peki Masso kim?" diye sordu Cade. Sonunda, herhangi bir tutuklama yapıldıktan sonra, ajanlar davayı kovuşturma için ABD Savcılığı'na devredeceklerdi ama o noktaya kadar, Vaughn, konuya atanan kıdemli ajan, gösteriyi yönetiyordu.

"Masso, Indianapolis ofisinden Özel Ajan Brent Lyons," dedi Vaughn. "Pazartesi gecesi, Pritchett'in ekibini, onların haberi olmadan çalışamaz hale getirdiğimiz birkaç çanta dolusu silahla bekliyor olacak." Garson kız hamburgerlerini getirdiğinde durakladı ve hiç vakit kaybetmeden yemeğe başladı. Gizli görevler onu her zaman iştahlı yapardı - belki de adrenalinin verdiği ekstra etkiydi.

Yutkunduktan sonra devam etti. "Yani, her şey planlandığı gibi giderse, bir ay kadar sonra Hux ve ben senin için yeterli kanıta sahip olacağız-" Cade ve Huxley'nin şaşkın bakışlarını görünce durdu. "Ne?"

"Saat üçteki durum hakkında gerçekten bir şey söylemeyecek misin?" Huxley sordu. "Oturduğumuzdan beri buraya bakıyorlar."

Vaughn göz ucuyla baktı ve yirmili yaşlarının ortalarında, kot pantolonları, topuklu ayakkabıları ve tenlerini açıkta bırakan üstleriyle şehirde bir gece geçirmek için giyinmiş üç kadının bulunduğu bir masa gördü. Karşısındaki esmer kadın gözüne ilişti ve arkadaşlarıyla sohbetine geri dönmeden önce uzunca bir süre cesurca gözünü ondan ayırmadı.

Omuz silkti. "Eh. Hepsinde o sahte bronz görünüm var."

Cade ona baktı ve yavaşça konuştu. "Bugün cuma gecesi. Seni kesen üç çekici kadın var ve vereceğin yanıtın tamamı bu mu? Çok *bronz olduklarını* mı?" Vaughn'a keskin gözlerle baktı. "Neyin var senin? Hasta mısın? Kafanda iç kanama mı var?"

Huxley çenesini ovuşturarak düşüncelere daldı. "Geçen gün de benzer bir şey oldu," dedi Cade'e. "Starbucks'taki yeni sevimli barista onunla flört ediyordu ve o bunu fark etmedi bile."

"Starbucks'taki yeni sevimli barista mı?" Vaughn kızgınlıkla sordu.

Huxley Vaughn'u işaret etti. "Gördün mü? Sanki radarı bozulmuş gibi."

"Hmm." Cade kollarını göğsünde kavuşturarak Vaughn'a baktı. "Ne zamandır böyle?"

Vaughn bir çift patates kızartması alırken onlara ters ters baktı. "Ne zaman burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesmek isterseniz

Harika. Gerçekten."

Huxley, Vaughn'u görmezden gelerek Cade'e, "İki hafta," dedi.
"Ailesinin evindeki o hafta sonundan döndüğünden beri."

Bunu duyan Cade bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar meraklı. Yanılıyorsam düzeltin Ajan Roberts, ama baş nedimeyi en son o zaman görmemiş miydiniz?"

"Hâlâ cadaloz şakaları mı yapıyorsun?" Vaughn ona sordu.

"Brooke'la ilk çıkmaya başladığımda bana ne kadar bok attığını hatırlıyor musun?" Cade cevap olarak geri fırlattı.

Vaughn sevgiyle gülümsedi. Hiç şüphesiz, haftalardır arkadaşının işiyle uğraşıyordu.

Saçmalık.

"Ya ben, Addison ile ilk kez bir araya geldiğimde?" Huxley, beyaz yakalı suç grubundaki bir başka ajan olan nişanlısına atıfta bulunarak ekledi.

Vaughn, "Hala JFK'yi kimin vurduğundan daha büyük bir FBI gizemi olarak kalan bir tesadüf," diye espri yaptı.

Hem Cade hem de Huxley tereddütsüz ona baktı.

Zorlu kalabalık.

"Her neyse. Bu tamamen farklı," dedi Vaughn kesin bir ifadeyle.

"Sidney'den hoşlanmıyorum bile. Aramadığım her şey onda var: tartışmacı, hiç de yumuşak başlı değil ve uzun vadeli bir bağlılık istediği konusunda tamamen açık. Onu iki haftadır görmüyorum ve inanın bana hayatımın en huzurlu iki haftasıydı." Aslında, ailesinin evinden döndüğünden beri kendini işe vermek ve öpücüğü bu kadar huysuz ve zor biri için olması gerekenden çok daha ateşli olan bir kıızıldan kurtulmak rahatlatıcı olmuştu.

"Yine o şeyi yapıyorsun," diye gözlemledi Huxley. "Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuşsun gibi."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Bize bir şey verene kadar gitmene izin vermeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Cade sordu.

Ne yazık ki Vaughn bunu biliyordu. Arkadaşları Sidney'le ilgili durumu kafalarına takacak ve aradıklarını düşündükleri cevapları alana kadar onu iyice kızdıracaklardı. "Peki," dedi Vaughn, yara bandını çıkarıp atmanın daha iyi olacağını düşünerek. "Onu öptüm."

"Baş nedimeyi mi öptün?" Huxley kuşkuyla sordu.

Vaughn kuru bir sesle, "Hayır, kardeşimin evleneceği kadına bir tane yerleştiririm diye düşündüm," dedi. "Evet, baş nedime." Huxley'nin ağzını açtığını görünce elini kaldırdı. "Ve ne söyleyeceksen söyleme. Sadece öfkeli ve düşüncesizce bir şeydi."

"Öfkeli bir öpücük, ha?" Cade sordu. "Nasıl gitti?"

Vaughn'un dudakları neredeyse bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. *Beni ısırdı.* Aklına Sidney'le çimlerin üzerinde ateşli bir şekilde öpüştükleri bir görüntü geldi; bu görüntü hemen ardından Sidney'in iri gözlü tepkisiyle yer değiştirdi.

Oh, hayır. Sen ve ben yapamayız. Yani, biz yapamayız, bilirsin.

Vaughn, "Bunun bir hata olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu söyleyelim," dedi.

Bu konuyu hallettikten sonra, sohbeti Sidney'le tekrarlanmaması gereken cilveleşmesinden uzaklaştırarak, şehre yasadışı ateşli silahlar sokan bir grup yozlaşmış polise yönelik gizli operasyon konusuna geri döndürdü.

Bu büyük bir olay.

On üç

SALI SABAHİ, SIDNEY bir kez daha Monroe Ellers'in konferans salonlarından birinde, şık, tunç grisi granit bir masada oturuyordu. Ancak bu kez, firmanın yatırım komitesini oluşturan ortaklara ait sadece üç çift göz ona bakıyordu.

O ve ekibi araştırmalarını yapmışlardı. Tüm finansal verileri değerlendirmiş, artıları ve eksileri tartmış ve özel sermaye fonu için harika bir yatırım olacak bir şirket bulduğuna inanmıştı.

Şimdi tek yapması gereken, firmasının en kıdemli ortaklarını ikna etmektir.

Bu sunum, Monroe Ellers'a katıldığından beri ilk gerçek sınavı anlamına geliyordu. Yatırım komitesi fikrini onaylarsa, bu ona duydukları güvenin bir göstergesi olacaktı. Öte yandan fikrini onaylamamaları, şüpheleri olduğu anlamına gelecekti ki bu da özel sermaye alanındaki kariyeri için kesinlikle sarsıcı bir başlangıç olacaktı.

Yatırım komitesinin üç üyesinden biri olan Michael, "Bize Vitamin Butik'ten bahset," dedi. Önündeki masada duran Sidney'in hazırladığı raporu işaret etti.

Sidney kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Elbette," dedi. Sıcak koltukta otururken kendini rahat hissediyor ve içgüdülerine güveniyordu. Wisconsin'e yaptığı yolculuktan ve Vaughn'la öpüştükten sonra biraz tedirgin olmuştu ama bu duygu o zamandan beri geçmişti. Burada kontrol ve yetki ondaydı ve işini yapmaya hazırdı.

"Birkaç ay önce *Journal'da* durgunluk döneminde en iyi performans gösteren perakende sektörleriyle ilgili bir makale okudum. Vitamin ve takviye ürünleri sektörü de bu listede yer alıyordu," diye söze başladı. "Yirmi beş milyar dolarlık bir endüstri ve ekonomik kriz sırasında gerçekten başarılı olan birkaç perakende alanından biri. Şu anda Vitamin Butik

öncelikle bir Ortabatı perakendecisi, ancak bence şirketi ulusal bir zincir haline getirmek için gerçek bir fırsat var."

Dizüstü bilgisayarında hazırladığı PowerPoint sunumunu başlattı. Önlerindeki ekranda Amerika Birleşik Devletleri'nin renk kodlu bir grafiği belirdi. "Mavi noktalar Vitamin Boutique mağazalarının mevcut yerlerini gösteriyor. Ancak doğru stratejiler ve yönetimle şirketin beş yıl içinde bu noktaya gelebileceğini düşünüyorum." Bilgisayarının dokunmatik yüzeyine tıkladı ve ekran değişerek tüm ülkeye yayılmış mağaza sayısında önemli bir artış olduğunu gösterdi. "Beş yıl içinde yaklaşık 400 mağaza ekleyebileceğimizi düşünüyorum."

Yatırım komitesi üyelerinin en kıdemlisi olan Rick, "Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Sidney tereddüt etmeden cevap verdi. "İlk olarak, şirketin halihazırda kataloğu aracılığıyla önemli sayıda posta siparişi aldığı Kaliforniya ve Florida'ya doğru genişleyeceğiz. Daha sonra, potansiyel ilave mağaza yerlerini belirlememize yardımcı olması için yer seçimi modellerini kullanacağız." Yüksek görünürlüğe sahip yerler seçme ihtiyacını açıkladıktan sonra -özellikle banliyölerdeki alışveriş merkezlerinde ve kentsel bölgelerdeki köşe mağazalarında- şirketin çevrimiçi varlığını güçlendirme ve Web sitesi aracılığıyla doğrudan satışları artırma ihtiyacını tartışmaya devam etti. Vitamin Butik'in yönetici ekibi için en iyi yetenekleri nasıl işe almayı planladığını, şirketin bir ödül kartı programı uygulayarak müşteri sadakatini artırma ihtiyacını ve agresif bir fiyatlandırma stratejisini nasıl kullanmaları gerektiğini, belki de her gün yüzde yirmi beş ila kırk indirim yapmaları gerektiğini açıkladı.

Sonra da sunumunun son bölümünü ekrana getirdi. "Beş yıl içinde şirketi halka arz edeceğiz ve tahminimce kazancımızın on katına çıkacağız. Eğer bu gerçekleşirse, çok mutlu bir yatırımcı grubuna sahip olacağımızı düşünüyorum."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi Michael ve herkesi bir kıkırdama aldı.

Sidney ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, sorguya çekilmeye hazırlanıyordu. "Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Getir bakalım.

BİR SONRAKİ CUMARTESİ, Sidney oturma odasının arkasından yirmi beş kadının Isabelle'in hediye kutusundan çıkardığı servis tabağına hayran hayran bakmasını izledi.

Gelin partisi başarılıydı.

Bir araya getirmek için sadece üç haftası olduğu ve hem heyecanlı gelin adayı Isabelle hem de çılgın hamile kadın tarafından belirlenen kurallar dahilinde çalışmak zorunda olduğu düşünüldüğünde, bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

Masalara çiçek koymalıyız. Bu çok hoş olurdu! Sadece gül, zambak, lavanta ya da güçlü kokusu olan başka bir şey olmasın. Çiçek kokuları beni kusturuyor.

Sid, Martha Stewart Weddings'de çok güzel üç katmanlı mini kekler gördüm. Tatlı için mükemmel olurlar! Ama fırına tereyağlı krema kullanmaları gerektiğini söyle; o hamurumsu, şekerli fondan düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ooh, eğlenceli içkiler

içelim! Alkol yok.

Simon'ın annesi duştan sonra Wisconsin'e geri dönecek, bu yüzden çok geç başlayamaz.

Yumurta salatalı parmak sandviçlerin üzerine kusmamı istemiyorsanız, çok erken başlamasak iyi olur.

Aslında, yumurta salatalı parmak sandviçleri iptal et. Sarı yiyecekler beni kusturuyor.

Ve böyle devam eder.

Sidney odanın arka tarafında oturduğu yerden zencefilli gazozundan ve portakal suyundan bir yudum aldı, konuklara öğle yemeği ve tatlı servisi yapıldıktan sonra nihayet bir mola verebildiği için mutluydu. Isabelle'in nedimelerinden Maryann her konuğun getirdiği hediyeleri yazıyordu ve diğer iki nedime de Isabelle'e hediyeleri vermek ve açıldıktan sonra yeniden kutulamakla görevliydi.

Trish yemek şirketinin bar kurduğu avludan içeri girdi ve Sidney'e doğru yürüdü.

"Çok güzel bir parti planlamışsın, sevgilim," dedi alaycı bir tavırla, şampanya kadehini Sidney'inkine şerefe kaldırırken. Sonra bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bakire mimozalar dışında ne var?"

"Isabelle'in arkadaşlarının yarısı ya hamile ya da emziriyor," dedi Sidney, bu soruya yanıt olarak hazırladığı küçük beyaz yalanı söyleyerek

Soru. "Alkol boşa gidecek gibi görünüyordu." Gerçekten de Isabelle'in etrafını saran kadınların önemli bir kısmı yazlık sevimli hamile elbiseleri giyyordu. "Ama barmene bir şişe şampanyayı kenarda saklamasını söyledim, eğer ilgilenirsen."

"Reid Jonah'a bakıyor, bu da yaklaşık beş aydır ilk kez bir hafta sonu öğleden sonrasını kendime ayıracağım anlamına geliyor. Evet, ilgileniyorum," dedi Trish.

Avluya gizlice çıktılar, barmen onlara şampanya doldururken gizlice kıkırdadılar. Daha sonra kimse ne içtiklerini fark etmesin diye her bardağa bir miktar portakal suyu ekledi.

Sidney'e göz kırparak, "Bu bizim küçük sırrımız olacak," dedi.

Ellerinde içkiler, Sidney ve Trish, Isabelle'in kristal su kadehlerini açtığını görmek için tam zamanında oturma odasının arkasına döndüler.

Trish fısıldayarak eğildi. "Çok tatlı biri."

"Kim?"

"Barmen. O elbisenin içinde harika görünüyorsun, kesinlikle onunla sohbet etmelisin."

Sidney omzunun üzerinden baktı ve barmene bir kez daha baktı. Elbette yakışıklıydı ama aynı zamanda *gençti*. "On iki yaşında falan."

Trish hınzırca sırıttı. "Eğer alkol servisi yapıyorsa, yasaldır."

"Hadi ama. Muhtemelen o adamdan on yaş büyüğüm." Sidney gerçeği anlayınca gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım, ben ne zaman o adamdan on yaş büyük oldum?"

Trish şampanya kadehini eğdi. "Otuzlu yaşlarınıza hoş geldiniz."

Evli ve/veya hamile yirmili yaşlardaki gençlerle dolu bir denizde sıkışıp kalan ve kendisi gibi otuz üç yaşında olmasına rağmen kocası, çocuğu ve her şeyi olan en yakın arkadaşının yanında duran Sidney, çılgınca bir erteleme düğmesi ararken biyolojik saatinin alarminin çaldığını duyabiliyordu.

"Ben de sormak istiyordum. Randevu planın nasıl gidiyor?" Trish sordu.

Sidney, "İki hafta içinde sekiz ilk randevuya çıktım," dedi.

Trish gözlerini kırıştırdı. "Sekiz mi? Neden bana hiçbirinden bahsetmedin?" "Sana mesaj atmayı bekliyordum.

tarikh."

"Hiçbiri işe yaramadı mı?" Trish hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle sordu.

Sidney başını salladı. "Bir tane bile değil."

"İnternette tanıştığın adamlar o kadar kötü mü?"

"Aslında, bazılarının ne kadar sevimli olduğu beni çok şaşırttı. Ama bağlılığa hazır olma testini geçemediler. Bir şeyler hep eksikti."

"Ne gibi?"

"Pekala, bir bakalım." Sidney parmaklarıyla listeyi işaretledi. "Geçen Salı gelen Leo belli ki hâlâ eski sevgilisine takılıyormuş. Geçen Perşembe'den Felix bu Aralık'ta hukuk bürosuna ortak olmak istediğini ama bunu başarabileceğinden emin olmadığını söylüyor." Trish'i işaret etti.

"Unutmayın, iyi bir aday kariyerinde yerleşmiş olmalıdır. Bir de Jesse var, geçen Cuma akşam yemeğinde tanıştık ve sonrasında bir 'içki' içmek için evine gitmemi istedi. Bu çok hızlı hareket etmek demek; ilişkiyi içine atladığı kadar çabuk bitirecek. Cumartesi günkü akşam yemeği randevusu Jayden'in aksine, o umut verici bir başlangıç yaptı ve ardından iki hafta sonra, iş programı 'düzene girdiğinde' tekrar bir araya gelip gelemeyeceğimizi sordu. Kurallara göre bu onun işiyle evli olduğunu gösteren büyük bir kırmızı bayrak." Gerisini hatırlamaya çalışarak durakladı. "Hmm, başka kim var? Pazartesi günü Santiago. Arkadaşlarının hiçbiri kararlı bir ilişki içinde değil, hepsinin hâlâ sahada oynama aşamasında olduğunu söylüyor." Trish'e bilmiş bir bakış fırlattı. "Yaptıkları şeyin bir ilişkiden daha eğlenceli olduğuna karar vermesi ne kadar sürer? Haksız mıyım?" Diğer eline geçti, daha fazla parmağa ihtiyacı vardı. "Sonra Çarşamba, Mason'la bir şeyler içeceğiz. Hâlâ ailesiyle yaşıyor. Hayır. Sonra dün akşam yemekte tanıştığım Vince vardı. Adam tüm zaman boyunca göğüslerime baktı.

Cidden, meme uçlarıma göz diktiğimi düşünebilirdiniz."

Trish güldü. "Bekle, bu sadece yedi. Sekiz kez çıktığını söylediğini sanıyordum."

"İtfaiyeci Karl'ı atlamışım. Geçen Çarşamba kahve içmiştik."

"Onun nesi vardı?" Trish sordu.

"Hiçbir şey. Aslında hoşlandığım tek erkek oydu. Ama randevumuzdan sonra bana e-posta göndermedi."

"Oh." Trish bunu düşündü. "O zaman belli ki o bir moron." "Belli ki." Bu espri beklendiği gibi Sidney'in dilinden yuvarlandı.

Sonra, birdenbire oldu. Sıcak gözyaşları gözlerine hücum etti.

Mahcup bir şekilde köşeyi dönüp yemek odasına girdi.

Trish de onu takip etti, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sid ..."

"Isabelle'in görmesine izin verme," dedi Sidney, onları engellemek için duvarı kullanarak. Başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Bu çok aptalca." Sonra utanarak arkadaşına gülümsedi. "Mesele itfaiyeci değil. Her şeyle ilgili. Isabelle'in düğünü, tüm bu hamile kadınlar, ikinci bir randevu bile alamadığım gerçeği." Gözyaşlarını sildi. "Brody'nin ben değiştim numarasına kanacak kadar aptal olduğum için hayatımın üç yılı boşa gitti."

"Yeterince aptal mısın?" Trish onun gözlerinin içine baktı. "Sid, Brody'yi seçmekle yanlış bir şey yapmadığının farkındasın, değil mi? Her şeyi berbat eden o."

Sidney bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kapı çaldı ve cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Hızla kendini toparlayarak köşeyi döndü ve Isabelle'in ön kapıya doğru gittiğini gördü.

Simon içeri girdi, Vaughn da hemen arkasındaydı.

Sidney gözlerini devirdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu adam.

Isabelle onu ve kardeşini oturma odasına götürürken Simon gruba gülümsedi. "Hanımlar, umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Isabelle, "Simon ve Vaughn'dan hediyeleri daireme taşımalarına yardım etmelerini istedim," diye açıkladı.

"Kaslarım için kullanılmak umurumda değil. Karşılığında pasta olduğu sürece." Simon onu şefkatle yanağından öptü.

Kas kelimesini duyan yirmi çift kadının gözü uzun boylu ve geniş omuzlu Vaughn'a kaydı; doğal olarak, zayıf kalçalarına mükemmel bir şekilde oturan kot pantolonu ve kolları güçlü, kordonlu ön kollarının etrafında kıvrılmış beyaz yakalı gömleğiyle yine şeytani bir şekilde muhteşem görünüyordu.

Bir zamanlar Sidney'i çimlere yapıştıran kollar, onu anlamsızca öperken.

Görüntünün getirdiği hafif telaşlı hissi görmezden gelerek anıyı zihninden sildi. Oraya gitmenin bir anlamı yoktu.

Trish Sidney'e döndü ve Vaughn'u işaret etti. "Simon'ın kardeşi *bu* mu? Sana asılan mı?" İkinci kez bakmak için geri döndü. "Criminy haklı."

Sidney, "İnan bana, o konuşmaya başlayınca parıltı kayboluyor," diye homurdandı.

Vaughn sanki onun kendisinden bahsettiğini anlamış gibi bakışlarını odanın öbür ucundaki kıza dikti. Elbisesine ve topuklu ayakkabılarına bakarak onu süzdü. Sonra çenesini sıktı ve annesini selamlamak için arkasını döndü.

"Neydi o?" Trish kısık bir sesle öğrenmek istedi. Sidney masum rolü oynamaya çalıştı. "Ne neydi?"

"Vaughn'la aranızdaki o bakış," dedi Trish. "İkiniz birkaç raunt boks mu yapsanız yoksa gidip kilerde birbirinizi beyinsizce mi becerseniz karar veremiyorum."

"Tanrım, Trish-annesi tam şurada duruyor."

"Bu durumda, B seçeneğini seçmeniz halinde kiler kapısını kilitlemenizi şiddetle tavsiye ederim."

Çok komikti. Sonra Sidney, Isabelle'in diğer bekâr nedimesi Amanda'nın gözlerini Vaughn'a diktiğini fark etti.

Bununla ilgili bir şey onu Trish'e doğru eğilmeye zorladı. "Sana bir şey söylersem, Isabelle'e ya da başka birine söyleyemezsin."

Trish'in sesi kısılmıştı. "Ooh, bu giriş hoşuma gitti."

"Sadece kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum," dedi Sidney. "Belli ki."

"Hiçbir anlamı yoktu."

"Elbette bir şey ifade etmiyordu."

Sidney sesini daha da alçalttı. "Isabelle ile Wisconsin'e gittiğim o hafta sonu Vaughn'u öptüm."

"Kapa *çeneni*. Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Trish talepkâr bir şekilde fısıldadı.

"Çünkü böyle bir şey olmamalıydı." Trish başını eğdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum bile. Sinir bozucu biri. Ve kendini beğenmiş. Kendinden çok emin, çok formda, çok yakışıklı ve tüm bunların fazlasıyla farkında."

"Kimse sana o adamla evlenmeni söylemiyor," dedi Trish. "Senin bir planın var. Devam et. Ama Bay Doğru gelene kadar Bay Doğru ile biraz eğlenmekten neden suçluluk duyasin ki?"

Sidney ağzını açtı, sonra buna hemen bir cevap veremeyerek durakladı. "Bay Doğru'yla ne yapacağım ben?" diye sordu kuşkuyla.

"Ne istersen." Trish sinsice sırtıttı. "Tavsiyemi ister misin?"

Sidney bunu düşündü. "Hiç sanmıyorum."

Trish yine de ilerledi. "Sinir bozucu olup olmadığını unut, Sid. Çok formda ve çok yakışıklı olduğu gerçeğini *kabullen*. Otuz üç yaşında farklı bir yolda olmayı hayal ettiğini biliyorum ama bekâr olmanın gerçekten harika bir yanı var." Odanın diğer ucunu işaret etti. "Böyle bir adamla anlamsız, akıllara durgunluk veren bir seks yapabilirsin."

Sidney omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve Simon açılan hediye kutularından birinden zarif, çiçekli bir çay fincanı çıkarırken Vaughn'un alaycı bir şekilde *hıçkırdığını* gördü.

Kesinlikle Bay Doğru değil.

Rahat bir sırtıyla kollarını göğsünde kavuşturdu ve gömleğini FBI rozetini ve sağ kalçasındaki silah kılıfını gösterecek kadar yukarı çekti.

"Şu anda Bay Doğru ile ne yapabileceğine dair bir fikrin var mı?" Trish alaycı bir şekilde sordu.

Sidney o geniş omuzlara ve açıklıkta birbirlerine bastırdıkları o anlarda inanılmaz derecede sağlam hissettiren göğse baktı.

Herhangi bir aksiyon görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama sonra gerçekler ortaya çıktı. Bahsettikleri *Vaughn'du*. Sinirini ve kendini beğenmişliğini aşabilse bile -ki bu büyük bir *ihtimaldi*- o hâlâ kız kardeşinin müstakbel kayınbiraderiydi. Açıklamak için Trish'e döndü. "Bu iyi bir şey değil."

Trish onun kolunu tutarak sözünü kesti. "Vay canına, sen arkana döner dönmez kıcını kontrol etti." Daha iyi görebilmek için geri çekildi. "Mmm-hmm, bahse girerim edepsiz bir konuşmacıdır. Eminim numaralar biliyordur. Cidden, Sid, bu işi halletmen gerek."

Bir kadın sesi onları böldü. "Siz ikiniz burada ne hakkında bu kadar dikkatle dedikodu yapıyorsunuz?"

Sidney arkasını döndü ve kısa boylu, siyah saçlı kadına gülümsedi. Vaughn'un annesi yaklaşırken gergin bir kahkaha atarak, "Kathleen-merhaba," dedi. Üstünü örtecek bir şeyler düşünmeye çabaladı. *Dedikodu mu? Hayır, sadece en büyük oğlun hakkında birkaç kötü düşünce*. "Trish ve ben de Isabelle ve Simon'ın seçtiği porselen desenini ne kadar beğendiğimizi söylüyorduk."

Kathleen göz kırparak, "Yüzlerinizdeki ifadeye bakılırsa, bundan daha sulu bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Garip.

"Yemeği beğendiniz mi? Size getirebileceğim bir şey var mı?" Sidney konuyu kapatmak için sabırsızlandığını söyledi.

"Bunu sorman çok hoş. Ama böyle iyiyim, teşekkür ederim. Her şey çok lezzetliydi."

Kathleen Wisconsin'e dönmek için yola çıkması gerektiğini söylemeden önce birkaç dakika dostça sohbet ettiler. "Ama gitmeden önce senin için bir şeyim var." Çantasından mavi ve turuncu çiçekli kenarlıklı fildişi bir not kartı çıkardı ve Sidney'e uzattı.

En üstte, "Kathleen Roberts'ın mutfağından" yazıyordu. Sidney gülümseyerek altındaki satırı okudu. "Bu senin çoban pastası tarifin." Çok basit bir şeydi ama bu jestten oldukça etkilendiğini fark etti.

Kathleen, "Gerçekten hoşuna gitmiş gibi görünüyordu," dedi. "Belki bir gün kendin yapmak istersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağım." Sidney vedalaşmadan önce düşüncesizce ona sarıldı.

Kathleen gittikten sonra Trish kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman kucaklayıcı oldun?"

Güzel soru. Sidney omuz silkti. "Çok tatlı biri. Isabelle bununla kayınvalideye altın vuruşu yaptı."

Bir an için ikisi de bir şey söylemedi. Sonra Isabelle Sidney'e döndü. "Sevimli barmenden bir kadeh daha şampanya alalım mı?"

Sidney gülümseyerek başını salladı. "Ben de varım."

- - -

Yemek şirketinden gelenler Sidney'in birinci katını süpürdü ve son konuk da gider gitmez tüm yiyecekleri, içecekleri, bardakları ve tabakları toplamaya başladı. Ayak altında dolaşmak istemeyen Vaughn, Sidney'in özel avlusuna çıktı ve minderli şezlonglardan birine oturdu. Ya kendisi ya da önceki sahipleri bahçeyi çalılar, parlak renkli çiçekler, tuğla döşemeler ve küçük bir taş çeşmeyle tamamlanmış rahat bir şehir bahçesine dönüştürmüşlerdi.

Görünüşe göre Sinclair'ler su fiskiyelerini seviyorlarmış.

Vaughn evin hanımını Fransız kapılarının önünden geçerken, yemek ekibinden birinin sorduğu bir soruya cevap verirken gördü. Son moda elbiselerinden birini daha giydiğini fark etmişti. Bu beyaz, kabarık mini elbisenin belinde ince altın bir kuşak vardı.

-Bacaklarını gökyüzünde gösteren altın rengi bantlı topuklu ayakkabılarıyla eşleştirmişti.

Avluya çıkmasının nedenlerinden biri de *onun* yolundan uzak durmaktı. Onun ve o elbisenin etrafında, açıklıkta o muhteşem bacaklarıyla ona sarılıp ateşli bir şekilde öpüştükleri anları hatırlamadan durmayı neredeyse imkânsız buluyordu. Kız kardeşi ve erkek kardeşinin önünde azgın bir ereksiyonla dolaşmanın kötü bir davranış olacağından emin olduğu için, mesafesini korumanın en iyisi olduğunu düşünmüştü.

Sidney onu engellemeye kararlıymış gibi Fransız kapılarını açtı ve avluya çıktı.

Önce onu görmezden geldi, bahçeye baktı ve sonra elini kalçasına koydu. "Isabelle'i gördün mü?" diye sordu sonunda.

"Onu ve Simon'ı on dakika kadar önce yukarı çıkarken gördüm."

"Ah." Soğuk mavi-yeşil gözleriyle ona baktı. "Eğer bir işe yaramak istiyorsan, hediyelerin yarısını hâlâ yüklememiz gerekiyor."

"Hayır, ben iyiyim. Faydalı olmak abartılıyor." Kızın gözlerindeki kıvılcımı gören adam sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Şaka yapıyorum, Sinclair. Geri kalan hediyeleri yüklemek için Simon'ın arabasının anahtarlarına ihtiyacım var ama onu ve Isabelle'i üst kata kadar takip etmenin iyi bir fikir olmayabileceğini düşünüyordum. İkiisiyle ilgili görülmemesi mümkün olmayan bir şey görmek istemiyorum."

Bu onun hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Yukarıda dalga geçtiklerinden şüpheliyim."

Geniş omuzlarını silkti. "Ne bileyim ben? Belki de küçük çay fincanlarını görmek nişanlı çiftleri heyecanlandırıyordur."

Bunu düşündü, sonra sanki gözünün önüne gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer birkaç dakika içinde geri dönmezlerse, cesaretimi toplayıp onları aramaya gideceğim."

Başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünerek -evinde kalan tek misafir oydu- karşısındaki sandalyeye oturdu. Bacak bacak üstüne attı, elbisesi kalçalarında birkaç santim daha yükseldi.

Vaughn baktı, sonra gözlerini ona çevirdi.

Sanki adamın kendisini incelediğini fark etmiş gibi yanaklarında hafif bir pembelik vardı ama ses tonu rahattı. "Ee, soruşturman nasıl gidiyor? 'Diğer sen' herhangi bir karanlık, yarım yamalak sokakta takılıp karanlık, yarım yamalak şeyler yapıyor mu?"

"Aslında Pazartesi gecesi diğer ben de tam olarak bunu yapıyor olacağım." Vaughn söyledi.

"Gerçekten mi?" Sidney başını eğerek onu inceledi. "Bu diğer seni hayal edemiyorum."

"Bu adamı sevmezsiniz. Bir suçlu olmasının yanı sıra, sürekli olarak saat beş yönünde gölge sorunu var."

Onun yorumuna karşılık olarak, bakışları adamın çene çizgisi boyunca uzanan kirli sakala takıldı.

Sandalyesinde kaydı.

Vaughn, "Annemin size çoban pastası tarifini verdiğini gördüm," dedi. "Bu, ondan gelen büyük bir onay damgası."

"Belli ki annen mükemmel bir karakter yargııcı," dedi. "Ve sen de *benim kendimden* emin olduğumu söylüyorsun."

Sözcükler aralarında kaldı, her ikisi de bu yorumu açıklıkta birbirlerine dolanmadan hemen önce yaptığının tamamen farkındaydı.

Vaughn buna engel olamıyordu. Onunla bu şekilde baş başa kaldığında, dişlerinin dudağını ısırışını, parmaklarının sırtına batışının erotik hissini neredeyse hissedebiliyordu. Sorun şu lanet mini elbiseydi. Kendini onun önünde diz çökmüş, elbiseyi kalçalarına kadar itmiş ve ağzıyla ona çılgılık attırırken hayal etti.

Göğsü inip kalktı, nefesi biraz daha hızlandı. "Bana bu şekilde bakmamalısın."

Sesi alçak bir hırıltıydı. "İnan bana bebeğim, yapmamaya çalışıyorum."

Yakası boyunca uzanan kremsi ten pembeleşti ve elbisesinin ince kumaşından göğüs uçlarının gerildiğini görebiliyordu.

İsa.

Cevap vermek için ağzını açtı ve- "İşte buradasın."

Vaughn sözünün kesilmesine tepki vermemek için kendini zorladı. Simon, yine.

Sonra başını çevirdi ve kardeşinin ifadesinden bir şeyler olduğunu hemen anladı. "Neyin var?"

"Ben Isabelle." Simon Sidney'e baktı. "Sanırım onu hastaneye götürmemiz gerekebilir."

On dört

SIDNEY bir anda sandalyesinden kalktı. "Nerede o?" "Üst kattaki misafir banyosunda," dedi Simon.

Başını sallayarak aceleyle eve girdi, merdivenleri tırmanırken Isabelle de hemen arkasındaydı. Misafir banyosu soldaki ilk kapıydı; Sidney kapıyı iterek açtı ve Isabelle'i yerde oturmuş, karnını tutarken buldu.

"Sid. Sanırım bebekte bir sorun olabilir."

Sidney kız kardeşinin yanına diz çöktü ve onun ne kadar solgun görüldüğünü fark etti. "Kanamam mı var?"

"Hayır, kontrol ettim. Ama çok acıyor." Isabelle yüzünü buruşturdu, titreyerek nefes alıyordu. "Ağrı bu sabah başladı. İlk başta sadece kötü bir mide krampı olduğunu düşündüm çünkü benim de midem bulanıyordu. Ama giderek kötüleşiyor." Sidney'in elini tuttu.

"Sorun yok Izz," dedi, sesi hissettiğinden daha güven vericiydi. "Seni hastaneye götürelim ve neler olduğunu öğrenelim."

Isabelle başını salladığında Simon araya girdi ve onu kollarının arasına aldı. Ayağa kalkarken yatıştırıcı bir sesle, "Yanımdayım," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Vaughn'u merdivenlerin dibinde beklerken buldular. Simon'ın Isabelle'i taşıdığını görünce gözleri endişeyle doldu.

Sidney ona, "Onu acil servise götürmeliyiz," dedi. "Ben sürerim," dedi Sidney, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra Vaughn arabasını Michigan Bulvarı'ndaki yoğun trafiğin içinden ustalıklı ve aceleyle geçirdi. Sidney omzunun üzerinden baktı ve Simon'ın arka koltukta Isabelle'in kolunu şefkatle okşadığını gördü. Isabelle onun göğsüne doğru kıvrılmış, bir eli karnının üzerinde, ağzı acıyla kapanmıştı.

"Dayan, Izz. Neredeyse geldik." Geri döndüğünde gözleri Vaughn'unkilerle buluştu.

"Sadece birkaç blok ötedeyiz," dedi ona. "Sizi kapıya bırakacağım. Sonra arabayı park edip sizinle içeride buluşacağım."

"Sanırım hastanede vale var." Sidney bacağını gergin bir şekilde zıplatarak arka koltuğa bir kez daha baktı.

"Bu benim iş aracım. Başkasının kullanmasına izin veremem." Vaughn aralarındaki konsoldan cep telefonunu aldı ve ona uzattı. "Sana mesaj atmam gerekirse diye telefon numaranı rehberime ekle."

Sidney derin bir nefes aldı. "Tamam." Northwestern Memorial'ın acil servisinin girişine yanaştıkları sırada yazmayı bitirdi.

Vaughn arabayı park etti ve Sidney'in ona geri verdiği telefonu aldı. Eli onunkine değdi.

"Seni bulacağım," dedi.

Kadın başını salladı.

Sonra ikisi de arabadan indi. Simon Isabelle'i dışarı çıkarırken Vaughn kapıyı tuttu ve sonra Sidney Simon'ın peşinden kız kardeşini acil servise taşıdı. Giriş masasının arkasındaki hemşireye Isabelle'in hamile olduğunu ve çok acı çektiğini açıkladıktan birkaç dakika sonra başka bir hemşire tekerlekli sandalyeyle geldi. Hemşire Isabelle'i çift kapıdan geçirdi, Isabelle dişlerini sıkıp hemşireye semptomlarını anlatırken Simon da yanlarında yürüyüp ayrıntıları doldurdu.

Bir köşeyi döndüler ve hemşire Isabelle'i küçük, özel bir odaya götürdü. Simon'la birlikte Isabelle'in yatağa uzanmasına yardım ettikten sonra hemşire kapıya doğru ilerledi ve Sidney'e onu takip etmesini işaret etti.

"Koridorda beklemenizi rica edebilir miyim?" dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Doktor onu muayene etmek için hemen gelecek."

Ama o benim küçük kız kardeşim. Sidney başını salladı. "Elbette." Odadan çıkarken, beyaz önlüklü ve önlüklü bir doktorun koridorda onlara doğru ilerlediğini gördü. Doktor yanlarından geçerken Sidney kenara çekildi. Doktorun kendisini Isabelle ve Simon'a tanıttığını duydu ve sonra

-

Kapı arkasından kapandı.

Sidney koridorun ortasında bir süre öylece durdu. Sonra yakınlarda bir oyuk gördü, oraya doğru yürüdü ve banka oturdu.

Isabelle'e kafasındaki çılgın hamile kadın diye seslenerek onca zaman çok alaycı davranmıştı. Ve şimdi . . .

Dudağını ısırdı, duygu dalgasına karşı koymaya çalıştı.

Vaughn tam o sırada koridora döndü. Sidney'i görünce ona doğru yöneldi ve bankta yanına oturdu. "Isabelle nasıl?"

Sidney başını salladı. *Hiçbir ipucu yoktu.* "Ne olduğunu anlamıyorum. Duş sırasında iyiydi, sonra birdenbire bu oldu." Gözlerindeki acıyla savaştı, sesi biraz titriyordu. "Çok acı çekiyor. Isabelle'i daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim."

Vaughn kolunu ona doladı. "O iyi olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle. "O emin ellerde Sidney. Onunla ilgilenecekler."

Sidney başını onun omzuna yasladı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldılar, adamın vücudunun sıcaklığı kadınınkine sızıyordu. Kadın sonunda geri çekildiğinde, adam onun gözlerinin içine baktı.

Uzandı ve bir tutam saçı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

Yaklaşan ayak sesleri onları böldü. Sidney gözlerini kırıştırdı ve bir hemşire bir hastayı Isabelle'in odasının yanındaki odaya götürürken bankın üzerinde kaydı.

Vaughn'a hafif bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi. "Şimdi iyiyim."

Neyse ki sadece birkaç dakika beklemeleri gerekti. Acil servis doktoru odadan çıkıp aceleyle koridora çıktı ve ardından Simon onlara bir güncelleme ver.

"Sorun bebek değil," dedi ilk iş olarak. "Ultrason yaptılar, Isabelle'in yumurtalığı burkulmuş. Acil servis doktoru konsültasyon için bir kadın doğum uzmanı getirmek istiyor ama hemen ameliyat olması gerektiğini söyledi. Hızlı hareket ederlerse yumurtalığı kurtarma şanslarının yüksek olduğunu söylüyor."

Sidney bunu sindirerek nefes verdi. "Isabelle nasıl? Onu görebilir miyim?"

Simon başıyla onayladı. "Seni soruyor. Hemşire ağrısı için ona biraz ilaç verdi, bu da yardımcı oldu."

Tanrıya şükür. Sidney bir an bile kaybetmeden ayağa kalktı ve kız kardeşinin odasına girdi.

- - -

Koridorda sadece Simon ve Vaughn kaldığında, Simon soluk soluğa bir nefes verdi ve banka oturdu. Parmaklarını

saçını okşadı ve bir an için rahatladı.

Sonunda Vaughn'a yan yan baktı. "Sanırım Isabelle'in hamile olduğunu söylemek için iyi bir zaman."

Bu Vaughn'un küçük bir kıkırdamasına neden oldu. "Bunu zaten anlamıştım.

Birkaç haftadır şüphelerim vardı."

Simon başıyla onayladı. "Isabelle bilip bilmediğini merak etti."

"Bana söyleyebilirdin Simon," dedi Vaughn, kırıcı olmayan bir sesle. "Annemin henüz bilmesini istememeni anlıyorum ama neden benimle konuşmuyorsun?"

Simon öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Sanırım anlayacağını düşünmemiştim."

"Çocuğunuza hamile olan kadınla evlenmek istemenizi anlayamıyorum. Sanırım bu benim kavrayabileceğim bir kavram."

"Gördün mü, işte bu." Simon vurgulu bir şekilde eliyle işaret etti. "Böyle düşüneneğinizi biliyordum. Isabelle'le onu hamile bıraktığım için evleniyorum. Ne senin, ne annemin, ne de bir başkasının Isabelle hakkında böyle düşünmesini istemiyorum; doğru olan bu olduğu için evlenmek *zorunda* olduğum kadın o. Çünkü gerçek şu ki, Isabelle'le ikinci buluşmamızda evlenmek istediğimi biliyordum. O gece beni evine davet etti ve Blu-ray'de tüm James Bond koleksiyonuna sahip olduğunu gördüm. Doğal olarak, Bond meraklısı biri olarak ona küçük bir test sorusu yönelttim: 'En iyi Bond kim?'"

Vaughn alay etti. "Sanki bunun birden fazla olası cevabı varmış gibi."

"Kesinlikle. Sean Connery'nin kim olduğu belli, değil mi? Ama şunu dinle.

Daniel Craig." Simon, Vaughn'un dehşete kapılmış ifadesini yakaladı. "Biliyorum, değil mi? Randevunun bittiğini düşünüyordum çünkü belli ki ya delirmiş ya da ciddi şekilde şüpheli bir zevki var, ama sonra *Casino Royale*'in Bond'un dokunulabilir ve insani olduğu ilk film olduğunu anlatmaya başladı ve sonra neredeyse bir saat süren büyük bir tartışmaya girdik. Onun koltuğunda otururken, Daniel Craig'in Sean Connery'den daha iyi bir Bond olduğunu bir *saat* boyunca acımasızca tartışacak başka bir insan tanımadığımı düşünüp duruyorum. DVD'leri çıkardı ve bana film kliplerini ve her şeyi gösterdi." Sanki o anı hatırlıyormuş gibi gülümsedi. "Ve orada bir yerde, beni vurdu. Kendi kendime düşündüm, bu kadınla evleneceğim."

Vaughn gülümsedi ve bunu sağdıç konuşmasına dahil etmesi gerekebileceğini düşündü. "Bu hikâyeyi bana neden daha önce anlatmadın?"

Simon durakladı, sanki en iyi nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyordu. "Bilmiyorum... belki de sen ve ben bu tür şeyler hakkında konuşmadığımız içindir.

Sen eğlenceli, rastgele bir ilişki hakkında konuştuğum adamsın. Ya da öğle tatilinde şarküteride sıra beklerken numarasını aldığım seksi bir kız hakkında. Sanırım bu kadar sığ olmayan bir şeyi anlayacağını düşünmemiştim."

Vaughn göz kırptı. *Alınmadım.*

Simon hemen geri adım attı. "Yani, *senin* sığ biri olduğunu düşündüğümünden değil.

Sadece son zamanlarda kadınlarla olan ilişkilerinin pek bir anlamı kalmadı, anlıyor musun? Ve bu harika; bu senin bakış açın-hey, ben de eskiden o durumdaydım."

"Sen ayrılmadan ve daha derin bir yere gitmeden önce." Vaughn bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Soru şu: Artık daha derin bir yerde olduğuna göre seninle takılabilir miyim? Açıkçası, daha sığ şeylere alışkınım, ama belki bir çift su kanadı takabilirim ya da şu havuz eriştelerinden birine tutunabilirim."

"Bir süre 'sığ' yorumum yüzünden başıma bela alacağım, değil mi?"

Vaughn cevap veremeden acil servis doktoru, yanında mavi önlüklü ve Crocs giymiş kırklı yaşlarının başında bir kadınla köşeden döndü. "Bay Roberts, bu kadın hastalıkları ve jinekoloji bölümümüzden Dr. Takacs," dedi Simon'a. "Nişanlınızın vakasını o devralacak."

Kısa bir merhabalaşmadan sonra Dr. Takacs ve acil servis doktoru Isabelle'in odasına girdiler. Kapı aralığında Simon'ı bekliyorlardı.

Simon kararsızca Vaughn'a baktı. "İyi miyiz?"

Bitmemiş konuşma hâlâ havada asılı dursa da Vaughn kardeşinin o anda endişelenmesi gereken çok daha önemli şeyler olduğunu biliyordu. "Simon?"

"Öyle mi?"

"Git nişanlının yanında ol." Vaughn, aralarında her şeyin yolunda olduğunu belirten bir gülümsemeyle Isabelle'in odasına doğru başını salladı.

Simon rahatlamış bir ifadeyle sırttı. "Tamam." Banktan kalktı ve aceleyle odaya girdi.

Kardeşi gittiğinde Vaughn bankta öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

Bu kadar sığ olmayan bir şeyi anlayacağınızı düşünmemiştim.

Evet. Bu kesinlikle kardeşinin ona bakışıyla ilgili ilginç bir fikirdi. Elbette, randevulaşmak konusunda sıradan bir yaklaşım sergiliyordu ve evet, sık sık ateşli bir ilişkiden bahseden kişi o oluyordu. Ama bunun, Simon'ın aniden evliliğe, iki buçuk çocuğa ve banliyöde bir minivana hazır olan bu yeni versiyonuyla arasında bir tür uçurum yarattığını fark etmemişti.

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını bilemeyen Vaughn başını eğdi ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı.

Topuklu ayakkabıların hastanenin karo zemininde çıkardığı yumuşak tıkırtıyı duydu ve gözlerini açtığında tam görüş hizasında bir çift altın rengi bantlı topuklu ayakkabı buldu.

Yukarı baktı.

Sidney ona baktı ve onun alışılmadık derecede ciddi tavrına dikkat kesildi. Vaughn kaçınılmaz espri ya da şımarık yorum için kendini hazırladı.

Bunun yerine, onun yanındaki banka oturdu. "Bir gün," dedi.

Vaughn ona yan yan baktı ve sonra başını salladı.

Gerçekten de öyleydi.

On beş

Ameliyathanenin bekleme odasında beklerken Sidney sabırsızlıkla saatini tekrar kontrol etti. "Ameliyatın yaklaşık bir saat süreceğini söylediler, değil mi?"

Isabelle'i acil servisten sedyeyle çıkardıklarından beri sayısız kez kestiği yolu çevreleyen sandalyelerden birine oturan Vaughn, çıldırtıcı bir sakinlikle ona cevap verdi. "Buna tüm hazırlık ve ameliyat sonrası zamanın dahil olduğunu sanmıyorum. Bu biraz zaman alır."

Neydi o, şimdi de cerrah mı oldu? Elbette sakin kalabilirdi. Yumurtalıkları yoktu, hele bükülmüş olanları hiç yoktu - bunun nasıl bir his olduğunu hayal ederken bile Sidney'in rahmine kramplar giriyordu. İçinde büyüyen on bir haftalık bir bebeği de yoktu.

Erkekler. Hepsi de budala.

"Benim hakkımda mırıldanırken dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorum, biliyorsun," dedi.

Düşündüm. Dünyadaki tüm ahmaklar ve o da bu bekleme odasında süper gözlem güçleri olan biriyle kapana kısılmak zorundaydı.

Başını çevirdi ve uzun bacaklarını önünde rahatça uzatmış olan adamın kendisini eğlenerek izlediğini gördü. Oh . . . her neyse. İyi. Belki de gerginliği onu o anda biraz huysuz yapıyordu. Kendini savunmak için, sedyeyle götürdükleri kız kardeşi, küçük kız kardeşi, çocukluklarından beri yarı sorumlu hissettiği tek kardeşi. Annelerinin ölümünden sonraki yaz Sidney'in yatılı kamptan döndüğü gün, evlerinin ön verandasında bekleyen beş yaşındaki tatlı kız kardeşini hâlâ hatırlayabiliyordu. Araba garaj yoluna girdiğinde Isabelle'in yüzünde beliren kocaman gülümsemeyi, merdivenlerden inip Sidney'e sımsıkı sarılışını ve bir daha asla ama asla o kadar uzun süre ayrılmasına izin verilmeyeceğini ilan edişini hayal edebiliyordu. *Annem gibi değil*, demişti.

Ve şimdi Sidney gözyaşları içinde burnunu çekiyordu.

Vaughn sanki her şey hallolmuş gibi ayağa kalktı. "Tamam, Sinclair. Gidelim." "Nereye?"

"Bu bekleme odasından çıkın," dedi. "Bir molaya ihtiyacın var. Lobide bir Starbucks var ve üzerinde adın yazılı bir grande Frappucino var."

Alay etti. "Gidemem. Ya ameliyatı bitirirlerse ve Simon bizi ararsa?"

"Şanslısınız ki bir FBI ajanıyla seyahat ediyorsunuz. Ve benim elimde de bu şehrin herhangi bir yerinde herhangi bir kişinin izini sürebilmemizi sağlayan son teknoloji ürünü bir cihaz var." Vaughn cebinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı: cep telefonu. Etrafına sinsice baktı ve parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş. Kimseye söyleme. Burada çok gizli bir FBI teknolojisinden bahsediyoruz."

Ona bir bakış fırlattı. "Artık komedi rutinini bitiriyor muyuz?"

Elini ona uzattı, başka bir şey söylemedi. Sadece o sinir bozucu kendinden emin bakışıyla bekledi.

İç çekerek -tartışmaya değmezdi- Sidney onun kendisini bekleme odasından çıkarmasına izin verdi. Asansörlere doğru yürüdüler ve beklediler. Vaughn'un gözlerindeki memnun parıltıyı görebiliyordu ve tam yorum yapmak üzereydi ki yaşlı bir kadın bekleme odasından çıkıp asansörün yanında onlara katıldı.

Asansörün kapıları açılıp içeri adım attıklarında kadın ikisine de gülümsedi. Asansör kapıları kapanırken Sidney kadının onlara bakmaya devam ettiğini fark etti.

"Sorun değil, ben de biraz duygusalım," dedi Sidney'e nazik bir ifadeyle. "Kocam iki yıl içinde üçüncü kalp ameliyatını geçiriyor. O bekleme odalarında oturmak ... insanı düşündürüyor." Sevgiyle gülümseyerek Vaughn'u işaret etti. "İkinizi izliyordum. Bana otuz yıl önceki kocamı ve beni hatırlatıyorsunuz. Ne tartışmalar yapardık. Bütün gün boyunca ileri geri gidebilirdik." Göz kırptı. "Kocam buna ön sevişme derdi."

Tamam o zaman. Tamamen yabancı birinden biraz fazla bilgi almak gibisi yoktu. Ama Sidney'in dikkatini kadının söylediği başka bir şey dağıtmıştı. Kendisiyle Vaughn'un arasını işaret etti. Elbette, belki bir an için adamla anlamsız bir seks yapma fikrini düşünmüştü ama bir ilişki? Kesinlikle *hayır, kardeşim*. "Oh, biz çift değiliz."

"Kesinlikle bir çift değil," diye ekledi Vaughn vurgulayarak. Sidney, "O çiftlerle çalışmıyor," diye açıkladı.

"Bir kontrol listesi var," dedi Vaughn. "İçinde otuz dört şey var."

Yaşlı kadın sanki inanmıyormuş gibi dikkatle onlara baktı. "Uh- huh."

Vaughn, "Bakın, kız kardeşı erkek kardeşimle evleniyor," diye devam etti. Sidney gibi o da daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissediyor gibiydi.

"O sağdıç. Ben de baş nedimeyim," dedi Sidney. "Ve tüm bu büyük düğün ve kardeşlerimizle yaşadığımız gizli bebek draması yüzünden sürekli bir araya geliyoruz."

"Muhtemelen, herkese anlatırsan o kadar da 'gizli' bir bebek sayılmaz," dedi Vaughn nefesinin altından.

Sidney, "Bizi tanımıyor ve bu da hikâyeye bir bağlam kazandırıyor," diye mırıldandı. Sonra yaşlı kadına gülümsedi. "Gördün mü? Belli ki bir çift değiliz."

Asansör üçüncü katta durduğunda kadın gülümsedi. "Pekâlâ. Belli ki yanılmışım. Olduğunuz gibi devam edin." Vedalaşırken dostça başını sallayarak asansörden çıktı.

O gittikten sonra Sidney ve Vaughn birbirlerine kuşkuyla baktılar. "Bu neden sürekli bizim başımıza geliyor?" Sidney sordu.

Vaughn, "O sadece kocasını düşünüyor," dedi. "Her yerde mutlu çiftler görmek istiyor."

Asansörün kapıları birinci katta açıldı ve Vaughn elini Sidney'e açık tutmak için kapıya koydu. Sidney öne doğru bir adım attı ve aniden bir direnç hissetti. Aşağı baktı ve sonra bir şey fark etti.

Vaughn onu bekleme odasından çıkardığından beri Vaughn'la el ele tutuşuyorlardı.

Vaughn birleşik ellerine baktı, görünüşe göre kendisi de bu gerçeği yeni fark ediyordu. Sonra tekrar yukarı bakarak onun bakışlarıyla buluştu.

Ellerini anında bıraktılar.

"Kahve hakkında bir şey mi dedin?" Sidney biraz abartılı bir ses tonuyla sordu. "Evet, sanırım Starbucks bu tarafta," dedi Vaughn, ses tonu neşeli bir şekilde lakayt.

Aralarında bir metre mesafe bırakarak kaçıştılar.

Vaughn ve Sidney kahve alışverişinden döndükten yaklaşık yarım saat sonra, rahatlamış bir Simon, Isabelle'in ameliyattan çıktığı ve hem kendisinin hem de bebeğin durumunun iyi olduğu haberiyle bekleme odasına geldi. Onları hastanenin on dördüncü katına çıkardı, Isabelle burada özel bir odada ameliyattan çıkmıştı.

Sidney, Isabelle'in rahat ettiğinden emin olmak için battaniyesi ve yastığıyla uğraşırken Vaughn gülümsemekten kendini alamadı. Sinclair'in her zaman huysuz olan ablasının yumuşak tarafına dair bu kısa bakışlar oldukça ... sevimliydi.

"Hastanede ne kadar kalacağını söylediler mi?" Sidney sordu.

"Laparoskopik ameliyat olduğu için sadece yirmi dört saat," dedi Isabelle.

uykulu bir şekilde cevap verdi, belli ki hala anestezinin etkilerini hissediyordu. "Sonra da bir hafta dinlenmem gerekiyor."

"Ne kadar çabuk iyileştğine bağlı olarak bir ya da *iki* hafta," diye düzeltti Simon onu.

Isabelle kaşlarını çatı. "Tüm müşterilerimi arayıp bu haftaki randevularını iptal etmem gerekecek. Sonra da önümüzdeki Pazar günü Lakeshore Club'da tadımımız var. Eğer bunu yeniden planlamak zorunda kalırsak, ne zaman yetiştirebileceğimizden emin değilim. Zamanımız azalıyor."

Yatağın karşı tarafında Sidney'nin yanına oturan Simon, Isabelle'in alnını okşadı. "Düğün meselesini dert etme. Sana söyledim, bunların hepsi bir araya gelecek. Şimdilik sadece senin ve bebeğin ihtiyacı olan dinlenmeye odaklanalım."

"Babamı aramamı ister misin?" Sidney sordu.

Isabelle ve Simon sanki tam da bunu konuşmuşlar gibi birbirlerine baktılar. "Hamile olduğum gerçeğini hâlâ gizli tutmak istiyoruz, eğer yapabilirsek. Tabii siz ikiniz bu maskaralığı biraz daha sürdürmekte bir sakınca görmüyorsanız." Isabelle yatağın biraz uzağında, pencerenin yanındaki sandalyede oturan Vaughn'a tereddütle baktı.

Vaughn bunu sormasına bile şaşırmıştı. Evet, tamam, belki insanların aşk, düğünler ve bebekler hakkında konuştuğu "adam" o değildi ama en azından çenesini kapalı tutabileceğine dair bir şüphe olmadığını umuyordu. Bu Simon ve Isabelle'in işiydi ve hazır olduklarında paylaşacakları haberlerdi. "Benim için sorun yok," diye Isabelle'e güvence verdi. "Aslında, bir daha çoban pastasından bir parça alacak birine ihtiyacın olursa gönüllü olurum.

ellerinden. Son seferinde zavallı Simon o şeyi bitirmeye çalışırken neredeyse kan ter içinde kalıyordu."

Simon iyi huylu bir şekilde başını sallarken Isabelle ve Sidney güldüler. "Yalan söylemeyeceğim, o son birkaç ısırık kolay değildi." Sidney'e başını salladı. "Bir dahaki sefere şarabı içen ben olmak istiyorum."

Isabelle arsız bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere belki de biri prezervatifi yeterince hızlı takmalı," dedi.

"Bu tamamen benim hatam değildi, tatlım." Simon Sidney ve Vaughn'a döndü. "Bakın, ne oldu-"

Hem Sidney hem de Vaughn ellerini kaldırdı.

Vaughn, "Bilmeme gerek yok," dedi.

"Evet, bu da hayatın küçük gizemlerinden biri olarak kalsın," diye onayladı Sidney.

Isabelle'in kıkırdaması esnemeye dönüştü, gözleri yorgun bir şekilde kapandı.

Sidney sessizce Vaughn'a, "Sanırım artık gitmeliyiz," dedi.

Sidney'i eve onun bırakacağını anlayınca başını salladı ve ayağa kalktı. "Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Simon'a, kardeşinin geceyi burada geçireceğini varsayarak.

"Ben iyiyim. Hemşireler alt kattaki hediyelik eşya dükkanından diş macunu falan alabileceğimi söylediler. Arabam hâlâ sizin evin önünde park halinde," dedi Simon Sidney'e. "Şimdilik orada bıraksam sorun olur mu? Sabah taksiyle gelip alırım."

Yarı uykulu Isabelle yataktan tutarsız bir şeyler mırıldandı. Vaughn, Sidney ve Simon şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Vaughn, "Emin olamıyorum ama kulağa 'teşekkür notları' gibi geliyor," diye tahmin etti.

Simon hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünüyordu. "Ameliyattan önce de bundan bahsediyordu. Benden hediyeler için teşekkür notları getirmemi istedi, böylece yarın hastanede 'dinlenme zamanı' boyunca bunları yazabilecek. Ona tüm bu şeylerin bekleyebileceğini söyleyip duruyorum ama uymamız gerektiğini söylediği bir zaman çizelgesi var." Elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağı birbirine değmek üzereydi. "Bugünlerde biraz meşgulüz, aynı anda hem düğün hem de bebek planları yapıyoruz."

Vaughn ve Sidney birbirlerine baktılar. Bırakın ikisini aynı anda planlamayı, ikisinden birini planlamayı düşünmek bile Vaughn'un gözlerinin seğirmesine neden oluyordu.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Sidney sordu.

"Evet." Simon ikisini işaret etti. "Evinize gidin. Siz ikiniz bugün harikaydınız-her şey için teşekkürler."

Sidney çıkarken yumuşak adımlarla yürüdü ve Vaughn da arkasından geldi.

Kapı aralığından geriye baktı ve Simon'ın Isabelle'in yanağını şefkatle okşadığını gördü. Isabelle bir an için gözlerini açıp gülümsedi ve ikisi o kadar samimi bir bakış paylaştılar ki Vaughn kendini orada duran bir davetsiz misafir gibi hissetti.

Başka biriyle bu kadar derin bir bağ kurmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kardeşinin günün tüm karmaşasına rağmen bu kadar mutlu görüldüğünü görünce birden kendini merak ederken buldu.

"Her şey yolunda mı?"

Vaughn arkasını döndü ve Sidney'nin koridorda onu beklediğini gördü. Üzerine çöken tedirginlik hissinden sıyrılıp başını salladı. "Evet."

- - -

"SIMON sana biraz stresli gibi geldi mi?" Sidney, arabayı onun evine doğru sürerlerken sordu.

Vaughn, "Birazdan daha fazla diyebilirim," dedi.

"Isabelle de öyle. Yardımcı olması için bir düğün organizatörü tuttu ama hâlâ kendi başına yapması gereken çok şey var. Bu ameliyattan sonra kendini çok zorlayacağından endişeleniyorum." Bugün Isabelle'le yaşadığı korkudan sonra ablasının koruyucu içgüdüleri her zamankinden daha fazla devreye girmişti. "Birkaç işi bana devretmesi konusunda onunla konuşacağım."

"Belki düğün işlerine de yardım edebilirim."

Sidney güldü, sonra Vaughn'un kaşlarını çatıldığını gördü. "Bekle, ciddi misin?" Omuz silkti. "Elbette, neden olmasın?"

"Alınma ama sende pek de 'düğün planlama' havası yok." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama sanırım birkaç işin üstesinden gelebilirim. Ne kadar zor

Bir fotoğrafçı seçmek olabilir mi? Ya da bir grup? Onlara sadece 'Y.M.C.A.' ya da o sinir bozucu Kool and the Gang şarkısını çalıp çalmayacaklarını sorun. Hayır derlerse, işe alınırlar."

Sidney kuru bir sesle, "Bir düğünü planlamak için bundan biraz daha fazlası gerekir," dedi. Sonra dudağını ısırды, bu konuya girmek istememişti.

Vaughn şöyle bir baktı ama başka bir şey söylemedi. Arabayı birkaç dakika sessizce sürdüler ve Sidney birkaç dakika gizlice bakmaktan kendini alamadı.

bakar.

Gerçekten de çok çekiciydi. Kollarını sıvadığı gömlek kolları, güçlü, seksi çene hattı, vücudu ve çarpıcı ela gözleriyle Özel Ajan Vaughn Roberts, bir kadının fark edeceği türden bir adamdı - kalabalık bir kafede başka biriyle buluşması gerekirken bile.

Otuz üç yaşında farklı bir yolda olmayı hayal ettiğinizi biliyorum, ama bekar olmanın gerçekten harika bir yanı var. Böyle bir adamla anlamsız, akıllara durgunluk veren bir seks yapabilirsin.

Vaughn alçak bir sesle, "Bana öyle bakmamalısın," dedi. "Özür dilerim. Arkadaşım Trish'in söylediği bir şeyi düşünüyordum." Onu inceledi. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Sidney gösterge panelindeki saate baktı ve saatin onu geçtiğini gördü. "Muhtemelen senin bir şeyler yediğin saatle aynı."

"Bir yerde durabiliriz."

Sidney bir an için bunu düşündü. "Aslında eve gidip bu elbiseden ve topuklu ayakkabılardan kurtulmayı çok isterdim." Sonra ona baktı. "Eğer ilgilenirsen buzdolabımda parmak sandviçler ve mini kekler var."

Gözleri erimiş koyu yeşil-altın renginde, onun bakışlarını tuttu. "Minik kekleri çok severim."

On altı

VAUGHN'u içeri aldıktan sonra Sidney elbisesini ve topuklu ayakkabılarını değiştirmek için izin istedi. Ne yazık ki onu kendisine katılması için üst kata davet *etmedi*.

Vaughn onun yerine, merdivenlerden çıkarken kalçalarının sallanışını izlemekle yetindi. Bazen bu kadınla geliyor muydu yoksa gidiyor muydu bilemiyordu. Arabadayken aralarında küçük bir flört olduğunu düşünmüştü ama bildiği tek şey "parmak sandviçler ve mini kekler "in gerçekten ... parmak sandviçler ve mini kekler anlamına geldiğiydi.

Ellerini ceplerine sokarak oturma odasını ve bitişindeki yemek odasını kontrol etti, artık yirmi beş kişiyle tıka basa dolu olmadığı için daha iyi görebiliyordu. Evin modern ve antika mobilya parçalarının ilgi çekici bir karışımıyla dekore edilmiş olması hemen dikkatini çekti.

Birkaç dakika sonra Sidney, çağdaş, şık bir lake sandığın üzerinde duran rustik bir Afrika heykeline bakarken ona aşağıda yeniden katıldı.

"Tarzınız tahmin ettiğimden daha eklektik." Döndü ve kadının siyah yoga pantolonu ile göğüslerinin üst kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar alçak pembe bir atlet giydiğini gördü.

"Bu tarzın içine biraz da zorunluluktan düştüm," diyor. "New York'tan, oradayken topladığım mobilyaların sadece yarısıyla ayrıldım. Bu alanı doldurmak için yeterli değildi, bu yüzden elimdekilerle yarı uyumlu parçalar bulmaya çalışmak yerine, tamamen farklı bir şeyle devam edeceğimi düşündüm." Odanın etrafına bakındı. "Aslında ortaya çıkan şey hoşuma gitti."

"Sanırım mobilyalarınızın diğer yarısını eski nişanlınız aldı?"

Başını öne eğdi. "Demek hikayeyi duydun."

"Parça parça."

"Hmm." Ellerini birbirine vurarak konuyu değiştirdi. "Yani. Şu parmak sandviçler hakkında."

Görünüşe göre gerçekten de parmak sandviçlerden bahsediyorlarmış.
Lanet olsun.

Birkaç dakika sonra Vaughn kendini mutfaktaki kasap adasında oturmuş, Sidney'in buzdolabından çıkardığı minik sandviçler ve mini keklerle dolu tepsileri izlerken buldu.

"Oradan ekstra büyük boy bir şey çıkarma şansınız var mı?" Üç katlı bir düğün pastasının küçük, zarif bir kopyası olan minyatür pastalardan birini aldı ve parmaklarının arasında tuttu. "Kendimi dev gibi hissediyorum."

Güldü - alaycı bir kıs kıs gülme ya da şaşkın bir kıkırdama değil, tüm yüzünü aydınlatan gerçek bir kahkaha. "Şikâyetlerinizi Lilliputlu şeflere iletteceğimden emin olabilirsiniz."

Vaughn'un yanındaki tabureye oturdu ve yığının en üstünden bir salatalıklı sandviç aldı. Vaughn, bir yerlerde pastırmalı-çift peynirli ya da sıcak-İtalyan-biftekli parmak sandviçi olma ihtimaline karşı yığını taradı. Öyle bir şans yoktu. Onun yerine jambon, brie ve elma ile yetindi.

"Bugünlerde özel sermaye işinde hayat nasıl gidiyor?" Tezgâhın üzerine koyduğu portakallı punç sürahisine uzandı ve önce ona, sonra da kendine birer bardak doldurdu.

"Güzel." Gururla gülümsedi. "Aslında, şirketimdeki yatırım komitesi az önce bir araya getirdiğim ilk anlaşmayı onayladı."

Vaughn bardağına uzandı. "Burada ne kadar büyük bir fondan bahsediyoruz?" Portakallı punçtan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "*O da ne?*"

"Bu bakir bir mimoza ve dört milyar dolarlık bir fondan bahsediyoruz."

Bunu duyunca gerçekten etkilendi. "Şu haline bak, Bayan Şey. Orada sorumlu olduğunuz çok fazla para var." "Bu doğru."

"Gergin misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Onca insan sana güveniyor ve sen bana en ufak bir endişe duymadığını mı söylüyorsun?" Mutfağı yemek odasına bağlayan gömme uşak kilerine kurduğu kuru barı fark eden adam, oraya doğru yürüdü ve içki seçeneklerine baktı.

Bar taburesinin üzerinde döndü, adam odanın içinde ilerlerken ona baktı. "Ben de sana bunu söylüyorum."

"Hadi gel." Bir şişe aldı ve mutfığa geri döndü. "Hayır, gerçekten."

Bir işe girişmeden önce tüm durum tespiti yaparım. yatırım yapıyorum, artıları ve eksileri değerlendiriyorum ve ardından haftalarımı bir şirketi başkalarının görebileceğinin ötesinde nasıl geliştirip büyütebileceğimizi düşünerek geçiriyorum. Ama araştırmamı yaptıktan ve kararımı verdikten sonra her şeyi yaparım."

"Ah, evet. Sen ve araştırmacı." Vaughn buzdolabını açtı ve aradığı şeyi buldu-tonik su.

"Evet, ben ve araştırmalarım. Sistemi eleştirmeyin, işe yarıyor. Ev ödevinizi önceden yaparsanız, ileride beklenmedik sürprizlerle karşılaşma riskiniz azalır."

"Senin erkeklere yaklaşımına benziyor."

"Bu sağlam bir teori. Erkekler için de geçerli olmaması için bir neden göremiyorum." Adamın iki buzlu bardak alıp ikisine de birer içki doldurmasını izledi. "Bu nedir?"

"Grey Goose ve tonik. Geçirdiğimiz günden sonra, bakır bir mimozadan daha keskin bir şey kullanabileceğimizi düşünüyorum."

Anlaşmış gibi görünerek bir yudum aldı.

Vaughn bir bar taburesine oturdu ve elini Sidney'inkine yakın bir şekilde tezgâha dayadı. "Evet."

"Yani," diye karşılık verdi.

Uzandı ve başparmağını kızın üst dudağının hemen üstüne dokundurdu. "Burada küçük bir krem peynir lekesi var." Yavaşça sildi, dolgun ve öpülesi dudaklarına odaklandı. Sonra bakışları yukarıya, o muhteşem mavi-yeşil gözlere gitti.

Garip bir şekilde ona eğlenerek bakan gözler.

"Dudaklarında bir şey var hareketini gerçekten bana karşı mı kullanıyorsun?" Sidney sordu. "Bu kitaptaki en eski hareket olmalı."

Cidden, bu kadın onun taşaklarını patlatmaktan zevk alıyordu.

Onun sorusuyla alay etti. "Bana biraz kredi ver, Sinclair. Bir dahaki sefere ağzında yemekle dolaşmana izin vereceğim." Aslında krem peynir yoktu, o bir hamleydi.

Bir an önce oyun kitabından çıkarılması gerektiği açıktı.

Gözlerinin ışıldamasına bakılırsa, hâlâ inanmıyordu. "Biraz hayal kırıklığına uğradım, Özel Ajan Roberts. Burada sizin gibi bir profesyonelin-"

Sikerim böyle işi. Vaughn parmağını kızın atletinin bir askısına doladı ve onu öpmek için kendine çekti.

Bu en azından onun hoşuna gittiğini bildiği bir hareketti.

- - -

Yumuşak bir iniltiyle Sidney'nin dudakları Vaughn için hevesle aralandı. Vaughn elini Sidney'in ensesine kaydırды ve ağzı kontrolü ele geçirirken onu sıkıca tuttu, dili Sidney'in dudaklarının etrafında sıcak, talepkâr bir daire çizdi.

Uzanıp parmaklarını adamın siyah saçlarının arkasına geçirdi ve ne olduğunu anlayamadan adam onu kaldırıp kucağına oturttu. Kadın, adamın ereksiyonunun kalın çıkıntısı tam bacaklarının arasında olacak şekilde hareket etti.

İnledi ve ellerini kızın poposuna doğru kaydırarak ağzından ayrıldı. "Bu gecenin sonuna kadar gitmesini istemiyorsan hemen gitmemi söyle."

Gözlerini kapadı ve adamın ağzı boğazında bir yol açarken his seline teslim oldu. "Beni yukarı götür," dedi hırıltılı bir sesle.

Adam onu kucakladı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, adam onu merdivene taşıyıp yukarı çıkarırken öpüşmeleri hiç durmadı.

"Yatak odan nerede?" diye hırladı.

"Sağa doğru." Koridorda ilerlerken şehvetle dolmuş beyni odaklanmaya çalıştı. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Kimse bilmemeli." *Vay canına*, boynuna sokulduğunda adamın çenesindeki seksi tüyler teninde iyi ve sert bir his uyandırıyordu.

"Beni seks için mi kullanıyorsunuz Bayan Sinclair?" dedi hınzırca.

"Evet. Yani evet," dedi. Uzun zamandır -çok uzun zamandır- bu kadar tahrik olmamıştı. İkisi de bunun karşılıksız bir anlaşma olduğunu anladıkları sürece -ve tabii ki *o da* bunu anlıyordu- kesinlikle bu işe girecekti. Bay Doğru henüz hayatına vals yaparak girmemiş olabilirdi ama Bay Doğru Şimdi şu anda onu ateşlendirmek ve rahatsız etmek için iyi bir iş çıkarıyordu.

Onu yatağın yanında yere yatırdı. Bir an bile kaybetmeden atletinin altından kavradı ve başının üzerinden çekti. Sonra parmaklarıyla sütyeninin ön kopçasını ustalıkla çözdü ve omuzlarından yere doğru kaymasına izin verdi.

Klimalı odanın serinliğinde meme uçları büzüştü.

"İşte güzel bir manzara." Vaughn onun göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını başparmaklarının arasında yuvarladı. "Ağzımı burada mı istiyorsun?"

Nefesi kesildi. "Evet." "O zaman yatağa gir."

Görünüşe göre birileri yatak odasında biraz patronluk taslamaktan hoşlanıyordu. Ama bu özel düzenin *kendi* gündemiyle nasıl örtüştüğünü gören Sidney razı oldu. Yorganın üzerine tırmandı, Vaughn'un ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarışını izlemek için geriye doğru kayd, sonra kot pantolonunun kemerinden FBI rozetini ve silahını çıkardı. İkisini de komodinin üzerine koydu.

Ay ışığında gözleri parlayan adam yatakta onun üzerine doğru ilerledi ve onu uzun, kaslı gövdesinin altına hapsetti. Başını, ağızları birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar eğdi. "Öp beni."

Utangaç bir bakışla uzandı ve başparmağını adamın alt dudağında gezdirdi. Sonra dudaklarını aynı noktaya, tam da bir zamanlar onu ısırıldığı yere bastırdı ve yavaş, buharlı bir öpücükle ağzını onunkine açtı.

Adamın göğsünde alçak bir gümbürtü duydu. Elleri vücudunun üzerinde kayarak hassaslaşmış teninde hafifçe gezindi. Omzunun üzerinden dökülen uzun bir tutam saçı okşayarak parmaklarının arasından geçmesine izin verdi.

"Çok güzel." Parmakları aşağıya doğru, göğüslerinin sivri uçları üzerinde gezinmeye devam etti. Sonra da ağzıyla takip etti.

Adam bir göğsünün ucunu dişlerinin arasında emdiğinde Sidney yataktan kalktı. Ellerini adamın sırtında gezdirdi, pamuğun verdiği his onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Bu gömlek gitmeli."

Düğmelerini çözecek ve gömleğini çıkaracak kadar geri çekildi. Elindekini yere attıktan sonra tekrar ona uzandı.

"Dur bakalım." Önünde gömleksiz duran adama baktı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Vay anasını, mükemmeldi.

Ay ışığında dökülmüş bir heykele bakmak gibiydi, her kas zarif bir şekilde sağlam ve tanımlanmıştı. Gerçek olduğunu doğrulamak için göğsüne dokundu, sonra parmaklarını karın kaslarında gezdirdi.

Kadın bunu yaptığında bir nefes çekti.

"Tanrım, ne kadar egzersiz yapıyorsun?" diye sordu.

"Her gün yaklaşık bir buçuk saat. Bazı arkadaşlarımla triatlon için antrenman yapıyorum."

Tabii ki öyleydi.

"Bir dakika önce ağzım bir göğsün üzerindeydi. Sarkıntılığı kısa kesip ona geri dönme şansımız var mı?" diye sordu.

"Akıllı a-" Adam onu altına sıkıştırıp bıraktığı yerden devam ettiğinde nefesi kesildi. Birkaç dakika içinde onun altında kıvranıyordu, bacaklarının arasındaki ağrı neredeyse dayanılmazdı.

"Vaughn," diye inledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Aklıma bir sürü ateşli, yaramaz şey geldi. "Dokun bana."

Yoga pantolonunun belini kavradı ve bacaklarından aşağı indirdi.

"Ağzımla mı yoksa parmaklarımla mı?"

Oh, Tanrım. "İkisi de. İkisi de." Adam parmağını fildişi ipek iç çamaşırının üzerinde, tam bacaklarının arasında gezdirirken vücudu titredi.

"Çok ıslaksın Sidney. Çok ateşlisin." İpeksi iç çamaşırını çıkardı, sonra elini bacaklarının arasına götürdü ve parmaklarıyla yumuşak kıvrımlarını ayırdı.

Saçlarının arkasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Eğer yakında içime girmezsen, seni tekrar ısırmak zorunda kalacağım."

"Biraz dikenli hissediyoruz, değil mi?" diye sordu. "Bunu senin için gerçekten iyi yapacağım, söz veriyorum." Bir parmağını onun içine soktu ve yavaş, yumuşak bir ritimle okşamaya başladı.

Ağlamamak için dudağını ısırdı. Her şey o kadar iyiydi ki - o çok iyiydi. İkinci bir parmak ekledi, başını eğip dilini göğüslerinden birinin ucunda gezdirirken içeri ve dışarı hareket etti. Bu onu uçuşunun kenarına itti ve sert ve hızlı bir şekilde boşaldı.

Gözlerini açtı ve Vaughn'un ayağa kalkıp yatağın kenarında durmasını izledi. Kot pantolonunun arka cebine uzanıp cüzdanından bir prezervatif çıkarırken bakışları onunkileri yakıyordu. Yatağın üzerine fırlattı, sonra kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı.

Sidney'in gözleri onu görünce büyüdü. Son üç yılda sadece bir penis daha görmüştü ama bu özel model oldukça ... etkileyici görünüyordu. . etkileyici görünüyordu.

Şeytani bir şekilde sırttı. "Bir dakika daha ister misin?"

Parmağını ona doğru eğdi ve adam tekrar yatağa tırmandı. "Sana dokunmama izin ver," diye mırıldandı. Ellerini onunkilerin üzerinde gezdirdi.

göğsüne, boynuna yumuşak öpücükler yerleştirdi. Gözlerini kapattı, elleri aşağıya doğru kayarken nefesi hızlandı. Alaycı bir şekilde parmak uçlarını ereksiyonunun uzunluğu boyunca gezdirdi.

"Elini bana dola," dedi.

Öyle yaptı, onu yavaşça okşadı ve sert, pürüzsüz horozunun hissiyle inanılmaz derecede tahrik oldu. Adamın elinin saçlarına dolandığını hissetti.

"Seni becermek istiyorum. Şimdi," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Adam bacaklarının arasına yerleşip prezervatifi kaptığında kadının midesindeki sıvı sıcaklık aşağıya doğru kıvrıldı. Prezervatifi taktı, sonra bileklerini kavradı ve bir eliyle yatağa sabitledi.

Adam yavaşça, santim santim kadının içine girerken gözleri buluştu ve birbirlerini tuttular.

Onun doluluğundan etkilenerек inledi.

Çenesini sıktı. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Birkaç uzun, yumuşak vuruşla onun kendisine alışmasına izin verdi, sonra daha hızlı itmeye başladı. Adam kızın içine girip onu sertçe içine alırken gözleri kızın gözlerine dikilmişti. Vücutları birbirine çarptı, inlemeleri havada birbirine karıştı ve o anlarda ne kontrol listesi, ne biyolojik saat, ne de aldatan eski nişanlı vardı. Bunun yerine, sadece Vaughn'un onu tekrar uçuşunun kenarına götürmesine izin verdiğiğinde içinde oluşan lezzetli zevk dalgası vardı. Haykırdı, tırnaklarını Vaughn'un sırtına geçirdi ve bacaklarını kalçalarının etrafında daha da sıktı. Vaughn sertçe itti, tekrar itti ve sonra titreyerek inledi ve yüzünü onun boynuna gömdü, yavaşladı ve sonunda onun üzerine yığıldı.

Birkaç dakika sonra prezervatifi banyoya atmak için ayağa kalktı. Çırılçıplak yatak odasına geri döndüğünde Sidney bir kolunu başının altına sıkıştırmış, onu takdirle izliyordu. "Mmm-hmm."

Yatağa geri tırmandı ve bir kolunu kızın beline doladı, kız yan tarafına kıvrılıp ona baktı. "Şu haline bak, bir kez olsun doymuş ve havlamamışsın."

Onu göğsünden dürttü. O da karşılığında kızın kıcına vurdu.

Ve sonra birlikte uykuya daldılar.

On yedi

SAAT YEDİ OTUZDA Vaughn'un telefonunun zili onu derin uykusundan uyandırdı. Başını yastıktan kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak hızla kendine geldi.

Sidney'in yatağı.

Silah komodinin üzerinde.

Seksi kızıl göğsüne doğru kıvrıldı ve huysuz bir mırıltıyla üzerinden yuvarlanıp başını bir yastıkla örttü. Kızıl saçlarından birkaç dalga kaçarak çıplak omuzlarına ve sırtına döküldü.

Görünüşe göre biri pek sabah insanı değilmiş.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu özel durumda Vaughn da pek sabah insanı sayılmazdı. Normalde sabah yedi buçukta kalkmakla ilgili bir sorunu yoktu ama yanındaki seksi kızılın çıplaklığından da anlaşılabacağı üzere uzun bir gece geçirmişti.

Komodinin üzerinden telefonunu aldı ve arayanın Cade olduğunu gördü. Saatin erken olduğunu göz önünde bulundurarak, Cade'le birlikte üzerinde çalıştıkları davaların listesini zihninden geçirdi ve acil bir durum olduğunu düşündü.

"Evet," diye cevap verdi Vaughn, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

Arkadaşının ses tonunda belirgin bir sinsilik vardı. "Huxley ve ben evinizin önünde durmuş, nerede olduğunuzu merak ediyoruz."

"Bu kulağa biraz sapıkça geliyor." Vaughn'un dikkati Sidney'in yanında kımıldayıp çarşafı aşağı iterek çok tatlı poposunun üst kıvrımlarını ortaya çıkarmasıyla hemen dağıldı.

Hmm.

En iyi arkadaşının kulağına gelen sesi bu düşüncayı yarıda kesti. "Eğer 'sapık gibi' derken planladığımız antrenman için gelmeyen kıcıyı kaldırmayı kastediyorsan, tabii ki. Huxley ve ben seni takip ediyoruz."

Egzersiz.

Kahretsin.

Vaughn yataktan kalktı ve kendisinin, Cade'in ve Huxley'nin Pazar günkü antrenmanlarını ertelediklerini unuttuğunu fark etti    nk  Cade'in o sabah kız arkadaşıyla plaja gitme planları vardı. " zg n m dostum, saat değişikliğini tamamen unutmuşum. On dakika içinde orada olacağım." Sidney yuvarlanıp ona tembel bir Pazar sabahı gülümsemesi verirken telefonu kapattı.

Bir daha düşündüm de . . .

Vaughn bu hatalı düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Planları vardı, arkadaşları onu bekliyordu ve ayrıca bir ilişkiden sonra tembel Pazar sabahları yapmazdı. Bu çok çiftlere özgü bir şeydi.

"Bir tür FBI acil durumu mu?" diye sordu, adam giysilerini çekiştirirken elini yastığın altına sokarak.

Başını iki yana salladı. "Arkadaşlarımla buluşmam gerektiğini unutmuşum. Bugün bir saatlik yüzme ve otuz dakikalık koşu yapacağız."

"İyi eğlenceler. Öte yandan *ben* bu sabah bir saatlik bir uykuyla uğraşacağım, muhtemelen ardından da otuz dakikalık bir banyo yapacağım." Memnuniyetle gülümsedi ve sonra sanki bir şey düşünüyormuş gibi dondu kaldı. "Bekle, Simon'ın arabası h l   n tarafta, değil mi? Dün gece bunu düşünmemiştim. Arabayı erken aldıysa, seninkini dışarıda görmüş ve h l  burada olduğunu fark etmiş olmalı."

Vaughn o koşullarda küçük kardeşinden bir telefon alacağını hissediyordu -Hey kardeşim, *ben Sidney'in evinin dışındayım ve görünüşe göre sen i eridesin. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu* ama yine de kontrol etmek için koridordan misafir yatak odasına doğru yürüdü.

 n pencereden dışarı baktı ve Simon'ın arabasının h l  park halinde olduğunu gördü.

Temiz.

Vaughn yatak odasına geri döndü, Sidney  arşafına sarılmış bir şekilde oturuyordu. "Arabası h l   n tarafta. G vendeyiz."

Nefes verdi. "Vay be. Bunu açıklamak istemezdim, bilirsiniz..." Aralarında eliyle işaret etti.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sanırım kız kardeşin ve erkek kardeşim senin ve benim 'bunu' yaptığımızı çoktan anlamışlardır."

"Birlikte değil." Adamın komodinden silahını, kılıfını ve rozetini alıp takmasını izledi.

"Silahıma çok baktığınızı fark ettim," dedi alaycı bir tavırla.

Ona bir bakış attı. "Silahını 'kontrol etmiyorum'. Sadece daha önce silah taşıyan biriyle hiç karşılaşmamıştım." Çarşaf göğsüne doğru inerek kışkırtıcı bir göğsü ve pembe meme ucunu ortaya çıkardı.

Bu on bir haftalık bir antrenman programı, diye düşündü Vaughn. Gerçekten de bir yüzmeyi kaçırmak o kadar da büyük bir fark yaratmazdı.

"Gitmekle ilgili bir şey mi söyledin?" Sidney sordu.

Vaughn gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Yatağa doğru bir adım attı, kadının açık sözlülüğü karşısında eğlendiğinden mi yoksa aşağılandığından mı emin değildi. Belki ikisinden de biraz. "Şimdi bana duygusal davranma, Sinclair." Eğilip onun alnına bir öpücük kondurdu ve dışarı çıkmak için döndü.

Kadının sesi onu kapı aralığında durdurdu.

"Vaughn." Omzunun üzerinden geriye baktı.

"Öteki sen'e söyle, Pazartesi gecesi o karanlık, kabataslak sokaklarda takılırken dikkatli olsun."

Vaughn'un göğsünde hatırladığı bir şey sıkıca çekildi. "Hatırlayacağım."

- - -

VAUGHN dairesinin yarım blok aşağısındaki sokakta bir yer buldu, park etti ve kaçınılmaz olan için kendini hazırladı. Cade ve Huxley binanın önündeki sahanlıkta oturuyorlardı, bisikletleri ön taraftaki kaldırıma park edilmişti çünkü planları birlikte FBI binasındaki spor salonuna gidip ekstra egzersiz yapmaktı.

İki adam Vaughn'un Sidney'in katında geçirdiği bir gecenin ardından buruş buruş olmuş giysileri ve her yöne savrulduğuna şüphe olmayan saçlarıyla yukarı doğru yürüdüğünü gördüler.

"En azından baş nedimelikten kurtulmuşsun," dedi Cade sırtarak.

"Şey, tam olarak değil ..." Vaughn sözünü sakındı.

Cade'in gözleri büyüdü. "Baş nedimeyle mi yattın?" "Sidney."

Vaughn çatı katındaki apartman dairesinin ana kapısının kilidini açtı.

Huxley, Cade'le birlikte Vaughn'u ikinci kattaki birimine çıkan merdivenlerde takip etti. "Vay be. Ben de geçen hafta yemek yediğimiz Meksika restoranının şirin hostesi olmasını umuyordum."

Vaughn şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. "Ne sevimli ev sahibesi?" Huxley Cade'e bilmiş bir bakış attı. "Bu iş ciddileşiyor."

"*Hiçbir şey* ciddileşmiyor," dedi Vaughn vurgulu bir ifadeyle. dairesine girdi. Anahtarları tezgâhın üzerine fırlattı. "Peki neden beni bu konuda sıkıştırıyorsun, Hux?" Elbette, ortağı biraz gergin biriydi. -Addison'ın parmağına ne kadar çabuk yüzük taktığına bakılırsa, anne karnından bir kadına evlenme teklif etmeye hazır olarak çıkmıştı. Ama Huxley onun sayısız flört macerasına genellikle gözlerini devirerek ve birkaç alaycı sözle karşılık verirdi.

"Çünkü kardeşinin müstakbel karısının kız kardeşiyle ilişki kurmanın senin için kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi Huxley açıkça.

Vaughn bununla alay etti. "Biz 'dahil' değiliz." Hem Cade hem de Huxley kaşlarını kaldırdı. "Tamam, belki bir geceliğine ilişkiye girdik. Bizler yetişkiniz. Bununla başa çıkabiliriz."

"Aileleriniz birbirine bağlı. Hayatının geri kalanında bu kadınla karşılaşacaksın. İşler kötüye gittiğinde" -Huxley, Vaughn'un ilişki sonrası darmadağınık görünümünü işaret etti- "ve seninle kaçınılmaz olarak gidecek, durum karmaşıklaşabilir."

Vaughn kilerinden bir PowerBar aldı. "Dün gece seksi, zeki bir kadın beni seks için kullanmak istediğini söyledi. Bu karmaşık bir durum değil, *harika bir durum*."

"Seksi ve zeki mi? Birileri aşık olmuş gibi görünüyor," dedi Cade.

Tanrım, bu adamlar hep onun işine karışıyordu. "Siz ikiniz bekarken ben gerçekten bu kadar sinir bozucu muydum?"

Huxley ve Cade tereddüt etmeden aynı anda, "Daha da kötüsü," dediler.

Yine de. O ve Sidney arasındaki koşullar tamamen farklıydı. Vaughn PowerBar'ı yıkamak için bir şişe su açtı. "Bakın, hepinizin mükemmel ilişkilerinize yerleştiğinizi anlıyorum ve bunun bir parçası olarak, beyninizin eskiden biraz oyun oynayan kısmını kapattınız." Durakladı. "Sen hariç, Hux. Senin için bu bölüm hemen hemen her zaman ışıksız olmuştur."

Ortağı ters ters baktı.

Vaughn, "Mesele şu ki, sanırım burada iyiyim," dedi. "Sidney dün gecenin karşılıksız bir anlaşma olduğunu açıkça belirtti. Bu benim işim beyler."

Bu tespitten sonra, egzersiz kıyafetlerini giymek üzere koridordan yatak odasına doğru yöneldi.

"Sana mesaj atıp atmadığını mı kontrol ediyorsun?" Cade seslendi. Vaughn başını salladı.

Evet. Her şey onun işinde.

- - -

O GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, Sidney çok ihtiyaç duyduğu uykusunu aldıktan, duşunu aldıktan ve kahvaltısını yaptıktan sonra Isabelle'i ziyaret etmek için hastaneye gitti. Çıkarken Simon'ın arabasını aldığını fark etti. O gün ikinci kez, sabahın köründe gelip Vaughn'un arabasını ön tarafta görmediği için rahat bir nefes aldı. Bu hiç iyi olmazdı.

Ona kalırsa, Isabelle ve Simon'ın Vaughn'la aralarında bir şey geçtiğini bilmelerine hiç gerek yoktu. Dün gece eğlenceli ve ateşliydi ama *hepsi* bu kadardı, tek gecelik bir ilişkiydi. Elbette Vaughn'dan etkilenmişti ve birlikte yattıkları için pişmanlık duymuyordu ama aralarında ciddi bir şey olacak gibi değildi. Trish'in de dediği gibi, Vaughn Bay Doğru Şimdi'ydi.

Ve harika bir Bay Doğru Şimdi.

Sidney arabayı hastanenin garajına park etti ve kız kardeşinin odasına gitmeden önce şüpheli bir şekilde parlayan yeni yattım sırtışının tüm izlerini silmesi gerektiğini düşündü. Normalde kız kardeşinden sır saklamazdı ama belli ki bu farklıydı. Simon ve Isabelle'in Vaughn'la birlikte yattıklarını öğrenmeleri hepsi için garip olurdu, özellikle de ne o ne de Vaughn işleri bundan daha ileri götürmeyi planlamamışken.

Asansörden Isabelle'in katına çıkarken kendi kendine "*Normal davran*" dedi. *Sanki hiçbir şey olmamış gibi*. Kız kardeşi ve Simon'a göre Vaughn dün gece onu hastaneden eve bırakmış, sonra da kendi yollarına gitmişlerdi. Bu onun gizli hikâyesiydi ve kendine güvenen bir kadın olarak bu hikâyeye sadık kalmakta hiçbir sorun yaşamayacaktı.

Isabelle'in odasının hemen dışında, o kendine özgü seksi, cesur kenarı olan tanıdık, alçak bir erkek sesi duyunca olduğu yerde durdu.

Shit-Vaughn.

Sidney, çekilmiş mahremiyet perdesinin orada olduğunu herkesin bilmesini engellediği için minnettardı. O anda Vaughn'dan biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı, özellikle de yaptıkları şeylerin sıcak anıları zihninde bu kadar tazeyken. Gitmek için döndü, Michigan Caddesi'nde birkaç ayak işi yapıp bir saat kadar sonra geri dönmeyi düşünüyordu. Ama sonra Vaughn'un Isabelle ve Simon'la yaptığı konuşmadan bir kesit yakaladı.

"Düşünüyordum da," diyordu Vaughn, "siz ikiniz bu kadar meşgulken, belki bu düğüne yardımcı olmak için yapabileceğim bazı şeyler vardır."

Bunu ölüm sessizliği izledi.

Vaughn kuru bir sesle, "Bu öneriyi ortaya attığım için bana kaşlarım düşmüş gibi bakmayı bırakabilirsiniz," dedi.

Koridorda Simon ve Isabelle gülüşürken Sidney sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Vaughn devam etti. "Bakın, düğün denince herkesin aklına gelen ilk kişi olmayabileceğimi biliyorum. Ama *bu* özel düğünün bir parçası olmayı çok isterim."

Koridorda Sidney gülümsemekten kendini alamadı.

Evet. Bu aslında çok tatlıydı.

"Bu çok hoşumuza gider Vaughn. Teşekkür ederiz," dedi Simon. Roberts kardeşler kucaklaşıyordu ve sonra Isabelle konuştu.

"Aslında, eğer ilgileniyorsanız, Lakeshore Club'daki tadımımız önümüzdeki Pazar günü için planlandı, böylece resepsiyon için menüyü kesinleştirebiliriz," dedi. "İki misafir getirebileceğimizi söylediler, bu yüzden Sidney'i davet etmeyi planlıyoruz. Belki sen de gelmek istersin?"

"Bu hoşuma gider," dedi Vaughn.

Konuşmalarını bitirdiklerinde Sidney kapı aralığından uzaklaştı. Asansöre doğru yürürken Isabelle'in sözlerini düşündü.

Lakeshore Club'daki tadımımız. Sidney'i davet etmeyi planlıyoruz.

Lakeshore Club'dan biriyle en son yedi ay önce, kulübün etkinlik müdürü Douglas'ın

Brody ile iptal ettikleri tarihin ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında, düğün için ödediğı depozitonun hiçbirini iade edemeyeceğini üzülererek bildirdi. Ve şimdi, Pazar günü, artık müstakbel gelin olarak değil, saygıdeğer baş nedime ve hiç olmamış gelin olarak geri dönecekti.

Kendini bir sürü baş dönmesine hazırlıyordu.

On sekiz

VAUGHN arabasını Lakeshore Club'ın özel araba yolunun sonundaki süslü ferforje kapılara çekti ve güvenlik görevlisine adını verdi. "Vaughn Roberts. Roberts-Sinclair düğünü için tadım yapmaya geldim."

Gardiyan konuk listesine baktı ve başını salladı. "Resepsiyon salonunda olacaksınız. Sonuna gelene kadar araba yolunu takip edin. Göle bakan sütunları olan beyaz bina."

Vaughn güvenlik görevlisine teşekkür etti ve kulübün arazisine doğru ilerledi. Tenis kortlarının, açık ve kapalı havuzun, kapalı buz pateni pistinin ve pitoresk dokuz delikli golf sahasının yanından geçerek hedefine ulaştı: görkemli beyaz Georgian tarzı bir konak.

Güzel kazı.

Resepsiyon salonunun otoparkına girdiğinde Sidney'in siyah Mercedes'ini gördü. Onu görmeyeli bir hafta olmuştu, birlikte geçirdikleri ateşli geceden sonra ikisi de mesafelerini korumuşlardı - beklendiği gibi. Duygusal karmaşalardan kaçınmak için aynı kadını bir hafta içinde iki kez görmemek gibi katı bir kuralı vardı.

Teknik olarak, bu sabah 7:35 itibarıyla Sidney Sinclair söz konusu olduğunda bu kuraldan muaf ve özgürdü. Bir şey beklediğinden değil, sadece bu gerçeği zihnine not etmişti.

Yürüyüş yolunu takip ederek malikânenin açık ön kapısına ulaştı. İçeri adımını attı ve lobinin zarif kristal avizesini ve geniş, büyük kıvrımlı merdivenlerini inceledi. Solundaki kapılar, muhtemelen resepsiyonun yapılacağı büyük bir balo salonuna açılıyordu.

Vaughn meşe panelli balo salonuna girdi ve bir terasa açılan Fransız kapılarını gördü. Dışarı çıktı ve önünde uzanan Michigan Gölü'nün pırıl pırıl mavi sularını seyre daldı. Gülümsedi

Simon'ın Isabelle'le burada dans ettiğini ya da daha önce bu kadar lüks bir düğüne katılmadığından emin olduğu anne babasını düşündükçe gururlu bir ağabey anı yaşıyordu.

Wisconsin, Apple Canyon'dan Roberts'lar gerçekten de gelmişlerdi.

"Sen Simon'ın kardeşi olmalısın."

Sesi duyan Vaughn dönüp terasa çıkan kırk yaşlarında, düzgün giyimli adama baktı. "Suçlu olduğu kesin. Vaughn Roberts." Tanıştırmak için elini uzattı.

Gıcır gıcır keten bir yazlık takım elbise ve mavi gömlek giyen diğer adam el sıkışırken gülümsedi. "Douglas Slater, Lakeshore Club'ın etkinlik müdürü. Isabelle bir dakika önce aradı ve Simon'la öğleden sonra çiçekçiyle olan randevularının geciktiğini söyledi. Birkaç dakika gecikeceklerini söyledi. Sizi burada gördüm ve beklerken size içecek bir şeyler getirip getiremeyeceğime bakayım dedim."

Tam o sırada Vaughn'un telefonu çaldı. Ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve Isabelle'den gecikmeyi bildiren bir mesaj aldığını gördü. Douglas'ın içki teklifine karşılık olarak "Teşekkürler ama şimdilik böyle iyiyim," dedi. Telefonu tekrar ceketinin içine soktu. "Isabelle'in kız kardeşi Sidney'i gördün mü?"

"Henüz değil. İlk gelen sizsiniz," dedi Douglas.

Mercedes'i gören Vaughn durumun böyle olmadığını biliyordu. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan Bayan Sidney Sinclair buralarda bir yerdeydi.

Douglas başını eğdi, sesi yumuşadı. "Sidney'den bahsetmişken... bugünlerde o nasıl? Bildiğiniz gibi, o zamandan beri onu çok düşündüm."

Aslında Vaughn pek bir şey bilmiyordu ama Sidney ile eski sevgilisi arasında neler yaşandığını az çok biliyordu. Douglas'a "Harika gidiyor," dedi. Ve öylece bıraktı.

Sonra etrafına bakındı. "Belki beklerken biraz dolaşırım."

"Tabii ki." Douglas sol taraflarını, balo salonunun etrafını saran terası işaret etti. "Golf oynar mısınız bilmem ama köşedeki merdivenlerden inip soldaki patikayı takip ederseniz, dokuz delikli sahamızın güzel manzarasına sahip bir çardağa ulaşacaksınız."

Belki de Sidney onlar beklerken manzarayı kendisi seyretmeye karar vermişti. "İpucu için teşekkürler." Vaughn Douglas'ın talimatlarını izledi ve

Etkinlik yöneticisinin bahsettiği yolu çabucak buldu. Yürüyüş yolu onu gölden uzağa, yoldan ve otoparktan görünmeyen geniş yeşil bir çimenliğe götürdü. Çimenler yukarı doğru eğimliydi ve tepenin zirvesinde, ağlayan bir söğüt ağacının yanında çardak bulunuyordu. Beyaz çardağın içinde kumral bir kırmızının parladığını görünce oraya yöneldi.

Sidney çardağın korkuluklarına yaslanmış, güneş ışığı saçlarının bakır ve altın rengi tonlarıyla oynarken ona arkasını dönmüştü. Vaughn yaklaşırken yavaşladı. Kuşkusuz ilgisinin bir nedeni de kızın kırmızı topuklu ayakkabıları ve yazlık elbiselerinden birini daha giymiş olmasıydı - bu kez kırmızı, sarı ve mavi bir elbise, kabarık üst kısmı ve kısa kloş gömleğiyle hem gösterişli hem de New York şıklığında görünüyordu. Ama aynı zamanda durakladı çünkü kadının golf sahasına bakışında ona kasvetli gelen bir şey vardı.

Çardağa çıkan iki basamağı tırmanırken ayak sesleri tahtaya yumuşak bir şekilde çarpıyordu. Sidney o yaklaşırken omzunun üzerinden baktı.

Vaughn küpeştede ona katıldı. "Burada mı saklanıyorsun?" diye sordu açık açık.

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır." Ama bir süre sonra kabul etti. "Belki biraz. Isabelle'in geç kalacaklarına dair mesajını aldım ve içeride oyalanmak istemedim."

"Etkinlik müdürü Douglas seni sordu. İyi olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Böyle mi söyledi?" Taklit edercesine başını eğdi. "Nasıl *yani*? Sidney ne yapıyor?" Hafifçe gülümsedi. "Bu tür şeylerle çok karşılaşıyorum." Vaughn onun devam edip etmeyeceğini görmek için bekledi.

"Belli ki bir hikâye olduğunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum."

"Sanırım şimdi sana anlatmamı bekliyorsun."

"Hayır. Beklentim yok."

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü.

"Şey... tüm bu sorularla kolumu büktüğünüz sürece, Ajan Roberts," diye espri yaptı. "Bakın, Simon ve Isabelle'in düğününden önce bir ara öğrenmenizin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Sanırım hikâyeyi doğrudan benden duymanızı tercih ederim." Sağ taraflarındaki konağı işaret etti. "Geçtiğimiz Ekim ayında burada evlenmem gerekiyordu. Ama düğünden bir ay önce nişanlımdan ayrıldım."

"İsim?"

"Brody. Tüm hikaye boyunca FBI sorgucusu gibi davranmayacaksın, değil mi? Bu biraz akışı bozar."

Gülümsemesine engel oldu. "Özür dilerim."

"Bir Pazar günüydü ve son gelinlik provam için gelinlik salonundaydım. Kuaförde çalışan insanlar bunu çok büyütüyorlardı, bu yüzden bana ayakkabıları ve duvağı denettiler, çünkü her şey o anı yaratmakla ilgiliydi. Beni soyunma odasından çıkarıp mağazanın ortasındaki üç yönlü aynalara götürdüler ve herkes elbiseye ve tüm bu etkiye bakıp *ooh-layıp ahh-lyordu*. Ama sonra bu kadın mağazaya girdi." Sidney bu kısımda durakladı, hatırlıyordu. "Bir süre orada durdu, elbisemin içinde bana baktı ve 'Siz Sidney Sinclair'siniz, değil mi?' dedi. Belki de arkadaşlarımin küçük kız kardeşlerinden biridir diye düşündüm, çünkü onu tanıyamadım ama beni tanıyor gibiydi. Ben de dedim ki, 'Özür dilerim. Birbirimizi tanıyor muyuz? O da bana 'Beni tanımalısın' diye cevap verdi. Ben son üç aydır nişanlını beceren kadınıym' dedi."

"Sidney," dedi, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Başını eğiyorsun."

Doğru. Bu konuda gevezelik etmesine gerek olmadığını söylemek istedi ama hikâyeyi kendi yöntemiyle anlatması gerektiğini hissetti. "Peki sen ne yaptın?"

"Tüm gelinlik salonu çalışanlarının önünde durduğumuza göre, büyük gelinlik anım için etrafta toplanan diğer müşterilerden bahsetmiyorum bile, yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kendimi dışarı attım ve gelinlikçi kadının peşinden geldim. Sokakta durduğumuzda ona baktım ve "Pekâlâ" dedim. O zaman dinleyelim' dedim." Sidney omuz silkti. "Ve bana her şeyi anlatmaya başladı. Brody'yle spor salonunda nasıl tanıştıklarını, Brody'nin ona benim hakkımda anlattıklarını, evlenmekten nasıl korktuğunu ve her şekilde seks yaptıklarını - dairemizde, yatağımızda, ben seyahatleyken de dahil olmak üzere. Görünüşe göre, bir süredir Brody'yi benden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyormuş. Brody ikna olmayınca, beni yalnız yakalayabileceğini ve işleri kendi başına halledebileceğini düşünerek dairemizden gelinlikçiye kadar beni takip etmeye karar vermiş."

Golf sahasına baktı. "Söylediği her şeyi duyduktan sonra yürümeye başladım. Eve kadar, yirmi blok boyunca. Dairemize vardığımda ayaklarım su toplamıştı, bu yüzden iki kat merdiveni çıkmak için ayakkabılarımı çıkardım. Ön kapıyı açtığımda Brody oturuyordu.

Kanepede oturmuş, sıradan bir Pazar öğleden sonrasıymış gibi *Wall Street Journal* okuyordu. Beni orada yalınayak ve gelinliğimle görünce ağzı açık kaldı. Ama sonra gülümsedi ve 'Bunun kötü şans getirmesi gerekmiyor mu?' dedi."

"Lütfen bana ayakkabıları o sik kafalıya fırlattığını söyle."

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "İnanın bana, çok cazip geldi. Ama o noktada işim *bitmişti*. Bu yüzden ona bavulunu hazırlamasını ve gitmesini söyledim."

Vaughn'un bu hikayeye yanıt olarak söylemek istediği pek çok şey vardı. Ama sonunda, tek bir şeye indirgendi. "Eski sevgilin pisliğin teki."

"Evet. Ve ben bunu bir şekilde gözden kaçıran bir aptalım."

Bunun ilginç bir şey olduğunu düşünerek başını eğdi. "FBI'da bir mantramız vardır: 'Güven ama doğrula'. Bu, ne kadar inandırıcı görünürse görünsün, birinin size söylediklerini her zaman doğrulayın anlamına gelir."

"'Güven ama doğrula'. Bunu sevdim," dedi. "Bu mantrayı üç yıl önce duymamış olmam çok kötü."

Vaughn onunla yüzleşmek için döndü. "Mesele şu ki, biz eğitilmiş profesyonelleriz. Her ajan içgüdüleriyle, insanları okuyabilme ve birinin yalan söylediğini anlayabilme yeteneğiyle övünür. Yine de mümkün olan her durumda bu doğrulamayı alırız. Çünkü biz de insanız, bazen yanlış kişiye güveniriz. Sen de sadece bir insansın Sidney." Onu dürttü. "Bunu kabul etmek seni öldürse bile."

"Sadece birazcık." Başını eğip onu inceledi. "Neler oluyor? Birdenbire çok iyi davranmaya başladın."

"Bunu böyle şaşkınlıkla söylemeyi başarman gerçekten çok hoş Sinclair."

Güldü. "Özür dilerim." Sonra çantasının içinden cep telefonu çaldı. Kontrol etti. "Isabelle şu anda garaj yoluna girdiklerini söylüyor."

- - -

BİRKAÇ DAKİKA sonra grup ana balo salonunda, tadım için hazırlanmış dikdörtgen bir masaya oturmuştu. Vaughn Sidney'in solunda oturuyordu, sağında ise etkinlik yöneticisi Douglas vardı.

Masanın diğer tarafında Isabelle önlerine serilen meze seçeneklerini inceledi. "Tamam, şu ana kadar caprese kapları, adaçayı ve sosisle doldurulmuş mantarlar, mini yengeç kekleri ve hindistan cevizli karides-

Bu da iki mezeye daha ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Pastırmaya sarılı deniz tarağı hakkında ne düşünüyorsun?" Yanında oturan Simon'a döndü.

"Bana kalsa bu yemeğin tamamını pastırmaya sarardım." Simon Vaughn'a baktı. "Bana destek ol, sağdıç."

"Kesinlikle. Hiçbir şey kurutulmuş et kadar 'parti' demez."

Grubun geri kalanı gevezelik ederken Sidney kendini onları duymazdan gelirken buldu, sesleri azalıyordu. Burada, bu odada olmak, Brody ile birlikte New York'tan uçakla geldikleri kendi tadımının anılarını canlandırdı. Kasırgalı bir hafta sonu olmuştu ve o sırada Brody'nin biraz stresli ve eve dönmek için endişeli görüldüğünü fark etmişti. Brody ona sadece işte bunaldığını söylemişti, ama şimdi ne bildiğini bildiğinden, muhtemelen *ona* geri dönmek için acele ettiğini fark etti.

Ben nişanlını beceren kadını.

Düşünüzda, mutfak tezgahınızda, yatağınızda da yaptık.

"Sid, butternut squash croustades hakkında ne düşünüyorsun? Onları mı yoksa böreği mi daha çok seviyorsun?"

Ama en iyisi, sen yukarıda onun doğum gününde yemek hazırlarken, senin dairenin dışındaki sokakta duvara karşı yaptığımız zamandı.

"Sid?"

Gözlerini kırptırdı ve herkesin ona baktığını gördü. "Özür dilerim. Ben sadece ..." Kendini toparlayarak bir nefes aldı. "Ben oyumu croustades'e veriyorum." Masanın karşısındaki Isabelle ona endişeyle bakıyordu ve Sidney de Vaughn'un gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

İkisini de görmezden geldi.

"Ee? Sırada ne var?" diye sordu ellerini hevesle birbirine sürterek.

"Salata kursu, değil mi?"

İstenmeyen anıların araya girmesine daha fazla izin vermemeye kararlı olan Sidney, tadımın geri kalanında oyunun zirvesinde olduğundan emin oldu - hatta giriş yemeği sırasında garip bir an yaşandığında bile şaşırmadı.

"Et yiyenler için dana bonfile ve somon, vejetaryen alternatif olarak da patatesli tikki keki." Douglas seçimleri not aldı. Gülümseyerek kalemi Isabelle ve Sidney'e doğrulttu. "Komik, ikiniz de aynı yemekleri seçtiniz."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Sidney'e pişman bir ifadeyle baktı.
"Söylememeliydim-"

Sidney onun sözünü kesti ve şarap kadehini Isabelle'e doğru uzatarak,
"Büyük beyinler benzer düşünür," dedi.

Daha sonra, otoparkta vedalaşırlarken Isabelle Sidney'i kenara çekti.
"Senin için garip olduğu için çok üzgünüm Sidney." Pişman görünüyordu.
"Gelmeni istememeliydim."

Sidney büyük bir kızdı; eğer bugün gelmek istemeseydi, basitçe hayır derdi. "Kaç kere evlenmeyi planlıyorsun Isabelle?"

"Sadece bir kez, umarım."

"Aynen öyle. Ve bunların hiçbirini kaçırmak istemiyorum." Babaları hayatlarına sadece teğet geçtiği için, temelde sadece ikisi vardı - uzun zamandır olduğu gibi.

Isabelle onu sıkıca kucakladı. "New York'tan döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu sana hiç söylemiş miydim?" Sonra ikisi birlikte Simon'ın arabasının yanında konuşmakta olan adamların yanına gittiler.

Simon, "Bekârlığa veda partisi hakkında insanlara bir e-posta gönderildiği söylentisini duydum," diyordu.

Vaughn, "Kesinlikle öyle," dedi.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, planladığınız şey hakkında ne kadar endişelenmem gerekiyor?"

Vaughn bunu el sallayarak geçiştirdi. "*Pfft*. İki gibi."

Simon bir kaşını kaldırdı. "Senin iki fikrin mi benimki mi?" "Sanırım bunu öğreneceksin."

Isabelle ve Sidney'in yaklaştığını gören Simon gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, biz iyiyiz," dedi Isabelle. Hem o hem de Simon vedalaşıp arabaya bindiler ve ikisi birlikte yola koyuldular.

Sidney kendi arabasına yaslanmış, Simon ve kız kardeşinin uzaklaşmasını izliyordu. Onlar gittikten sonra derin bir nefes aldı ve etrafındaki geniş yeşil çimenlik alana ve zarif beyaz konağa baktı.

"Burada olmak zor mu?" Vaughn, arabaya yaslanıp onun yanında durarak sordu.

Buna cevap verip vermemeyi tartıştı. "Düşünmek istemediğim bazı anıları hatırlatıyor."

Başını salladı. Bir süre öylece durdular ve sonra ona baktı. "Bu elbiselerden kaç tane var sende?"

"Neden? Elbiselerimin nesi var?"

"Onlarda bir sorun olduğunu söylemedim." Gözleri kızın üzerinde gezindi. "Hiç de bile." Bir an için bir şeyi tartışıyor gibiydi, sonra hareket etti ve ellerini Sidney'in iki yanına koyarak onu arabaya yasladı.

Pozisyonunu gözden geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

Başını eğdi, sözleri alçak ve yumuşaktı. "Şöyle diyelim, o istenmeyen anılardan başka bir şey düşünmeni sağlamak için gerçekten iyi bir yol biliyorum."

"Çok utanmazsın," dedi Sidney. Gerçi onun bu kadar yakınında olmak nabzını hızlandırmaya başlamıştı bile.

Şeytani gülümsemesi onun cevabıydı.

- - -

YİRMİ DAKİKA SONRA, Vaughn arkadan sertçe içine pompalarken Sidney parmaklarını Vaughn'un seksiyonel koltuğunun pürüzsüz gri süetine geçirdi.

"Kalçalarını geriye yatır. Beni daha derine götür," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Kalçalarını ona doğru eğdi ve onun içinde bu kadar sert ve kalın olmasının verdiği enfes hisle inledi.

"Güzel... aynen böyle, bebeğim. Tanrım, seni sonsuza dek becerebilirim," diye homurdandı.

Ellerini kanepeye dayayarak ona doğru geri çekildi. *Evet*, bugünden sonra buna ihtiyacı vardı. O anda geçmişini düşünmek, gelecek için endişelenmek yoktu; sadece kendisini *iyi* hissettiren vahşi, çiğ bir seks vardı.

Vaughn'la apartmanın merdivenlerinde öpüşmeye başlamışlardı ve çatı katına çıktıklarında ikisi de o kadar tahrik olmuşlardı ki kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmemişlerdi. Bunun yerine, onu kanepenin üzerinde öne doğru eğmiş, eteğini yukarı itmiş ve iç çamaşırını aşağı çekmiş ve kendi kot pantolonunun fermuarını kalçalarına doğru açarak içine girmişti.

Gözlerini kapadı ve günahkâr erotik hislerin onu yıkamasına izin verdi. "Dokun bana," diye mırıldandı, onun ellerine ihtiyaç duyuyordu.

"Ayağa kalk," dedi boğuk bir sesle, onu ayağa kaldırmaya yardım etmek için durakladı. Kısmen dik durduğunda, siki hâlâ içine gömülüyken, etrafına uzandı ve elbisesinin kollarını aşağı itti. Sonra da sütyeninin kaplarını aşağı çekti. "Şu muhteşem göğüsleri göreyim."

Bacaklarının arasında kasılırken meme uçları beklentiyle anında sıkılaştı. Bir elini aşağıya, klitorisine doğru kaydırды. Adam onu kızdırmaya başladığında nefesi kesildi, parmaklarını onu açmak için kullandı. Adam bir kez daha yavaşça içine girmeye başladığında, komşuların duyacağından korktuğu kadar yüksek sesle inledi. Bu duygu o kadar inanılmazdı ki, tek yapabildiği kanepenin arkasını kavramak ve yolculuk için tutunmaktı.

"Ağzını bana ver," dedi sert bir hırıltıyla.

Başını çevirdi, dudakları onunkini yakıcı bir öpücükle kavrarken, dili onunkinin etrafında dönerken dudakları ayrıldı. Kalçalarını salladı ve boşalmaya başladı, yavaşça inşa edilen bu boşalma o kadar sertti ki ona karşı haykırdı. Bacakları titriyordu ama adam onu tuttu, tekrar ayakları üzerinde sabit durana kadar destekledi.

Gözlerini açtı ve adamın kendisine sıcak, hınzır bir bakışla baktığını gördü.

"Yine mi?" diye sordu.

Criminy.

On dokuz

VAUGHN banyodan çıktığında Sidney'i yatağındaki yastıklara yaslanmış, telefonunda bir şeylere bakarken buldu.

"Şimdiden e-postalarını mı kontrol ediyorsun?" diye alay etti. Bu onu rahatsız etmiyordu; kadın dört milyar dolarlık bir özel sermaye fonunu yönetiyordu. Hafta sonları mesajlarını kontrol etmek zorunda kalacağını söylemek yanlış olmazdı.

"Mmm," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

Vaughn boxer külotunu ve kot pantolonunu çekti. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir adam sana bir günde dört kez e-posta gönderiyorsa ve sonra tekrar e-posta göndermeden önce bir hafta bekliyorsa bu ne anlama geliyor? İşle mi meşgul, yoksa oyun mu oynuyor?"

Vaughn ona baktı. "Başka bir *adama* e-posta mı gönderiyorsun? Tanrım, kadın, prezervatif hala çöp sepetinde sıcak."

Ona bir bakış attı. *Ha, ha*. "Başka bir adama e-posta göndermiyordum, iş mesajlarını kontrol ediyordum. Bu diğer e-postayı da tesadüfen gördüm." Yataktan kalktı ve adamın yanından geçerek iç çamaşırının yerde durduğu yere doğru yürüdü. "Alınmış gibi de davranma. Unutma, sen" -sesini alçaltarak onu taklit etti- "uzun vadeli bir bağlılık aramadığın konusunda her zaman açık sözlüsün. Ama iyi vakit geçirmek istiyorsan, o zaman senin erkeğin benim, bebeğim."

İkinci raunt sırasında sabırsızlıkla omzunun üzerinden attığı elbisesini televizyonun köşesinden aldı. "Yine de bu tür şeylerin bir adabı vardır, Sinclair. Buna saygı göstermeye çalış." Elbisesini uzattı, sonra kız elini uzattığında şakacı bir şekilde geri çekti. Kız ters ters bakınca sırttı ve gerçekten uzattı.

Etrafta sütyenini aradı ve komodinin üzerinde, tabancasının altında durduğunu gördü.

"Peki kim bu adam?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hangi adam? Ah, doğru ya. Aslında liseye beraber gittiğim biri. Beni Facebook'ta buldu, Chicago'ya geri taşındığımı gördü ve bana e-posta atmaya başladı" dedi.

Vaughn, kadının sütyeninin askısını tutuşunu ve yavaşça, çok dikkatli bir şekilde, silahının herhangi bir yerine dokunmak zorunda kalmadan çıkarmaya çalışmasını izledi. Komodinin yanına gitti, silahını ve rozetini aldı ve sütyeni ona uzattı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, işle meşgul değil. Oyun oynuyor."

Onu bu konuda düşünmeye bırakarak mutfağa yöneldi.

Bir dakika sonra yatak odasından çıktı, elbisesini giymişti ve bir elinde yüksek topuklu ayakkabıları, diğer elinde telefonu sallanıyordu. "Oyun oynadığından emin değilsin."

Vaughn kendi doldurduğu bir bardak suyu içmeyi bitirdi. "Güven bana, erkeklerin nasıl düşündüğünü bilirim." Onun için ikinci bir bardak su doldurdu. "Bir erkek arka arkaya birkaç kez e-posta ya da mesaj attıktan sonra birkaç gün sessiz kalırsa, bu senden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeni sağlamak için bir taktiktir. Sonra, tam da kendinizi biraz güvensiz hissetmeye başladığınızda, ondan haber aldığınıza daha da sevineceğinizi bilerek *tekrar* iletişime geçer."

Sidney iğrenmiş görünüyordu. "Bu çok ezikçe. Ve sinsice." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu numaraları kullanıyor musun?"

Lütfen. "Numara yapmama gerek yok." Tüm bu yatak odası ve oturma odası hareketliliğinden aklıktan ölmek üzereyken bir paket tortilla cipsi ve bir kavanoz salsa çıkardı.

"Ah, doğru. Çünkü siz ekstra-Özel Ajan Vaughn Roberts'sınız." Onun yanındaki bar taburesine oturdu.

Göz kırptı. "Seni çıplak bırakacak kadar özel. İki kez."

Bir yandan bunu düşünürken bir yandan da kendine bir cips aldı. "Pekala, daha fazlasını anlat."

"Daha fazla ne?"

"Bekar erkeklerin nasıl düşündüğü hakkında. İyi adamların oyuncularından nasıl ayırt edileceği."

Vaughn alay etti. "Sana başka erkeklerle çıkman için ipuçları vermeyeceğim." "Neden vermiyorsun?"

"Çünkü daha yeni yattık. Bu çok garip."

Uzanıp onun eline dokundu ve çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Bebeğim, böyle yapma. Biz arkadaşız, değil mi?" Gözleri muzipçe dans ediyordu. "Siz hep böyle demez misiniz?"

Muhtemelen bu konuda beşinci maddeyi kullansa iyi olacaktı. Bu yüzden onun yerine kendi sorusuyla cevap verdi. "Sence de bu flört meselesinde biraz aşırıya kaçmıyor musun? Siz sonsuza dek mutlu olan tiplerin, doğru zaman geldiğinde kaderin size 'o kişiyi' göndereceğine inandığınızı sanıyordum."

"Fate'in harekete geçmesi gerekiyor," dedi salsa kavanozuna bir cips daha atarak. "Burada zamana karşı yarışıyorum."

"Lütfen bana yumurtalarınızın son kullanma tarihi olduğunu anlatmaya başlamayın." Karnını işaret etti. "Seks yaptıktan hemen sonra orada nasıl doğurgan yumurtalar olduğunu düşünmeme gerek yok."

"Sen prezervatif kullandın ve ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Çok yakışıklı olabilirsin Roberts, ama senin erkekler bile bunu başaramaz. Ayrıca, *biyolojik* saatimden bahsetmiyordum, buradaki düğünle zamana karşı yarıştığımı kastediyordum. O zamana kadar bir randevum olacağına dair kendime söz verdim." Elindeki tortilla cipsiyle işaret etti. "Hadi bakalım. Bana bekar, şehirli, otuzlu yaşlardaki erkeklerden bahset. Bir erkeğin seks için olup olmadığını nasıl anlayabilirim?"

"Bu kolay - *tüm* erkekler seks için bu işin içindedir. Asıl soru, seksin ötesinde bir şeye açık olup olmadığıdır."

"İşte bu noktada benim kontrol listem devreye giriyor." Cipsinden bir ısırık aldı, bu konuda kendinden oldukça emin görünüyordu.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama sizinle oynamaya çalışan herhangi bir adam bu kontrol listesini nasıl aşacağını bilecektir. Oyuncular söylenecek tüm doğru şeyleri bilirler. Size iyi geceler dileyen ya da sadece gününüzün nasıl geçtiğini görmek istediklerini söyleyen tatlı mesajlar göndereceklerdir - çünkü bu tür şeylerin kadınların iyi erkekler olduklarını düşünmelerini sağladığını bilirler."

"Bekle, tam orada dur." Sidney telefonunu kaptı ve yazmaya başladı.

Vaughn ona baktı. "Not mu alıyorsun?"

"Tabii ki evet. Bu iyi bir şey." Yazarken yüksek sesle okudu. "'İyi geceler mesajı yok.' Anladım." Yukarı baktı. "Başka ne var?"

"Ciddiyim, Sinclair. Daha on dakika önce senin *içindeydim*."

Uzandı ve onun eline dokundu, gülümsemesi bir kez daha tatlıydı. "Ah, bebeğim. Bunun benim için ne kadar özel olduğunu biliyorsun."

Evet. Taşaklarını patlatmaktan *zevk alırdı*.

Yirmi

ÇARŞAMBA GÜNÜ ERKEN SAATLERDE Sidney ofisinde volta atıyor, bacaklarını esnetebilmek için Bluetooth kulaklık kullanıyordu. Bir saatten fazla bir süredir, Vitamin Butik'e yeni bir CEO bulmasına yardımcı olması için getirdiği kelle avcısı Gabe Ramos ile görüşüyordu - kâr ve kazançtan ödün vermeden büyüme konusunda agresif davranacak biri.

Daha önce tartışması için Gabe'e ilettiği üç yöneticilik listesindeki son adaya döndü. "Karen Wetzel'e ne dersiniz?" diye sordu. Wetzel, Toys "R" Us'ın başkan yardımcısı ve satış müdürüydü ve Gabe'in verdiği bilgiye göre, başkan yardımcılığı pozisyonunun ötesine geçmek istiyordu.

Gabe, "PetSmart'ın açık olan CEO pozisyonu için onunla konuştuğunu duydum," dedi.

Sidney bunun üzerine düşündü. Wetzel'in özel perakende sektöründe diğer adayların hepsinden daha fazla deneyimi vardı ve kâğıt üzerinde onun en iyi tercihiydi. "Bunun bir anlaşma olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Bulabilirim," dedi Gabe.

Başını salladı. "Bak bakalım bugün ona ulaşabilecek misin? Hâlâ başka fırsatları değerlendiriyorsa onu Chicago'ya uçurmak istediğimi söyle."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verdi Gabe.

Görüşmesini tamamladıktan sonra Sidney, kadın doğum uzmanıyla ameliyat sonrası kontrol için şehir merkezinde bulunan Isabelle ile hızlı bir öğle yemeği yemek için dışarı çıktı.

"Doktor randevun nasıl geçti?" Sidney, Corner Bakery'de salatalarını yerken sordu.

Isabelle, "Hem benimle hem de fıstıkla ilgili her şeyin harika görüldüğünü söyledi," dedi. "Birkaç ultrason fotoğrafı çekti. Görmek ister misin?" Çantasından siyah-beyaz fotoğraflardan oluşan bir şerit çıkardı ve uzattı.

"Aman Tanrım." Sidney işaret etti. "Bak, işte burnu. Ve küçük bir el."

"Doktor bebeğin 'Merhaba anne' diye el salladığını söyleyerek şaka yaptı."

Sidney'in biyolojik saatinin alarmı aniden o kadar yüksek sesle çaldı ki, daha çok yangın tatbikatını andırıyordu. Zihnindeki erteleme düğmesine bastı ve kız kardeşine gülümsedi. "Cinsiyetini öğrenecek misin?"

Isabelle başını salladı. "Simon ve ben bu hamilelik temasına sadık kalmaya ve sürpriz yapmaya karar verdik." Salatasından bir ısırık aldı. "Benden bahsettiğimiz yeter, sende neler oluyor? Erkekler cephesinde bir şeyler oluyor mu?"

Fazla bir şey değil. Sadece Vaughn ve ben düğün öncesi tadımınızdan sonra çılgınca seks yaptık. "Aslında yarın bir randevum var." Sidney başını eğdi. "Düşündüm de, adamı hatırlıyor olabilirsin - Chad Bailey. Lisedeyken benden bir yaş küçüktü, sen birinci sınıftayken o son sınıfta mıydı?"

Isabelle çatalını yere bıraktı. "Yok artık. O zamanlar Chad Bailey'e çok aşkıttım. Ve tek aşık olan ben değildim. Sanırım amigo takımının yarısı bekâretini onun Mustang GT'sinin arkasında kaybetmişti."

"Lütfen bana onlardan biri olmadığını söyle, *çünkü-eww-yattığın* biriyle çıkmam."

"Artık temizsin." Isabelle su şişesini açtı, ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Siz ikiniz nasıl yeniden bir araya geldiniz? Bu arada, randevudan sonra beni kesinlikle aramalı ve hâlâ lisedeki kadar ateşli olup olmadığını bana bildirmelisin."

"Beni Facebook'ta buldu. Birkaç kez e-maillaştık ve bir şeyler içmek için buluşmak istedi." Sidney'in şüpheleri yoktu değil, özellikle de Vaughn'un bir erkeğin bir kadına hızlıca e-posta gönderip birkaç gün sessiz kalmasının ne anlama geldiğine dair yorumlarından sonra. Ama otuz üç yaşında, biyolojik saatleri bangır bangır işleyen bekâr kadınlar böyle yapardı; açık fikirli olmaya devam ederlerdi.

Ve görünüşe göre, bir *sürü* ilk buluşmaya gitmişler.

- - -

PERŞEMBE AKŞAMI, SIDNEY'İN Chad'le randevusu beklediğinden daha iyi başladı. Ofisinden çok uzak olmayan bir şarap barında bir şeyler içmek için buluştular ve

liseyi anımsarken eğlenceli ve kolay bir sohbele dönuştü.

"O zamanlar sana aşkıttım, biliyorsun," dedi kahverengi gözleri sıcak ve dostça. "Sen üniversiteye gittiğinde kalbim kırılmıştı."

Bu ona tam da aradığı fırsatı sağladı. "Duyduğuma göre gayet iyi atlatmışsın," dedi alaycı bir tavırla. "Kız kardeşim bana Mustang GT'niz ve amigo kız takımının yarısı hakkında bir söylenti anlattı?"

Chad utanmış görünerek güldü. "Oh . . . o. Seni sonsuza kadar bekleyemezdim, değil mi?" Sonra eğildi ve daha ciddi bir şekilde konuştu. "Ama şaka bir yana, liseden beri çok büyüdüm. Artık öyle biri değilim."

Bu kulağa umut verici geliyordu. Sidney şarabından bir yudum aldı ve kadehini yere bıraktı. "Pekâlâ o zaman. Şimdi bana kim olduğunu söyle, Chad Bailey."

Şaraplarını içerken ona danışman olarak yaptığı işten, köpeğinden ve Bucktown semtinde yeni bir daire satın aldığından bahsetti. Buna karşılık, onun hakkında pek çok soru sordu ve daha fazlasını öğrenmek için gerçekten ilgili görünüyordu.

Ama tek bir şey vardı.

Randevu sırasında birkaç kısa mesaj aldı - aslında telefonu o kadar sık çalışıyordu ki sonunda kapattı. "Üzgünüm," dedi ekrana bakarak. "Bazı iş arkadaşlarım işten sonra bir araya geliyorlar." Birkaç dakika sonra tuvalete gitmek için izin istedi.

Sidney onun gidişini izlerken bunun biraz şüpheli görüldüğünü düşündü. Öte yandan, bu tür konularda fazla paranoyak davranıyor olması da mümkündü. Chad şu ana kadar otuz dört maddelik kontrol listesini başarıyla tamamlamıştı. Hatta araştırmasına göre bir köpeği bile vardı ve bu da bağlılığa hazır olmanın en büyük işaretiydi.

Sizi kırmak istemem ama sizinle oynamaya çalışan her erkek bu kontrol listesini nasıl aşacağını bilir.

Doğrudan kaynağa gitmeye karar vererek telefonunu çıkardı ve Vaughn'a mesaj attı.

BİR ERKEK BİR RANDEVUDAYKEN BİR SÜRÜ MESAJ ALIRSA, AMA ONLARI BENİM ÖNÜMDE CEVAPLAMAK İSTEMEZSE BU NE ANLAMA GELİR? ŞAİBELİ Mİ YOKSA SADECE KIBAR Mİ?

Birkaç dakika sonra Vaughn'un cevabını

aldı. ŞU ANDA BİRİYLE Mİ

ÇIKIYORSUN?

Açıkçası, bu apaçık ortadaydı. EVET, LISELI ÇOCUKLA.
LISELI ÇOCUKTAN VAZGEÇTİĞİNİ SANIYORDUM.
Ben açık fikirliyim, diye karşılık verdi.

DIYOR OTUZ DÖRT MADDELIK KONTROL LİSTESİ
OLAN KADIN.

Tamam, burada biraz konu dışına çıkıyorlardı. SADECE SORUYA
CEVAP VER. CHAD HER AN DÖNEBİLİR.

TABİİ Kİ ADI CHAD.

Telefonunu alıp sallamak istedi. Ama Vaughn'un fikrini gerçekten
istediğini görünce derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı. YARDIM
EDEBİLİR MİSİNİZ? BURADA KARIŞIK SINYALLER ALIYORUM.

Uzun bir duraklama oldu.

HADI AMA. BENİN YANMAMI İSTEMEZSİN

Yine mi, yapar mısın? diye kandırdı.

Bir süre sonra cevap verdi.

SADECE AÇIK OL. ONA DOĞRUDAN BİRİYLE GÖRÜŞÜP
GÖRÜŞMEDİĞİNİ SOR.

Gözlerini devirdi. Bu onun tavsiyesi miydi? BUNU ZATEN YAPTIM.
ŞU ANDA KİMSEYLE ÇIKMADIĞINI SÖYLELİ.

Vaughn'un cevabı hızlı oldu. YEMI KESME ZAMANI, SINCLAIR.
SENİNLE OYNUYOR.

Kaşlarını çattı. NEREDEN BİLİYORSUN?

BU ERKEK DİLİ. BİR ERKEK "ŞU ANDA" BAŞKA BİRİYLE
ÇIKMADIĞINI SÖYLEDİĞİNDE, KELİMENİN TAM ANLAMıyla O
ANDA DEMEK İSTİYORDUR. DÜN GECE? BAŞKA BİR HİKAYE.

Bununla alay etti. GIT BURADAN. ONA
KENDİN SOR.

Chad'in sesi onları böldü. "Randevunun nasıl gittiğini söylemek için bir
arkadaşıma mı mesaj atıyorsun?"

Chad yerine otururken Sidney telefonunu çantasına geri soktu. "Belki."
Ona göz kırptı. "Ee? Nasılım?"

"Zaman gösterecek," dedi şakayla karışık. Şarap kadehinin sapıyla oynadı
ve ses tonunu rahat tuttu. "Komik bir şey var, daha önce konuştuğumuz bir
şeye geri dönüyorum. Arkadaşıma bir teorisi var.

Adam *şu anda* başka biriyle çıkmadığını, kurnazlık yaptığını ve sadece o anı kastettiğini söylüyor."

Chad kendini savunmak istercesine ağzını açtı. Sonra, belki de onun bakışlarında bir şey görerek durdu.

Bardağına uzandı ve içkisinden bir yudum aldı, şakacı ifadesi şimdi yerini kendini beğenmiş bir sırıtışa bırakmıştı. "Bu yüzden cevaplarımda biraz titizim."

Ve ... bir tanesi daha toz oldu.

- - -

O GECE Vaughn, nam-ı diğer Mark Sullivan, Memur Pritchett'in kiralık minibüsünü durdurmasını izledi. Her zamanki buluşma yerlerinde, şehrin güney yakasındaki terk edilmiş bir deponun arkasındaki ara sokaktaydılar. Vaughn, Sullivan olarak gizli görevdeyken kullandığı Hummer H3 ile yirmi dakika önce gelmiş ve buluşma yerinin güvenli olduğundan emin olmuştu. Her zaman olduğu gibi, Huxley, beyaz yakalı ekibinden destek ekibi ve özel operasyon grubundan ekip, sokağı çevreleyen çeşitli yerlere park etmiş, canlı yayın kabloları aracılığıyla şifreli telsizlerini dinliyorlardı.

Bu geceki toplantı Vaughn'un soruşturmasında bir dönüm noktası olacaktı. Pritchett'in çetesinin birkaç bavul dolusu tabanca kaçırdığı bir önceki olayda suları test ettikten sonra, çıtayı yükseltmeye karar vermişti.

Pritchett minibüsün şoför mahallinden indiğinde, "Güzel dokunuş," dedi. Polisin yolcu camında sergilediği ve CPD harflerinin açıkça görülebildiği polis ceketine başıyla işaret etti.

Pritchett kendini beğenmiş bir şekilde sırtırken minibüsten bir polis daha indi: Memur Ortiz. "Ben de öyle düşünmüştüm. Camda bu varken bizi kim kenara çeker ki?"

Vaughn ikinci bir aracın farlarının yaklaştığını gördü. On altıncı bölgeden Memur Mahoney, Cross ve Howard'ın bulunduğu başka bir minibüs yanaşınca geri çekildi.

İkinci grup polisler araçlarından indikten sonra Vaughn, ikinci minibüsü kullanan Pritchett ve Mahoney'e bagajları açmalarını söyledi. Önce Pritchett'in bagajına yöneldi. Minibüsün arkasında iki tane

büyük spor çantalar. İçlerinden birinin fermuarını açtığında, polislerin hepsi izlemek için etrafına toplandı.

Vaughn bir M-16 saldırı tüfeği çıkardı.

İşin ciddiye bindiği yer burasıydı. Elinde, polis memurlarının tamamen çalışır durumda olduğuna inandığı, izi sürülemeyen bir askeri tüfek vardı. "Mark Sullivan" hakkında bildikleri göz önüne alındığında, silahın başka haydutlara, sivillere ve hatta muhtemelen polis memurlarına karşı kullanacak bir haydutun eline geçeceğinden hiçbirinin aklında şüphe olamazdı.

Vaughn yüzlerini taradı, herhangi birinde bir şüphe veya tereddüt belirtisi bekledi.

Pritchett onun yerine M-16'ya başını salladı ve sırttı. "Ve bazı arkadaşları var."

Diğer polisler güldü.

Şüphe ya da tereddüt için çok fazla.

Vaughn diğer tüfekleri çıkardı ve inceledi. Indiana'daki ajanlar tarafından kullanılamaz hale getirilmişlerdi, ancak bu pisliklerin hiçbiri bunu bilmiyordu. Her iki çantayı da "kontrol etmeyi" bitirince fermuarlarını çekti ve Mahoney'nin aracına doğru yürüdü.

İkinci minibüsün arkasında iki spor çantası daha vardı. Vaughn çantaların fermuarını açtı ve her birinde Ruger, Glock ve S&W marka tabancaların karışımından oluşan yirmi tabanca olduğunu gördü. Silahların hepsi dokuz milimetre veya daha büyük kalibreliydi ve seri numaraları değiştirilmişti. "Satın aldığı" silahların hepsinin sayıldığından emin olduktan sonra, spor çantalarının fermuarını tekrar kapattı.

"Pekâlâ, hadi onları yükleyelim," dedi.

O ve aralarında Pritchett'in de bulunduğu üç polis, spor çantalarını Hummer'a taşıyıp cipin arkasına yüklediler. Sonra Vaughn yolcu koltuğundan büyük bir zarf aldı.

İç para dolu zarfı Pritchett'a uzattı. "İyi yapılmış bir iş için daha on beş bin. Indiana'daki satıcım her iki ya da üç haftada bir sevkiyatı hazır edebileceğini söylüyor. Sizce bunu halledebilir misiniz?"

"Sana söyledim, Sullivan. Burada amatör işi yapmıyoruz," diye böbürlendi Pritchett. Zarfı havaya kaldırdı. "Ödemeye devam ettiğiniz sürece, bu şehre istediğiniz kadar silah getireceğiz."

Vaughn bunu duyduğuna sevinerek gülümsedi.

Bütün bunlar patladığında, bu cevap bu sik kafalıları kışkırtıyordu.

- - -

VAUGHN kendini çatı katına bıraktı ve Mark Sullivan'ın tasarımcı takımlarından birini daha soydu. Her zamanki gibi gizli görevden dolayı açlıktan ölmek üzereydi, fırına donmuş bir pizza attı, kendine bir votka tonik doldurdu ve mesajlarını kontrol etmek için tezgâha yerleşti. Gizli operasyon için telefonunu evde bırakmak zorunda kalmıştı; Mark Sullivan'ın Özel Ajan Vaughn Roberts'in cep telefonuyla dolaşamayacağı açıktı.

Birkaç mesaj aldığını gördü, biri Simon'dan sağdıçların smokinlerinin nasıl gittiğini soruyordu - kahretsin, bunu unutmuştu - diğeri de *Trib*'den araştırmacı muhabir Mollie'den, o hafta sonu bir araya gelmek isteyip istemediğini soruyordu.

Bu soruyu rafa kaldırarak mesajlar ekranına geri döndü ve Sidney'nin o akşam randevusundayken attığı mesajları gördü. Son mesajına hiç yanıt vermediğini fark etmişti.

Ona kendin sor, demişti.

Liseli Adam'ın ne dediğini ve sonunda onu temelli reddedip reddetmediğini merak etti.

Yani . . . Yazdı ve neredeyse gönder tuşuna basacaktı. Ama sonra saatin gece yarısını geçtiğini fark etti. Muhtemelen en iyisi ona o anda mesaj atmamaktı, sanki gecenin köründe randevusu hakkında kafa yoruyormuş gibi. Ki öyle olmadığı çok açıktı.

O sadece meraklıydı.

Başka bir şey değil.

Yirmi bir

CUMA SABAHİ, SIDNEY kelle avcısından iyi haberler aldı. "Karen'la konuştum, PetSmart'tan bir teklif almış ama henüz Henüz kabul etmedi," dedi Gabe. "Sizinle Vitamin Butik pozisyonu hakkında konuşmak için uçmayı çok isterdi ama hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Sidney masa sandalyesinde döndü ve bilgisayarındaki takvimi açtı. "Salı günü bir görüşme yapabilir mi? Çarşamba? Programına en uygun olanı bulun, ben de bunu gerçekleştireyim."

"Yapacağım."

Sabahın geri kalanını telefonda geçirdi, önce Vitamin Butik'in yönetim kuruluyla görüştü ve en az ikisinin bir sonraki hafta Karen'la görüşmek için uygun olduğundan emin oldu. Ardından, PetSmart'ın Karen'a ne tür bir tazminat paketi sunmuş olabileceğini ve daha da önemlisi, Başkan Yardımcısını bunun yerine Vitamin Butik'te çalışmaya ikna etmek için ne tür bir tazminat paketine ihtiyaç duyacağını belirlemeye başlayabilmeleri için bu tür durumlarda genellikle birlikte çalıştığı danışmanlık şirketiyle uzun bir görüşme yaptı.

Sidney öğleden kısa bir süre önce telefonu kapattı ve başını çevirerek boynunu gerdi. Tam ekibine bir e-posta göndererek onları bu yeni gelişmelerden haberdar etmesi gerektiğini düşünüyordu ki sekreteri zili çaldı.

Darnell kısık bir sesle, "Görüşmenizi bölmek istemedim, bu yüzden size bir not getirmek üzereydim," dedi. "Özel Ajan Roberts resepsiyonda bekliyor. Sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Vaughn? Burada mı? Sidney sekreterinin fısıltılı ses tonu karşısında gülümsese mi yoksa gözlerini mi devirse bilemedi; belli bir özel ajanın iş unvanını tam da böyle bir tepki almak için kullandığından hiç şüphesi yoktu. "Resepsiyona hemen geleceğimi söyle."

- - -

Şık ve sofistike lobide beklerken Vaughn ceviz panelli duvarlardaki çağdaş sanat eserlerini inceledi. Birkaç dakika sonra, inci mermeri zemine güvenle vuran yüksek topuklu ayakkabıların sesini duydu.

O yürüyüşü biliyordu.

Arkasını döndü ve Sidney'in yaklaşmasını izledi. Gülümseyerek Sidney'in zahmetsizce şıklaşan kıyafetine baktı: gri pantolon, fildişi ipek bluz ve boynuna gevşekçe sarılmış açık şeftali rengi bir eşarp.

Tam da ihtiyacı olan kadındı.

Sidney yaklaşırken, "Özel Ajan Roberts," dedi. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı, ifadesi endişeli bir hal aldı. "Her şey yolunda mı? Isabelle değil, değil mi?"

"Öyle bir şey değil. Moda tavsiyene ihtiyacım var."

"Oh. Tamam." Ona şöyle bir baktı. "Bu takım elbiseyle kravatın biraz daha ince olabilirdi."

Vaughn ona bir bakış fırlattı. Ve kravatla ilgili zihnine bir not düştü. "Düğün için sağdıç smokinlerini seçmem gerekiyor."

"Ah. Bu önemli bir iş. Smokinler tüm düğünün havasını belirlemeye yardımcı olur."

"Az önce bana öyle söylendi," dedi kuru bir sesle.

Başını eğdi, mavi-yeşil gözleri parlıyordu. "Görevinizle ilgili bazı zorluklar mı yaşıyorsunuz Ajan Roberts?"

Buna pişman olacağını şimdiden söyleyebilirdi. "İşte anlaşma. Simon smokinini aldı, bu yüzden kendim ve diğer sağdıçlar için istediğimi seçmemi söyledi. Sorun değil. Sonra mağazaya gittim ve satıcı bir sürü soru sormaya başladı. Papyon mu, kravat mı? Yakanın ne kadar geniş olmasını istiyorum? Pantolon pilili mi olsun, düz mü? Cekette kaç düğme olsun? Yelek istiyor muyum? Kuşak? Nedimelerin elbiseleri ne kadar resmi? Çünkü yeni öğrendiğime göre, sağdıçların kıyafetlerinin nedimelerin giydiklerini *tamamlaması* çok önemli," dedi satıcının ciddi tonunu taklit ederek.

"Bu doğru."

"Ee? Ne giyiyorsun?" diye sordu.

"Koyu renk şampanya rengi straplez bir elbise ve kalçasında bir kuşak." Bir kaşını kaldırdı. "Seksi mi?"

O da bir kaşını kaldırdı. "Şu anda odak noktanız gerçekten bu mu olmalı?"

Kesinlikle bu süper lüks partide ne giydiğinden çok daha ilginç bir konuydu. "Bakın, ben her gün takım elbise giyiyorum, smokin bile seçebilirim. Ve eğer bu benim düğünüm için bir smokin olsaydı, beş dakika içinde dükkâna girip çıkmış olurdu." Kadının kendisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti. "Ne?"

"Ben sadece şu göndermeden sonra gözlerinin seğirmeye başlamasını bekliyorum. düğününüz."

Ve işte oldu, tam zamanında. "Mesele şu ki, bu kız kardeşin ve Simon'ın büyük günü. Ve sağdıç kuşak yerine yelek giymeye karar verdiği için hayallerindeki düğün mahvolan hamile bir kadın kadar cehennemin öfkeli olmadığından emin olduğum için, bunu doğru yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"Yeleği boş ver o zaman. Isabelle onlara dayanamıyor." "Bildiğim iyi oldu. Bir kuşak, o zaman."

"Kuşak da yok."

Vaughn kaşlarını çatı. "Elbisenin rengiyle uyumlu olacak bir şeye ihtiyacım yok mu?"

"Neden evet, biliyorsun. Eğer 1998'deysek ve beni *baloya* götürüyorsan." Ve . . . yine iğneleme vardı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" "Oldukça, aslında."

Bir adım daha yaklaştı. "Şöyle düşün Sidney. Bu düğünde koridorda benim yanımda yürümek zorundasın. Birlikte birçok fotoğrafta yer alacağız - tüm Sinclair ailesinin yıllarca bakacağı fotoğraflar. Eğer sağdıç olarak görevim *seni* tamamlamaksa, ortaya koyabileceğim her şeye gerçekten inanmak istiyor musun?"

Bir an için bunu düşündü. "Çantamı alayım."

Smokin mağazasının kapısından içeri adım attıklarında, daha önce Vaughn'a yardım eden satıcı arka odadan çıktı.

Onları görünce gülümsedi. "Özel Ajan Roberts. Destekle döndüğünüzü görüyorum."

"Bu Sidney, ünlü nedimemiz."

Merhaba dedi ve sonra Vaughn'a işaret etti. "Bu adamın önceki ziyareti sırasında size söylediği her şeyi dikkate almayın."

Vaughn gözünü bile kırpmadan satıcıya, "Biraz alaycı olmaya meyillidir," dedi. "Bana bunun New York'a özgü bir şey olduğu söylendi. Chicago'lu olduğunu düşünürsek bu gerçekten garip."

Sidney, Vaughn'un yanından geçerken onu dürttü ve sergilenen smokinlerden birine göz attı. "Simon sana giydiği smokin hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kuyruğu olmadığını söyledi." Vaughn kızın ifadesinden bunun pek de yardımcı olmadığını anladı. Omuz silktilti. "Biz erkeğiz. Kıyafetler hakkında uzun uzun konuşmayız. Aslında, elimizden gelse hiçbir şey hakkında uzun uzun konuşmayız."

Sidney satıcıya döndü. "Klasik bir şey seçeceğiz. Siyah, iki düğmeli ceket. Önü düz pantolon, kuşaksız ve-" Vaughn'a ince eleyip sık dokuyan bir havayla baktı. "Papyon. Kesinlikle."

"Mükemmel seçim," dedi satıcı onaylayarak. "Mezuramı getireyim." Vaughn'un ölçülerini aldı ve ardından boyunu, kilosunu ve ayakkabı numarasını sordu. Arka odaya gitti ve örnek bir smokin ve ayakkabılarla döndü. "Soyunma odası hemen şurada. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli." Mağazanın ortasındaki üç yönlü aynanın arkasındaki özel odayı işaret etti.

Vaughn kıyafetlerini değiştirdi ve smokini giydi. Aynada kendini kontrol etti, smokinin yeterince iyi oturduğundan emin oldu ve soyunma odasından çıktı.

Sidney, satıcı ile sohbet ederken sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Arkasını dönüp onu smokin içinde gördüğünde gözlerini kırıştırdı. "Çok ... görünüyorsun." Sözünü yarıda kesti ve ona bakmaya devam etti.

Sonra boğazını temizledi ve yeniden toparlandı. "Güzelmış." Aynanın önünde dururken ona doğru yürüdü ve dikkatle inceledi. "Yeterince iyi oturmuş gibi görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Aynaların karşısındaki sandalyenin üzerinde duran çantasındaki telefonu aniden çaldı. "Özür dilerim. İşle ilgili olma ihtimaline karşı onu almalıyım."

Sidney telefonla konuşurken, satıcı Vaughn'a doğru yürüdü. "Başka bir şey denemek ister misiniz? Karşılaştırma yapmak isterseniz diye birkaç farklı stilimiz var."

Vaughn telefonda konuşurken bir şeye gülen Sidney'e baktı. Onu smokin içinde gördüğünde verdiği tepkiyi düşündü.

"Biliyor musun, sanırım bununla iyiyim," dedi. Satıcı gülümseyerek başını salladı. "Elbette, efendim."

- - -

SIDNEY risottosundan bir ısırık aldı ve bir an için bir sonraki sorusunu düşündü. "Tamam, bir tane buldum. Büyük olasılıkla sarhoş olup resepsiyonda doğaçlama kadeh kaldıracığım."

Smokinler konusunda yardım ettiği için teşekkür etmek amacıyla Vaughn onu yakındaki bir İtalyan bistrosuna öğle yemeğine götürmüştü; güzel havanın tadını çıkarabilmeleri için açık havada yemek de vardı. Şu anki sohbetleri bir iddiayla başlamıştı - düğünde Isabelle'e hamile olup olmadığını sorma ihtimali en yüksek olan kişi- ve bu da büyük günle ilgili her türlü tahmine yol açmıştı.

Spagetti gamberoni'sini çatalının etrafında döndüren Vaughn cevap vermeden önce bir an bile duraksamadı. "Amcam Finn. Size bir ipucu: Ailemin yarısı İrlandalı. Yani bu düğünle ilgili olarak içki içmeyi içeren 'büyük olasılıkla' ayrımları biz hallederiz."

Sidney kıkırdadı ve bir ekmek daha aldı. "Şimdi sıra sende."

Aralarındaki tabağa biraz daha zeytinyağı döktü. "Pekâlâ. Buketi yakalamak için başka bir kadını yere düşürme ihtimali en yüksek olana ne dersiniz?" Sidney'e yan gözle baktı.

"Kim, ben mi?" diye sordu.

Vaughn, bir ekmek parçası kendisine doğru uçarken güldü. "Ne? Senin tarzın değil mi?"

"Kesinlikle benim tarzım değil. Isabelle'in bir nedimesi daha var, Amanda, o da düğünde kendisiyle o buket arasına girecek herkesi dışarı çıkaracağını ilan etti bile." Yine onun sırası. "Büyük olasılıkla Isabelle ve Simon'ın pasta keserken çekilen fotoğraflarını foto-bombalayacaklar."

"Ayrıca amcam Finn."

"Bu Finn Amca tam bir karaktere benziyor. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Bunu sana sarhoş olduğunda ve her şeyi kapmaya çalıştığında hatırlatacağım. nedimelerin kışları," dedi Vaughn.

"İğrenç."

Onun sırası. "Büyük ihtimalle gelin ve damadı öpüştürmek için kadeh tokuşturmak gibi sinir bozucu bir geleneği uygulayacak."

Sidney işaret etti. "Oh, o bende. Kuzenim Anna. Geçen yaz diğer kuzenimin düğününde durmadan bunu yaptı. Isabelle'in resepsiyonunda da aynı saçmalığı yapmaya kalkarsa, kendini kırmızı bir Solo bardaktan içerken bulacak."

"Sinclair'in bir etkinliğinde mi? Bunlar yakut kabuklu kırmızı Solo bardakları mı?" Vaughn sordu.

Şirinmiş. Sıra onda. "Büyük ihtimalle tören sırasında ilk ağlayan kişi olacak."

Sandalyesine geri oturdu. "Hmm. . . bu zor bir soru. Isabelle'de hormonların etkisi var ama Simon son zamanlarda çok duygusal ve duygusal olmaya başladı. Bir de *sen* varsın, başka bir rakip - bana öyle bakma, kimsenin bakmadığını düşündüğünde ortaya çıkan yumuşak tarafını görüyorum

-Ama yine de annemle gitmem gerektiğini düşünüyorum. Sonunda bu gerçekleştiği için o kadar heyecanlı ki, sanırım törende sadece onun için bir kutu Kleenex'e ihtiyacımız olabilir." Sanki bir şeyi merak ediyormuş gibi başını eğdi. "Peki ya baban?"

"Babam mı? Ah, hayır. Sanırım üçüncü evliliği sırasında düğünlerde duygusal ve içten davranma fikri onun için geçerliliğini yitirdi." Risottosundan bir ısırık daha aldı.

"Onun hakkında pek konuşmuyorsun," dedi Vaughn.

Sidney çiğnemeyi bitirdiğinde omuz silkti. "Söyleyecek pek bir şey yok sanırım. O kadar da yakın değiliz."

"Hep böyle miydi?"

Su bardağının sapını parmakladı. "Her zaman değil. Ben gençken durum farklıydı. Beni işe götürür, ofisi gezdirir ve herkese bir gün onun gibi bir yatırım bankacısı olacağımı söylerdi. Açıkçası bu fikir aklımdan çıkmıyordu," dedi hafif bir gülümsemeyle, sonra daha ciddi bir ifadeye büründü. "Ama annem öldükten sonra işler değişti. Babam kendini işe verdi ve bir süre kız kardeşim ve ben

Onu çok az görüyordum. Sonra annem öldükten sadece altı ay sonra ikinci karısı Cecilia ile çıkmaya başladı ve ben buna içerledim. Belki bu adil değildi ama o zamanlar on bir yaşındaydım. O hayatına devam etmiş ve annemi unutmuş gibi hissediyordum ve ben ... hala onu hatırlamayı çok istiyordum."

Boğazını temizledi, bu kadar kişisel bir şeyi açığa vurmak istememişti. "Üç yıl sonra, Cecilia'yı nihayet kabullenmeye başladığımda boşandılar. Daha sonra babamın onu Üç Numaralı Karısı Liza ile aldattığını öğrendim. Liza da babamdan boşanana kadar on yıl dayandı, *o da babamı aldattığı* için, bu sefer kulübünde yirmi beş yaşında bir tenis hocasıyla," dedi, küçümseyici tonunu gizleme zahmetine girmeden. "Sonra bir partide Jenny ile tanıştı ve altı ay sonra onunla evlendi. Dokuz yıldır evliler ve sanırım işe yarıyor gibi görünüyor. Sormuyorum. Açıkçası, bilmek istediğimden de emin değilim."

"Chicago'ya döndüğüne göre babanla aranızın düzeleceğini düşünüyor musun?" Vaughn sordu.

"Bilmiyorum. Şu ana kadar olanlara bakılırsa pek değil. İş hakkında konuştuğumuzda her şey yolunda gidiyor ama iş kişisel konulara geldiğinde birbirimize söylemediğimiz şeyler varmış gibi hissediyorum. Açıkçası babamın evliliğin sadakat kısmıyla ilgili bir sorunu olduğunu bir süredir biliyordum." *En hafif tabirle*. "Önceden bu onaylamadığım bir şeydi ama Brody ile başıma gelenlerden sonra durum değişti. Babama aynı şekilde bakamıyorum. Özel hayatında aldığı kararlar yüzünden ona daha az saygı duyuyorum." Durakladı. "Ve bunu kabul etmek zor, özellikle de gençken onu çok idol olarak gördüğüm için." Bunun üzerine sustu ve sonra derin bir nefes alıp başını eğdi. "Bu konuya nasıl girdik ki?" Alaycı bir şüpheyile işaret etti. "Beni iyi polis mi yaptın Roberts?"

Güldü ve buzlu su sürahisini kaptı. Önce onun bardağını, sonra da kendi bardağını tazeledi. "Benim ailemde durum çok farklı. Kimse boşanmaz - annemin dediği gibi, bu 'İrlanda usulü' değil. Sanırım insanlar mutsuzlarsa devam ediyorlar."

"Ailenizin geri kalanını bilmem ama anne babanız kesinlikle mutsuz değil. Çok sevimliler."

Bunun üzerine gülümsedi, ailesine olan sevgisi açıktı. "Harikalar. Ama annemin sizi kandırmasına izin vermeyin - istediğinde sert olabilir

ol."

Sidney bir şeyler düşünerek onu inceledi. "Merak ediyorum. Bu kadar iyi ve sevgi dolu bir ailede büyümüş biri nasıl oluyor da evliliğe bu kadar karşı olabiliyor?"

"Her şeyden önce, ben 'evlilik karşıtı' değilim. Bence yuva kurmak isteyen insanlar tam da bunu yapmalı. Bu sadece benim kişisel olarak şu anda aradığım bir şey değil."

"Peki. Belki bu anlamda evliliğe karşı değilsiniz. Ama bu sahada oynama tavrınız . . . her zaman böyle miydi? Hiç ciddi bir ilişkiniz oldu mu?"

"Aslına bakarsan var," dedi, ekmek çubuğundan bir ısırık alarak. Sidney gözlerini kırptırdı. *Bekle, ne?* Sonra şüpheli bir kaş kaldırdı. "Ciddi derken sadece aynı kızı birden fazla kez aramış olmanı kastetmiyorum. bir kez."

"Aslında, Küçük Bayan Snarky, bir yıldan fazla bir süredir biriyle çıkıyorum." Bu sürpriz oldu. "Çıktın mı? Ne zaman? Adı neydi?" "Altı yıl önce ve adı Cassidy," dedi.

"Siz ikiniz neden ayrıldınız?" Sidney ona alaycı bir bakış attı. "Neden hile yaptığınızı söylemeyin."

"Ben aldatmam. Aslında, kadınlara karşı dürüst olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Sidney gözlerini devirdi -her neyse- ama asıl konuya gelebilmek için bunu görmezden geldi. "Ee, Cassidy. Bana daha fazlasını anlat."

Omuz silkti. "Çıktık, başka şeyler istediğimize karar verdik ve sonra ayrıldık."

"Ama o zamandan beri başka bir ciddi ilişkiniz olmadı. Neden?" Bu bulmacayı çözmeye çalışarak onu inceledi. "Belki de Cassidy kalbini kırdı ve sen de bir türlü toparlanamadın, bu yüzden acını gizlemek için şehirdeki bu çapkın adama dönüştün."

Eğlenerek başını eğdi. "Şehirdeki adam mı? Bu terimi hâlâ kullanıyor muyuz?"

"Kibar olmaya ve 'erkek fahişe' dememeye çalıştığımızda yapıyoruz." "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Sinclair. Kendini tutma."

"Hadi ama," dedi sırtarak. "Eski sevgilimle ilgili hikayeyi duydun. Hatta sana merdivenlerden ayakkabısız çıkma kısmını bile anlattım."

"Ve ben hala onları o pisliğe fırlatman gerektiğini söylüyorum." Vaughn öne doğru oturup kollarını masaya dayadı. "Pekala, işte hikaye. Ne zaman

Cassidy ile çıktığımızda FBI'daki kariyerimde sadece birkaç yılım vardı. Beni çocuklara yönelik şiddet suçlarını araştıran ekibe atadılar: adam kaçıрма, cinsel istismar ve çevrimiçi avcılar. Benim gibi adamları bu alana atamak tipiktir: yani, kendi çocuğu olmayan adamları. Ve genellikle sizi o ekipte sadece birkaç yıl tutuyorlar çünkü bu sizi etkiliyor.

"Beni yanlış anlamayın. Tüm kariyerim boyunca en çok o ekipte yaptığım işlerle gurur duyuyorum. Birine FBI ajanı olduğunuzu söylediğinizde size terörizm, organize suçlar ya da seri katiller hakkında sorular soruyorlar ama bazen medyanın ilgisini çekmeyen küçük vakalar, insanların hayatlarında gerçekten bir fark yarattığınızı fark etmenizi sağlıyor. Bir keresinde yedi yaşında bir kız çocuğunu üvey babasının onu kilitlediği ve yaklaşık iki yıldır istismar ettiği bodrumdan çıkardım. Bu asla unutamayacağım bir şey."

Burada durakladı. "Ama diğer taraftan, bu tür şeyleri her gün görmek zor. İnsanı yıpratıyor. Yaklaşık altı ay sonra, dışarıda ne tür hasta piçler olduğunu gördükten sonra, bu dünyaya çocuk getirmek istemediğimi düşünmeye başladım. Ancak Cassidy gerçekten bir aile istiyordu. Ben de ona bunu verebilecek durumda olmadığım için yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Sidney bir an ne diyeceğini bilemeden öylece oturdu. "FBI'da bu tür bir iş yaptığını bilmiyordum. Bunun seni çocuk sahibi olmaktan neden korkuttuğunu anlayabiliyorum. Vay canına."

Başını salladı. "İşin iyi tarafı, beni farklı bir ekibe verdiklerinde ve o davalardan biraz uzaklaştığımda, sonunda her şey normale döndü. Gizli görev yapmaya başladım ve bu benim için gerçekten iyi bir uyum oldu."

"Bu harika." Sidney bunu duyduğuna memnun olmuştu. Ama bir şeyi kaçıırıyordu. "Ve işler normale döndüğünde ve bir kez daha kararlı bir ilişki yaşayabilecek konuma geldiğinde, sahada oynamaya devam etmeye karar verdin çünkü ... ?"

"Çünkü . . . Bir sürü kadınla çıkmanın eğlenceli olduğunu mu fark ettim?" Zihinsel bir kafa vuruşu yaptı. Tabii ki cevabı buydu.

Ellerini uzattı. "Bakın, daha derin, daha karanlık bir nedenim yoksa özür dilerim. İşim yüzünden bu yaşam tarzına girdim ve sonra sevdiğimi fark ettim. Başka ne diyebilirim ki?"

Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, sen FBI hikayesini anlatırken ben de yanındaydım. Hatta kafede söylediklerim için biraz kötü hissetmeye bile başlamıştım. Ve *sonra* -puf- başladığımız yere geri döndük."

"Yine bana kızgınsın."

Sidney bir an için bunu düşündü. Sonra içini çekti. "Hayır, sinirlenmedim. Haklısın, en azından dürüstsün. Sen bilinen birisin Vaughn. Sanırım bunda biraz haklılık payı var."

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü.

"Dünkü randevun nasıl geçti?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Bana hiç mesaj atmadın."

Harika. Bir başka eğlenceli konu. Bay Doğru'yu bulmak için henüz sonuçlanmamış arayışı. "Liseli çocuk konusunda haklıydın. Onu '*şu anda* kimseyle çıkmıyorum' konusunda yakaladığım anda randevu tamamen yokuş aşağı gitti." Ellerini saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi. "Lezbiyen olduğumu fark etmem için çok mu geç? Elbette penislerden hoşlanıyorum ama ben akıllı bir kızım, gerekirse kadınlık organlarımla ne yapacağımı bulabilirim."

"Seni 'kadınlık organlarınla' ne yapacağını düşünürken hayal etmek ne kadar ateşli olsa da, endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Sen tam bir bütünsün Sidney: akıllı, güzel, başarılı... yatakta da dinamit gibisin," diye ekledi bilmiş bir sırıtışla. "Gerçekten şanslı bir adamın bunu anlaması uzun sürmeyecek."

Elini çenesine dayadı ve ona içtenlikle gülümsedi. "Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir Vaughn Roberts."

Onun bir şaka yapmasını ya da kuru veya iğneleyici bir şey söylemesini bekledi, ama bunun yerine en garip ifadeyle ona baktı. "Ne?"

Gözlerini kırptırdı. "Ah, hiçbir şey." O bakış her ne idiye, hemen kayboldu.

"Demek yatakta dinamit gibiyim, ha?" Sidney bunu duyunca biraz keyiflendi, özellikle de böyle bir uzmandan duyunca. Brody onu aldattıktan sonra, küçük bir parçası onun yirmi dört yaşındaki sevgilisine kıyasla yeterince seksi olup olmadığını merak etmişti.

Vaughn ona baktı, gözleri aniden sıcak koyu yeşil-altın rengini almıştı. "Bebeğim, kızıl saçlarının arasındaki o küçük iniş şeridi kadar ateşlisin."
_"

"Tamam, anladım. Teşekkür ederim." Buzlu sudan bir yudum aldı, sonra bardağını yere bıraktı. "Bana öyle bakmayı kes. Ne olduğunu biliyorum."

düşünmek."

İşte o şeytani gülümseme. "Ne düşünüyorum ben?"

"Seninle tekrar yatacağımı, çünkü erkekler ve senin hakkında kederli hissettiğimi" -geniş omuzlarını, yağsız kaslarını ve sağlam yakışıklı yüzünü içine çekti- "yeterince hoş bir dikkat dağıtıcı."

"Yeterince hoş bir dikkat dağıtıcı mı?" Ona gerçekçi bir bakış attı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, yanılıyorsun. Düşünüyorsa bile bugün seninle yatamam. Yedi günlük bir kuralım var."

"Yedi gün kuralı nedir?"

"Aynı kadınla bir hafta içinde iki kez seks yapmam. Bu çok çift olmaya başlar." Onun gözlerini devirdiğini gördü. "Senin otuz dört maddelik bir kontrol listen var da benim tek bir kuralım olamaz mı?"

Touché.

- - -

Restoranın dışındaki kaldırımında yollarını ayırdılar. "O zaman ofise geri dönüyorsun?" Vaughn sordu.

Başını salladı. "Böyle bir Cuma öğleden sonrasında okulu asmayı ne kadar istesem de geri dönmem gerekiyor. PetSmart'tan bir CEO çalmaya çalışıyorum."

"Bir kadın beni terk etmek için bu eski bahaneyi her kullandığında bir kuruşum olsaydı." Gülümsedi. "Demek yarın büyük gün, ha?" dedi. Simon'ın bekarlığa veda partisi.

"Evet. Senin için de. Bekârlığa veda partisi için çılgın bir kız gecesi mi planladın?"

"Belki," dedi şifreli bir şekilde.

Vaughn Sidney'in şehirde olduğunu, içtiğini, seksi elbiselerinden birini daha giydiğini, diğer kızlarla çılgınca eğlendiğini ve muhtemelen erkeklerle flört ettiğini düşündü. Garip bir şekilde sahiplenici bir şeyler hissetti - bunu çabucak bir kenara itti. Elbette, belki de ona karşı biraz korumacı hissediyordu. Bu çok doğaldı; son birkaç haftadır yakınlaşmışlardı. Aslında, çocuk kurbanlar ekibinde çalıştıktan sonra geçirdiği karanlık dönem hakkında ona anlattıkları neredeyse hiç konuşmadığı şeylerdi. Onunla konuşmayı, onunla takılmayı seviyordu ve onunla yatmaktan da kesinlikle hoşlanıyordu. Ama *hepsi* bu kadardı.

Sadece birlikte eğleniyorlardı. Tamamen zıt şeyler istiyorlardı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Yarın gece benim yapmayacağım bir şey yapma yeter," dedi ona. "Bu pek bir şeyi ortadan kaldırmıyor, değil mi?" Göz kırptı ve döndü kendinden emin bir şekilde topuğunun üzerinde, uzun kumral sallanıyor.

Muhtemelen bunu farklı bir şekilde ifade etmeliydi.

Yirmi iki

Isabelle de dahil olmak üzere ON BEŞ KADIN, garson bir tepsi limonlu shot ile masalarına geldiğinde toplu bir tezahürat kopardılar.

Önce Isabelle'e servis yaptı ve shot bardaklarından birini onun önüne koydu. "Müstakbel gelin için."

Isabelle küçük bir yudum aldı ve gözleri büyüdü. "Vay canına, bu çok sert."

Diğer kadınlara kadehleri servis edildiğinde, içkileri ısmarlayan Amanda kendi kadehini kaldırdı. "Isabelle'e ve Simon'la olan romantik flörtüne. Sanırım bu masadaki herkes adına konuşuyorum ... kızım, hamile olduğundan emindim."

Grup kahkahalara boğuldu.

Isabelle bardağını kaldırdı. "Alt tarafı bu kadar." Kadehi bir dikişte bitirdi. Herkes içerken, masanın diğer ucunda oturan Sidney'e göz kırptı.

Herkesin haberi olmadan Sidney, Isabelle'e sipariş edilen içkilerin bakire versiyonlarını servis ederse garsonlarına fazladan yüzde yirmi bahşiş sözü vermişti. Plan, o akşam yemek yedikleri RPM Italian'da da benzer şekilde tıklar tıklar işlemiştir. Isabelle şu ana kadar iki bakire kozmopolit, bir bakire Fransız martini ve üç alkolsüz limon damlası shot içmişti ve muhtemelen kızılıcık, limon ve ananas suyunun verdiği şeker patlamasıyla havalara uçuyordu.

Sidney kız kardeşiyle komplocu bir gülümsemeyi paylaştı ve ani bir nostalji nöbetine tutuldu. Saklanmak için sağ tarafındaki çarpıcı manzaraya baktı. Yirmi yedi katlı Wit Hotel'in çatı katındaki salonunun terasında, şehrin etkileyici gece silüetine bakan bir VIP masaları vardı.

Bu bekarlığa veda partisi için her şeyi yapmak istemiştir çünkü Isabelle'in düğün planlaması nedeniyle stresli olduğunu biliyordu ve

Kız kardeşi için işler yakın zamanda daha *az* yoğun olmayacaktı. Dũğünden sonra Isabelle bebek hazırlığı moduna geçecek ve beş ay sonra anne olacaktı. Dolayısıyla, bu bekarlığa veda partisi bazı açılardan eski günlere, sadece ikisinin, Sinclair kardeşlerin olduğu o uzun yıllara son bir dönüş gibiydi.

Sidney'nin solunda oturan Trish, "Dostum, kız kardeşin çok içiyor," dedi. "Onun içtiğinin sadece yarısını içtim ve şimdiden hissediyorum." Sarı saçlarının arasından bir esinti geçti ve memnun bir şekilde iç çekti. "Dışarıda olmak çok güzel." Sidney'e baktı. "Bunu söylediğimi oyun grubumdaki diğer annelere söyleme."

Sidney gülümsedi. Trish mahalledeki bir "yeni anneler" grubuna katılmıştı ve tam zamanlı çalışan tek kadın olarak kendini biraz dışlanmış hissediyordu. "Sırrın benimle güvende."

Trish içkisinden bir yudum aldı ve sandalyesine geri oturdu. "Anlat bakalım. Randevu planında işler nasıl gidiyor anlat bana."

"Geçen gece Chad Bailey ile bir şeyler içtik. Onu hatırlıyor musun, liseden?"

"Ooh, onun çok tatlı olduğunu hatırlıyorum. Şimdi nasıl biri?" Trish hevesle sordu.

"Tam bir pislik." Sidney arkadaşına randevusunun tüm ayrıntılarını anlattı.

"Vaughn'un sana erkeklerle ilgili verdiği bu ipuçları. Bundan onun çıkarı ne?" Trish sordu.

Sidney kuru bir sesle, "Ne yazık ki, şu ana kadar tamamen haklı olmanın verdiği tatmin duygusu," dedi.

Trish eğildi. "Seni kıskandığı için . kıskandığı için seni diğer erkeklerden uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir mi?"

Sidney homurdandı. "Ah, hayır. Vaughn gibi adamlar kıskanmaz. Aynı hafta içinde aynı kadınla iki kez bile yatmaz çünkü 'duygusal karışıklık' istemez. Bana neden bu tavsiyeleri verdiği gelince, sanırım arkadaş olduğumuz için..."

Trish şaşkınlıkla ona baktı.

"Biliyorum," dedi Sidney. "O kelimenin ağzımdan çıktığını duydum ve ben de en az senin kadar şok oldum."

İkisi de gülmeye başladı - şüphesiz o gece çoktan tükettikleri içkilerin de yardımıyla bir eğlence.

"Birçok arkadaşınla kucak kucağa seks yapıyor musun?" Trish sordu.

"Heck, belki de bundan sonra yapmalıyım." Hâlâ kıkırdarak kadehlerini tokuşturdular.

"O kadar iyi, değil mi?"

Sidney komplocu bir tavırla eğildi. "Aman Tanrım, Trish. Onun ne halde olduğunu görmelisin. Gömleğini çıkardığında sanki ..." Çıplak Vaughn Roberts için iyi bir benzetme bulmaya çalışırken durakladı.

"Vegas'a gittiğimizde Bellagio büfesindeki tatlı barını hatırlıyor musun? Aynen öyle. Denemek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Sana buna ihtiyacın olduğunu söylemiştim." "Kesinlikle haklıydın."

"Ve bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başladığın için endişelenmeme gerek yok mu? Normalde Bay Doğru'yla *arkadaş olmazsın*, sanmıyorum."

"Bu sadece şu düğün meselesi yüzünden. Ve aslında, ikimizin artık beni iyice sinirlendirmeden sohbet edebilmemizin iyi olduğunu düşünüyorum." Bazı zamanlar. "O adamla sonsuza kadar karşılaşacağım, biliyorsun." Hiç tereddüt etmeden arkadaşına baktı. "Endişelenmene gerek yok. Ben hallederim, Trish."

"Neyi yakaladın?" dedi Sidney'in arkasından gelen bir ses.

Isabelle sağındaki açık sandalyeye otururken ona doğru baktı. "Biz de . . sadece bir sonraki içkileri kimin ısmarlayacağını tartışıyorduk."

"Harika. Tahmin edin ne oldu? İyi haberlerim var," dedi Isabelle heyecanla. "Simon çocuklarla birlikte buraya geliyor."

"Öyle mi?" Sidney şaşırarak sordu.

Isabelle yine o rüya gibi, ısıltılı şeyini yapıyordu. "Bütün gece bana mesaj atıp işlerin nasıl gittiğini sordu." Sidney'e, Simon'ın bir kez daha hamile nişanlısına karşı korumacı bir tavır takındığını gösteren gizli bir bakış fırlattı. "Buraya gelme fikrini diğer erkeklere açtığını ve onlara sevimli, bekâr bir kız kardeşim olduğunu söylediğinde hepsinin kabul ettiğini söylüyor. Bence oldukça sarhoş olmalı."

"Teşekkürler," dedi Sidney.

Isabelle güldü ve onun elini sıktı. "Sevimli olduğunu söylediği için değil. Demek istediğim, akşam boyunca gönderdiği mesajlar giderek daha duygusal bir hal aldı. Beni özlediğini söylüyor, sadece uzakta olmak

bir günlüğüne benden uzak tut." Sidney'e baktı, yüzü gülüyordu. "Onların gelmesine aldırıyorsun, değil mi?"

"Hiç de bile. Bu senin bekarlığa veda partin, Izz."

Isabelle diğer kadınlara haberi vermek için ayrıldı ve bu sırada masanın etrafında adeta dans etti.

Sidney ve Trish birbirlerine baktılar. İkisi de kıkırdamaya başladı.

Trish, "Tanrım, sanki bir Disney filmindeymiş gibi," dedi. "Lütfen bana sıra bana geldiğinde o kadar sersemlemediğimi söyleyin."

"Dehşet mi? Hayır. Ama Reid'in sağdıcı kadeh kaldırırken ilk randevunuzla ilgili hikâyeyi anlattığında birilerinin biraz tıkandığını hatırlıyorum."

"Bu yüzden gözlerim biraz sulanmıştı. Alerji mevsimiydi."

"Elbette öyleydi." Sidney bilmiş bir gülümsemeyle martinisinden bir yudum aldı.

- - -

Bekârlığa veda partisinin olduğu gece nişanlısını görmenin eşyanın tabiatına aykırı olduğuna inanmasına rağmen Vaughn kendini Simon ve diğer on üç adamla birlikte bir asansörde tıkış tıkış, Wit Hotel'in çatı katındaki terasa çıkarken buldu.

Öğleden sonrayı bir nehir teknesi kumarhanesinde kumar oynayarak geçirdikten sonra şehrin River North mahallesindeki lüks bir et lokantası olan Zed451'de akşam yemeği

-Asıl plan EPIC'in çatı katındaki barda bir şeyler içmekti. Ama bir saat kadar önce kafası iyi olmakla düpedüz sarhoş olmak arasındaki çizgiyi aşan Simon, müstakbel gelinine mesaj atmaya başlamıştı. Ve böylece plan değişti.

Yakın bir engelle karşılaşmışlardı: lobideki fedai, bu kadar kalabalık bir grubu aynı anda içeri almaktan pek hoşlanmamıştı. Neyse ki Vaughn'un FBI rozetini göstermesi ve yüklü bir bahşiş vermesi bu sorunu halletmişti.

Grup yirmi yedinci katta indikten sonra Vaughn ayrı bir asansöre binmiş olan Cade ve Huxley'i beklemek için geride durdu. Her ikisi de Simon'ı oldukça iyi tanıyan arkadaşlarını geceye eşlik etmeleri için davet etmişti.

İki adam asansörden çıktı ve Vaughn'un beklediği korkuluklara doğru yürürken mekânı kontrol etti. Burası büyük bir bardı.

birden fazla açık/kapalı bölüme ayrılmış, alanın kalabalık ama tıklım tıklım olmadığını hissettirecek kadar insan var.

Vaughn yarı şaka, "Eğer beğenirsen Morgan, bekârlığa veda partin için şimdiden yer ayırtmak isteyebiliriz," dedi.

Cade ellerini rahatça pantolonunun ceplerine soktu. "Bir şey açıkladığımı sanmıyorum."

Üçü verandadaki bara doğru yürürken Huxley, "*Henüz*," dedi. Bu bir sır sayılmazdı, ikisi de Cade'in yakında Brooke'a evlenme teklif etmeyi planladığını biliyordu.

Cade'in tek yanıtı "Hmm," oldu.

Vaughn ve Huxley bakışlarını değiş tokuş ederek bu cevapsızlığı bir süre beklettiler. Bara vardıklarında Vaughn üç kadeh Macallan 18 sipariş etti.

Sonra Cade'i inceledi. Şimdi düşününce, arkadaşının bütün akşam biraz ürkek davrandığını fark etti. "Bir şeyler oluyor."

"Sana bunu düşündüren ne?" Cade söyledi.

"İçgüdü." Vaughn ortağına baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz, Ajan Huxley?"

Huxley Cade'e baktı. "Bizi oyalıyor."

Cade inanamayarak ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, siz ikiniz bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Brooke'la ilk bir araya geldiğimiz andan beri bu konularda ürkütücü bir altıncı hissin var."

"Öncelikle, Hux ve benim bu konularda altıncı hissimizin olmasının nedeni, her şeyi bilen belalı FBI ajanları olmamız."

Huxley başını sallayarak, "Anlaşıldı," dedi.

"Ama daha önemlisi" -Vaughn en yakın arkadaşına sırtıttı- "Vay anasını Morgan. Brooke'a evlenme mi teklif ettin?"

Cade gülümsedi. "Dün." "Ve ... ne dedi?"

Cade buna güldü. "Evet dedi."

Vaughn Cade'in omzunu tuttu. "Evet, evet dedi." "Tebrikler," dedi

Huxley bir kadeh kaldırarak. "Ah, öyle görünüyor ki Dün onu adaleti engelleme suçlamasıyla tehdit etmişsiniz ve o da size kışını öpmenizi söylemiş."

Cade konuyu değiştirene kadar bir süre kadeh kaldırdılar, içtiler ve anılarını tazelediler. "Peki bizi daha ne kadar merakta bırakacaksınız?"

Vaughn'a sordu.

"Seni ne hakkında merakta bırakayım?"

"Sidney hangisi?" Cade başıyla Isabelle'in bekârlığa veda partisine doğru işaret etti; Simon ve diğer çocuklar hızla partiye sızmışlardı.

Saat iki yönünde kumral saçlar, dumanı üstünde siyah bir elbise, sağ elinde yarısı bitmiş pembe bir martini tutuyordu. "Sidney ... Sidney kim?"

Huxley homurdandı. "Bir tahminde bulunacağım ve onun parmaklıkların yanında duran ve gözlerini ayıramadığın kızıl saçlı kız olduğunu tahmin edeceğim."

İşin bittiğini anlayan Vaughn kendine uzun uzun bakma izni verdi. Şık dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçları, dumanlı gözleri, kırmızı ruju ve önden V'ye kadar inen siyah elbisesiyle o anda tam bir cadaloz gibi görünüyordu. Sarışın bir kadınla konuşuyordu -eğer gelin partisinden hatırladığım kadarıyla Trish'le- ve öyle görünüyorlardı ki...

Sidney kıpırdayıp, elbisesinin kalçasının ortasına kadar uzanan yırtmacını bir an için görmesini sağlayınca aklı başından gitti.

Yüce İsa.

Vaughn boğazını temizledi ve arkadaşlarına döndü. "Her neyse."

Cade güldü. "Her neyse? Sen onu süzerken Huxley ve ben gidip iki tur bilardo oynadık."

"Ben de onu kontrol ettim." Vaughn omuz silkti. "Çekici bir kadın."

"Lütfen. Yirmi dakikadır buradayız ve tek bir kelime bile etmedin. Bunca zamandır gözlerini senden alamayan mavi elbiseli esmer hakkında bir şeyler söyle," dedi Huxley.

"Hangi esmer-" Vaughn barın öbür ucuna bakarken onu fark etti. Vay canına, Hux haklıydı, kız gerçekten de onu gözleriyle beceriyordu. "Öyle bir şey olmayacak."

"Çünkü baş nedimeye vurulmuşsun. İtiraf et," dedi Cade.

"Ben aşık olmam, dostum."

"Yani şu anda bir adam Sidney'e yaklaşıp ve ona asılmaya başlasa, bununla bir sorunun olmaz mı?" Cade sordu.

Vaughn o sinir bozucu sancılardan birini daha hissetti -ki bu da diğeri gibi hemen bir kenara itti. "Eğer bir adam ona doğru yürürse, onu göndermeden önce beş dakika kadar beklerim. Kontrol listesi bir kale gibi, kimse geçemiyor."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin? Çünkü sanırım burada bir sorunumuz var." Huxley Vaughn'a doğru eğildi, gözleri odanın karşısındaki bir şeye odaklanmıştı. "Saat on yönünde. Açık kahverengi saçlı, siyah gömlekli, yaklaşık iki metre boyunda."

Vaughn şüpheliyi hemen teşhis etti. Diğer adamın odanın diğer ucundan Sidney'e takdirle bakmasını izledi.

"Sence bir hamle yapacak mı?" Huxley sordu.

Vaughn'un çenesi gerildi. "Bunun çok muhtemel olduğunu söyleyebilirim, Ajan Huxley."

Cade omzunun üzerinden baktı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Bir şeyler mi oluyor?"

Gözlerini şüpheliye diken Vaughn, Siyah Gömleklinin içkisini kapıp arkasını dönerek bara yaslanmasını ve Sidney'i dikkatle incelemesini izledi.

Huxley, "Adamın biri Sidney'e yaklaşmak üzere," dedi.

Cade Vaughn'a baktı. "Başka bir adam ona asılırken burada durup izlemeyeceksin, değil mi?"

Vaughn bunu düşündü. "O adam tam bir dangalağa benziyor - onunla konuşmak istemeyecektir. Yani, gerçekten. Sanırım oraya gidip bu adamı durdurarak ona bir iyilik yapmış olurum."

Cade ve Huxley birbirlerine baktılar.

"Bunu sen yap," dedi Cade, dudakları bir gülümsemeyle seğirerek. "Bir kahraman ol." "Evet. Doğru." Vaughn başını salladı. "Bunu benim yaptığımı hepimiz anladık.

onun için." Tam o sırada Kara Gömlek'in bardan uzaklaşıp Sidney'e doğru kalabalığın arasına daldığını gördü.

Bu kadar gevezelik yeter, önünü kesmesi gereken bir dangalak vardı.

Yirmi üç

TRISH SIDNEY'i kucakladı, sesi sinsiydi. "*Arkadaşın* bu taraftan geliyor."

Evet, Sidney bunun farkındaydı. Aslında Vaughn bara girdiğinden beri onun farkındaydı. Sadece o da değildi: Takım elbisesi, pantolonu ve açık yakalı gömleğiyle son derece yakışıklı görünen Vaughn, Amanda da dahil olmak üzere terastaki pek çok kadının dikkatini çekmişti, Bunca zamandır onu açıkça süzüyordu. "Bayan Sinclair," dedi yaklaşırken.

Sonra ona yaklaşp yanağından öperek onu şaşırttı. "Uh ... merhaba," dedi, ne zaman eve taşındıklarından tam olarak emin değildi. halka açık öpücük merhaba aşaması.

"Merhaba, sen," dedi sevimli bir gülümsemeyle, ona çok yakın durarak.

Adam uzaklaşmayınca Sidney sesini alçalttı. "Ne yapıyorsun?" Kız kardeşi ve erkek kardeşi yakınlarda duruyordu. Yine de adam buradaydı ve açıkça ona doğru *eğiliyordu*.

Sorusu onu eğlendirmiş gibiydi. "Bana hep bunu soruyorsun. Bir konuşma başlatıyorum. Yine." Göz kırptı.

Tamam. "Bu gece ne kadar içtiniz Ajan Roberts?"

Sanki bu çok komik bir şeymiş gibi güldü ve kadının çenesine dokundu. "Her zaman benimle kafa buluyorsun, Sinclair."

Sonra sağına baktı ve siyah gömlekli bir adamın yanlarından geçişini izledi.

Adam gidene kadar bekledi, sonra kabul edilebilir bir "sadece arkadaş" mesafesine geri adım attı. "Ee, bu gece eğleniyor musunuz?" diye sordu iki kadına da, artık normal görünüyordu.

Sidney, omuz silkmiş olan Trish'le bakıştı. Bütün bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Duştan arkadaşım Trish'i hatırlıyor musun?"

Trish Vaughn'un elini sıktı. "Sen ve Simon annenize veda ederken dışarıda kısa bir süre karşılaşmıştık."

"Simon'dan bahsetmişken, o nasıl?" Sidney Vaughn'a sordu. "Herkes onları ne kadar çok sevdiğini söylediği bir dönemde.

Ve insanların yarısını gerçekten tanıyor."

Güldü. "Simon, mutlu bir sarhoş mu? Yok artık."

"Peki ya Isabelle? İyi vakit geçiriyor mu?" Vaughn sordu.

"Söyleyebileceğim kadarıyla harika vakit geçiriyor," dedi Sidney.

"Bütün gece parti yaptı," dedi Trish. "Dürüst olmak gerekirse, içkisini bu kadar iyi tutabildiğini bilmiyordum." Martininin son yudumunu da bitirdi. "Bu da bana ona bir shot ısmarlama sırasının bende olduğunu hatırlattı. Birkaç dakika içinde döneceğim. Ya da öyle," diye ekledi Sidney'e sivri bir gülümseme vererek.

Sidney ona, "Dwayne'den senin için almasını istediğinden emin ol," diye hatırlattı. "Tüm içkilerimizde bize indirim yapıyor."

"Anladım." Trish garsonu bulmak için yola koyuldu.

Vaughn parmaklık boyunca Sidney'in yanına ilerledi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kız kardeşin iğne mi oluyor?"

"Garsona tüm içkilerinin alkolsüz versiyonlarını vermesi için fazladan yüzde yirmi bahşış verdim."

"Çok sinsice," dedi onaylayarak. Sonra bakışları daha tanıdık bir hal aldı. "Bu gece inanılmaz görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında içinin ısındığını hissetti. "Teşekkür ederim. Daha önce saç ve makyajı da içeren bir spa günü geçirdik. Yine de ruj konusunda emin değilim. Çok mu kırmızı?"

Geç de olsa, bu sorunun adamın dikkatini ağzına çektiğini fark etti.

Dudaklarına bakarken gözlerini kaçırdı. "Kırmızıyı sevdim."

Onun bakışlarından etkilenerек, onları normal zemine geri döndürebilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Sana erkek dilinde bir sorum daha var."

Kaşlarını çattı. "Seni daha *dün* gördüm. Şimdiden başka bir randevuya mı çıktın?"

"Başka bir randevu değil. Sadece kaydolduğum online randevu servisi aracılığıyla bana e-posta gönderen bir adam," dedi. "Ve skandala uğramış gibi davranma. Son zamanlarda kaç kadına mesaj attığını ve e-posta gönderdiğini bilmek istiyor muyum?"

Sanki bunu düşünmesi gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Bunu hayır olarak kabul ederdi, bilmek istemiyordu. "İşte sorum: Bir erkeğin 'hemen hemen bekârım' demesi ne anlama geliyor?"

"Bu çok kolay. 'Bir kız arkadaşım var ama yine de flört profilimi aktif tutuyorum ve sen çok seksisin' demek."

Başını iki yana salladı. "Yemin ederim Roberts, cinsiyetin hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bir sperm donörü, iyi bir tamirci ve harika bir vibratörün daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

Bir kahkaha havlaması çıkardı. "Cinsiyetimi savunmak için söylüyorum, hepimiz köpek değiliz. Aslına bakarsanız, pek çok iyi adamla arkadaşlık ediyor ve birlikte çalışıyorum."

"Ooh. Bana ayarlayabileceğin biri var mı?" Ona uzun, karanlık bir kaş çattı.

Bunu hayır olarak kabul ederdi.

"Yine seks arkadaşlığı görgü kurallarını ihlal ettim, değil mi?" diye sordu. "Oldukça."

Sidney gülmemek için kendini zor tuttu ve Özel Ajan Vaughn Roberts'ın sinirlendiğinde oldukça sevimli olduğunu düşündü.

Yanlarındaki gruba bir kişi daha katıldı ve onu Vaughn'a yaklaştırdı. Kadının kalabalıklaştığını gören Vaughn onun dirseğinden tuttu ve beton bir sütunun bekârlığa veda partisinin geri kalanıyla aralarını kapattığı korkuluk boyunca onları daha uzağa kaydırıldı.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi. "Evet, o bir oyuncu. Sıradaki soru."

Onu göğsünden dürttü. "Soru bu değildi. Merak ettiğim şey, Isabelle'in hamile olduğunu öğrendiğinde annenin nasıl tepki vereceğini düşündüğün. Açıkçası, tüm bu gizli bebek maskaralığını sürdürmelerinin ana nedenlerinden biri de bu."

"Komik, Simon ve ben de geçen gün bu konu hakkında konuşuyorduk." Onun sorusunu düşündü. "Bakın, annemin inançları çok gelenekseldir. Ama evlenmemiş iki yetişkin oğlunun hiç seks yapmadığına gerçekten inanıyor mu? Bundan şüpheliyim. Yine de, elinde aksi yönde bir kanıt olmadığı sürece, makul bir inkâr edilebilirliği var." Omuz silkti. "Düğünden sonra Isabelle'in hamile olduğunu öğrendiğinde ne diyecek? O zamana kadar çoktan evlenmiş olurlar. Ayrıca, Isabelle'i seviyor. Aslında ikinizi de seviyor."

Sidney bunu duyunca neşelendi. "Gerçekten mi?"

Vaughn başını salladı. "Onunla her konuştuğumda seni görüp görmediğimi ve nasıl olduğunu soruyor."

"Bu çok tatlı. Onunla bu kadar yakın olmanız harika; böyle bir ilişkiniz olduğu için çok şanslısınız."

Vaughn bir an için onu inceledi. "Annen nasıl biriydi?"

Sidney sevgiyle gülümsedi. "Hınzır bir mizah anlayışı vardı. Hastalanmadan önce babamla sürekli birbirlerine takılırlardı. Biraz ateşli bir kızdı, klişe kızıl saçlı ama aynı zamanda çok tutkulu ve sevgi doluydu. Isabelle tıpkı ona benziyor. Bazen neredeyse tekinsiz oluyor."

"Peki ondan sana ne miras kaldı?"

Daha önce kendisine hiç böyle bir soru sorulmamıştı. "Annem istediği zaman oldukça alaycı olabiliyordu."

Vaughn'un eli onun yanağına dokundu. "Sanırım mirasının nasıl hayata geçirildiğini görse gurur duyardı."

Bu kısmen bir şaka, kısmen bir iltifattı -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- ve kısmen de Sidney'nin göğsünü aniden daraltan tatlı bir şeydi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi boğuk bir sesle.

Bir an için sadece ona baktı. "*İşte buradasın!*"

Ses -Simon'un sesi- sollarından geldi. Sidney anında bir adım geri çekildi, tam da sarhoş bir Simon neredeyse Vaughn'u yakalayacakken.

"Her yerde seni arıyordum," dedi Simon, yüzü kızarmış ve sözcükleri geveleyerek. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Kolunu Vaughn'a doladı ve sıktı. "Seni seviyorum dostum. Bu şimdiye kadarki en güzel geceydi. Arkadaşlarım var, kardeşim var, kızım var-" Gözlerini kırptırdı ve sonra sağa doğru sallanırken sırttı. "Sidney-hey! Nasılsın?"

Sidney gülümsedi. Evet, kesinlikle mutlu bir sarhoştı. "Muhtemelen senin kadar iyi değil, ama şikâyetim yok."

Simon elindeki bira şişesini ona doğrulttu. "Isabelle bana içkileriyle yaptığın numaradan bahsetti. *Dahice*." Kollarını savurdu ve bira şişesini beton sütuna çarpıp parçalanmaktan kıl payı kurtuldu. "Gelmiş geçmiş en iyi baldız, millet. Tam burada."

"Ah, teşekkür ederim."

Vaughn kardeşini kurnazca sütundan uzaklaştırdı ve zarar görmesini engelledi.

Simon hâlâ konuşmaya devam ediyordu, eliyle aralarını işaret etti. "Ve başka bir şey daha söylemeliyim. Başlangıçta ikinizin arasında bir tür sürtüşme olduğunu biliyorum."

Vaughn ve Sidney birbirlerine baktılar.

Simon başını sertçe salladı. "Nedenini bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok. Önemli olan Izz ve benim için her şeyi bir kenara bırakmış olman. Ve *bu* gerçekten harika bir şey." Vaughn'a baktı ve elindeki şişeyi göğsüne vurarak birayı gömleğinin üzerine döktü. "Beni anlıyor musun, kardeşim?"

"Seni hissediyorum, dostum."

Simon Sidney'in yanına döndü ve tekrar göğsüne vurdu. "Beni hissediyor musun, Sid?"

"Seni hissediyorum."

"*Harika.*" Barın karşısındaki birini gördü. "Dostum! Başardın!" Sırtarak bara doğru yürüdü ve kolunu lacivert gömlekli bir adama doladı.

Vaughn, "Yarın canı çok yanacak," dedi.

"Eh, Isabelle onunla ilgilenecektir. Bu ikisini tanıyorsam, muhtemelen akşamdan kalma ve tuvalete atlarken onun *çok sevimli olduğunu* düşünecektir."

Vaughn güldü ve sonra bir an için ona baktı. "Ne?"

Sidney sordu.

Başını eğdi. "Benimle gel." Kız bir kaşını kaldırdı. "Oh, gerçekten mi?"

"Birinin küçük kirli zihninin ne kadar hızlı çukura düştüğüne bakın." Onun elini tuttu. "Gel bakalım. Tanışmanı istediğim bazı insanlar var."

Vaughn onu terastan geçirerek, daha önce birlikte içeri girdiği iki adamın içki içtiği ana bara doğru götürdü. O ve Vaughn yaklaşırken, uzun boylu ve kahverengi saçlı adam sarışın ve gözlüklü olanı dürttü.

Vaughn önlerinde durdu ve her birine sert bir bakış attı. "Beni buna pişman etmeyin."

Uzun boylu adam güldü. "Kim? Biz mi?"

Vaughn tanıştırmayı yaptı. "Sidney Sinclair, bu Cade Morgan ve-"

Sarışın adam söze girdi. "Seth Huxley, Vaughn'un ortağı." Onun elini sıktı.

Cade de hemen peşinden geldi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Sidney. Vaughn bize anlattı" -durakladı, Sidney'nin başının üzerinden Vaughn'a baktı- "hiçbir şey. Senin hakkında hiçbir şey. Sen de kimsin? Evet, bunu yutacağını sanmıyorum Roberts."

Huxley ona, "Biraz heyecanlı göründüğümüz için bizi mazur görmelisin," diye açıkladı. "Vaughn bizi pek fazla kadınla tanıştırmıyor." Bu konu hakkında düşündü. "Ya da herhangi biriyle, gerçekten."

Vaughn ellerini çırpı. "Tamam... Belli ki ben yokken birileri içip kafayı bulmuş." Sidney'e döndü. "Onları görmezden gel. Pek dışarı çıkmıyorlar. Üzücü, gerçekten." Eğildi ve sadece Sidney'in duyabileceği alçak bir tonda konuştu. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ikisi de dolu, yani hayır, sana onları ayarlayamam."

Parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun."

"Bileyim diye soruyorum: Sana bir içki ısmarlasam, bu şımarıklığını artırır mı yoksa azaltır mı?"

"Oh, arttır, kesinlikle."

"Güzel." Sesi alçak ve cilveli bir şekilde kızın kulağına geliyordu. "Dört gözle bekliyorum." Karnında lezzetli kıvılcımlar çaktı.

Barmene işaret etti ve ikisine de içki ısmarladı. Arkadaşlarıyla sohbet ederken Cade'in yeni nişanlandığını öğrendi. Aralarındaki hava kısa sürede kutlama havasına bürünmüş, Vaughn ve Huxley'nin içki içeceklerini bildikleri için -FBI kuralları gereği- silahlarını evde bırakarak silahsız oldukları nadir gecelerden birinin bu gece olmasıyla daha da artmıştı. Sonra Trish de onlara katıldı ve bu kutlama için daha da büyük bir neden gibi göründü ve birden hepsi kızların, annelerin ve özel ajanların gecelerine kadeh kaldırmaya başladılar ve içkiler gerçekten de akmaya başladı.

Yolun bir yerinde Sidney, Vaughn'un elinin kendi eline değdiğini hissetti ve ardından başparmağını hafifçe parmaklarının üzerinde gezdirerek avucunda alaycı daireler çizdi. Biraz ısındığını hissederek gruptan uzaklaştı ve hepsi de özel, üniseks odalar olan tuvaletlere yöneldi. Boş bir tuvalet buldu ve tam kapıyı açıyordu ki Vaughn'un elinin kendi elini tuttuğunu ve onu içeri doğru çektiğini hissetti.

Kapıyı kilitledi ve anında onun üzerine atıldı, ağzı açlıkla onunkini kaparken onu duvara yasladı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı.

ve ona doğru yerleşti, ereksiyonunun sert çıkıntısı bacaklarının arasına baskı yapıyordu.

"Sarhoş musun?" diye sordu, sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

Biraz, evet, o da öyleydi. "Kendimi iyi hissediyorum." Adamın eli elbisesinin yırtmacını bulup çıplak kalçasına doğru kaydığında kadın inledi. "Devam et."

Elini dantel iç çamaşırının içine kaydırды ve onu kavradı. "İslenmişsin Sidney. Ne düşünüyordun?"

Ellerini adamın ceketinin yakalarına doladı ve cevap olarak ona sıcak, açık ağızlı bir öpücük verdi.

Geri çekildiğinde, gözleri onunkilere dikilmişti. "Seni bu gece eve götürüyorum."

"Peki ya senin yedi gün kuralın?"

Cevabı alçak sesle ve sertti.

"Gece yarısını geçti. Artık benimsin."

- - -

SIDNEY'İN YATAK ODASINDA Vaughn, kadının elbisesinin fermuarını yavaşça açıp yere düşmesine izin vermesini izledi. Kadın siyah dantel sütyeni, iç çamaşırları ve topuklu ayakkabılarıyla adamın karşısında duruyordu. Bu gece bardaki pek çok erkeğin bu görüntünün hayalini kurduğundan hiç şüphesi yoktu ve şimdi o tamamen onun olmuştu.

"Yatağa uzan," dedi. Alkolün etkilerini kesinlikle hissediyordu ve onun da öyle olduğunu söyleyebilirdi. Ama gözlerinde hâlâ ona her zaman meydan okuyormuş gibi görünen o şımarık, kendinden emin parıltı vardı.

Yatağın üstüne uzandı ve yüksek topuklu bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi.

Sanki beklediğini söylemek istercesine ona nazlı bir bakış attı.

Ceketini çıkardı, kollarındaki düğmeleri çözdü ve yatağın ayak ucuna doğru yürüdü. Onu ayak bileklerinden tutup kendine doğru çekti, sonra eğilip yavaş ve derin bir öpücükle ağzını aldı. Geri çekildiğinde, onu oturur pozisyona getirdi ve bacaklarının arasına diz çöktü.

"Bunları çıkardıktan sonra," dedi, parmaklarını dantelli iç çamaşırına geçirip aşağı kaydırarak, "bacaklarını açacaksın. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koyacaksın ve kendini benim için açık tutacaksın."

"Şimdi yapacak mıyım?" diye sordu.

"Sıradakini istiyorsan yapacaksın."

Gözleri parladı ama adamın dediğini yaptı.

Onu yatakta, bacaklarını açmış, sütyeni ve topuklu ayakkabıları dışında çıplak görünce siki zonklamaya başladı. "Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin."

"Vaughn," dedi boğuk bir sesle. "Dokun bana."

O da buna uymaktan çok mutluydu. Ellerini kışının altına kaydırды ve kalçalarını yukarı doğru eğdi, sonra bacaklarının arasına uzun, alaycı bir yalama verdi.

Elleri adamın saçlarına dolanarak inledi. Adam onun ellerini tuttu ve tekrar dizlerinin üzerine koydu. "Kendini benim için aç. Ağzımı üzerinde ne kadar çok istediğini göster bana."

Sonra başını eğdi ve onu tamamen delirtme işine koyuldu.

Ancak tüm vücudu titrediğinde, neredeyse hiç durmadan inlediğinde, sonunda rahatladı. "Boşalmak istiyor musun?" Dilini alaycı bir şekilde klitorisinin etrafında dolaştırdı.

"*Evet*. Lütfen, evet," diye nefes aldı.

Bir parmağını kızın içine sokarak onu orgazmın kıyısında tuttu. "Böyle olmana bayılıyorum. Çok tahrik oluyorum. Çok tatlısın." Klitorisini tekrar ağzına aldı, bunun onu tahrik edeceğini biliyordu.

Haykırdığında ve vücudu parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendiğinde, onun içinde olma ihtiyacından dolayı siki fermuarına doğru gerildi. Kız inene kadar onu okşadı, sonra ayağa kalktı ve soyundu.

Adam yatağa tırmanırken, "Benim sıram," dedi.

Adam yastıklara yerleştğinde, kadın onun üzerine oturdu. Ellerini önce göğsünde, sonra da karnında gezdirdi; tırnakları hafifçe tenine sürtünüyordu.

"Bana öyle geliyor ki... senin gibi bir adamın muhtemelen kendine has bir tarzı vardır" - ereksiyonunu eline aldı- "sikinin emilmesinden hoşlanır."

Yüce İsa, Meryem ve Yusuf.

"O kırmızı dudaklarını bana sararak başlayabilirsin," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Bütün gece bunu düşündüm."

"Peki ya sonra?" diye sordu, hâlâ onu okşuyordu. "Seni bir süre yalayıp kızdırayım mı? Yoksa seni ağzımın içine alabildiğim kadar almamı mı tercih edersin?"

Vaughn birden boğazının kuruduğunu fark etti. "Yukarıdakilerin hepsine oy veriyorum."

"Tabii ki böyle söyleyeceksin." Eğildi ve penisin ucundaki bir damla prekumu yaladı, ardından dilini penisin uzunluğu boyunca gezdirdi. Sözüne sadık kalarak, dudakları ve diliyle onunla alay etti, sonra sonunda onu tamamen içeri kaydırıldı.

İnledi. "Bu çok iyi Sidney... Beni böyle em." Kız dilini kullanarak zonklayan sikinin altını okşarken, adam elini kızın saçlarına doladı. Bir kolunu başının arkasına sıkıştırarak onu izledi ve onu kırılma noktasına yaklaştırdığında, bütün gece onu pençeleyen sahiplenme duygusuna teslim oldu. "Bana bak bebeğim. Gözlerini görmek istiyorum."

Yukarı baktı, ağzını onun üzerinde kaydırmaya devam ederken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

O an o kadar ateşliydi ki neredeyse boşalıyordu. "Beni çılgına çeviriyorsun." Adam onun gözlerindeki parıltıyı gördü ve yanağına dokundu. "Senin içinde olmak istiyorum. Şimdi."

Onu ağzından kaydırıldı ve ayağa kalktı, pantolonunu yerden aldı ve cüzdanını ona fırlattı. Nefes nefese prezervatifi taktı ve sonra kadının başını bacaklarının arasına sokup kendini sonuna kadar onun üzerine indirmesini izledi.

"Ellerini göğsüme koy." Kalçalarını kavradı ve itişleriyle birlikte onu ileri doğru kaydırmaya başladı. İlk başta yavaş başladı, vücudu ona uyum sağlayana kadar. Sonra hızını artırdı, kız ona sertçe binerken ikisi birlikte hareket ediyordu. "Bana çok iyi uyuyorsun," diye homurdandı kenara doğru savrulurken. "Benim için gel, bebeğim. Hissetmeme izin ver."

Adını söyledi, vücudu sımsıkı sıkılıyor ve sikini sağıyordu. Orgazmın şiddetiyle çenesi sıkıştı ve kadın göğsünün üstüne yığılana ve kolları onu sımsıkı sarana kadar dalga dalga ona çarptıkça ürperdi.

Yirmi dört

VAUGHN akan suyun sesiyle uyandı.

Başını yastıktan kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak hızla yönünü bulmaya çalıştı.

Sidney'in yatağı.

Komodinde silah yok.

Seksi, çıplak kızıl kayıp. Lanet olsun.

Üstü örtülünce, sanki biri kafatasına çekiçle vurmuş gibi hissederek inleyerek yastığa geri düştü.

Gözleri gün ışığına alıştığında, komodinin üzerinde *duran ve* muhtemelen onun yararlanması için konulmuş bir şeyi fark etti. Bir şişe ekstra güçlü Tylenol.

Sidney'nin onu düşünmesinin çok hoş olduğunu düşünerek gülümsedi ve ardından iki ağrı kesiciyi ağzına attı. Gecenin olayları yavaş yavaş aklına geldi: söylenenler, herkesin geçirdiği eğlenceli zamanlar, Sidney'le onun evine döndüklerinde geçirdikleri daha da güzel zamanlar ve -Huxley gerçekten *göz sikkemek* kelimesini kullanmış mıydı?

Hepsinin iyi ve kızarmış olduğuna dair daha açık bir kanıt olamazdı. ol.

Banyonun kapısı açıldı ve Sidney saçları dağınık bir şekilde dışarı çıktı. topuz ve etrafına sarılmış bir havlu. Onun uyandığını görünce gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki sıkılmış ve kuruması için asılmış gibiyim." Vaughn, kadının çekmecelerinden birinden krem rengi dantelli bir iç çamaşırını çıkarmasını ve havluyu yere bırakmasını izledi.

Hızla iyileşiyordu.

Sidney iç çamaşırını ve sütyenini giydikten sonra saçlarını topuzdan çıkardı ve kumral dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin verdi. Onunkini sıkıştırdı

Ellerini başının arkasında birleştirdi ve bu hareketi bütün gün izleyebileceğini düşündü. "Starbucks'a gidiyorum," dedi. "Ne istiyorsun?" "Sen bir *tanrıçasın*. Koyu kavrulmuşlarından bir venti alayım."

Bir kot pantolon giydi ve yüzünü buruşturdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Diyelim ki, çok ilginç yerlerimde yanıklarla uyandım."

Güldü ve yataktan kalkarken tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Oops." Arkasından yaklaştı ve onu boynundan öptü. "Sen yokken duşunu kullanmamın sakıncası var mı?"

"Uh ... hayır. Hiç de değil."

Onun tereddüt ettiğini duymuş olabileceğini düşünerek başını eğdi ve şifonyerin üzerindeki aynada kendi yansımalarına baktığını gördü.

Gözleri camda buluştuktan bir saniye sonra gülümsedi. "Yani. Starbucks." Onun kollarından sıyrıldı. "Geri geleceğim." Yatak odasının kapısına yöneldi.

"Bir gömlek iyi olabilir."

"Doğru." Arkasını döndü. Hiç vakit kaybetmeden dolabından bir gömlek aldı, hangisi olduğuna bakmaya bile gerek duymadan odadan çıktı ve neredeyse merdivenlere doğru uçarken gömleği kafasına geçirdi.

Vaughn onun gidişini izledi ve Sidney Sinclair'in şimdiye kadar gördüğü en hızlı hareket olduğunu düşündü.

Görünüşe göre birinin Starbucks'ına gerçekten ihtiyacı varmış.

- - -

SIDNEY merdivenlerden hızla inerken kendine sakin olmasını söyledi.

Yani, Vaughn'la aynadaki yansımalarına bakarken küçücük bir an için birlikte sevimli göründüklerini düşünmüştü. Ne olmuş yani? Vaughn çok çekici bir adamdı; bir tost makinesinin yanında dursa bile sevimli görünürdü. Bu, adam hakkında ilişki türünden düşünceler beslediği anlamına gelmiyordu - çünkü kesinlikle bundan daha iyisini biliyordu.

Vaughn kafelerde rastgele kadınları tavlamanı seven adamdı. Duygusal bağlardan kaçınmak için yedi gün kuralı olan, yıllardır ciddi bir ilişki yaşamamış bir adamdı.

O bir Bay Doğru *değildi*.

Söz vermişti ve sözüne sadık kalacaktı. Artık bağıllık fobisi olan erkekler, çapkın tipler, sorunları ya da dramları olan erkekler ya da her neyse yoktu. Sağlam ve istikrarlı birini istiyordu, mesafeyi aşmaya hazır olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilen birini.

Trish'in kocası gibi hoş biri, diye düşündü Sidney, Starbucks'a doğru üç blokluk yürüyüş için anahtarlarını konsol masasından alırken. Ön kapısını açtı. *Ya da Simon.*

Simon.

Isabelle'le birlikte ön merdivenlerden çıkan adam gibi. Sidney'nin midesi, zihni bunu gerçekten işlediğinde düştü.

Isabelle ve Simon burada.

Vaughn duşta.

Oh.

Kah

retsi

n.

"Mükemmel zamanlama, patlamak üzereyim," dedi Isabelle, sözleri de ayak sesleri kadar aceleliydi. "Starbucks'tan ayrıldığımızdan beri işemem gerekiyor."

Sidney ne olduğunu anlayamadan kız kardeşi hızla yanından geçip evin içine, birinci kattaki tuvalet odasına doğru koşmaya başladı.

Hayır.

Güneş gözlüğü takmış olan Simon, elindeki içecek tepsisi ve kâğıt torbayı işaret etti. "Isabelle ve ben dün gece için size teşekkür etmek istedik." Gülümsedi. "Kahve ve elmalı börek getirdik."

Sidney, "Çok tatlısın," demeyi başardı.

Böyle bir şey olamazdı. Eğer Isabelle ve Simon Vaughn'u onun evinde, hem de *duşunda* bulurlarsa, ikisi de tam olarak yaptıkları şeyi yapıyorlarmış gibi görünecekti. . . aslında tam olarak yaptıkları şeyi yapıyorlarmış gibi görünürdü.

Bu düşünceyle, Simon onun evine girmeye çalışırken elini uzattı. "Hey, biliyorum, çok güzel bir gün, neden burada kalıp açık havada kahvemizin ve elmalı böreğimizin tadını çıkarmıyoruz?"

Simon yüzünü buruşturdu. "Çok fazla güneş ışığı var." Onun yanından geçip eve girdi. "Üniversiteden beri hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım." Mutfığa doğru yöneldi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sidney peşinden gitti, Simon'a gölgede bir yer sözü verirse onları en azından arka terasa çekip çekemeyeceğini merak ediyordu

-Ya da lanet bir şemsiye. Onları *dışarı çıkaracak* herhangi bir şey.

Isabelle tuvaletten çıktı ve mutfakta onlara katıldı. "Çok daha iyiyim. Görünüşe göre, bu hamileliğin bulantı ve kusma aşamasından çıkıp her yarım saatte bir işeme aşamasına geçtim."

"Dün gece içtiğin meyve suyundan da olabilir," dedi Simon ve çantadan bir elmalı börek çıkarıp ısırdı.

"Hey, bunlar Sidney için." Isabelle yanına geldi ve ona sarıldı. "Bardan ayrılmadan önce seninle konuşma fırsatım olmadı, çünkü biri" - Simon'a dikkatle baktı - "dün gece ilk kez puro içmenin iyi bir fikir olacağına karar verdikten sonra kendini hasta hissetti."

"Akıllıca bir söz. İçine çekme, sadece tadına bak," dedi Simon Sidney'e.

Sidney göz ucuyla Vaughn'un bar taburelerinden birinin arkasına asılı duran takım elbise ceketini fark etti. "Biliyor musun, aslında ben de tam çıkıyordum-"

Simon aynı anda Isabelle'e takılarak konuştu. "Ayrıca, bebek doğduğu zaman için pratik yapmaya başlamam gerektiğini düşündüm. Benim yapmam gereken de bu değil mi zaten: sen tüm kadınsı işleri yaparken doğumhanede puro içerek takılmak?"

Isabelle, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum, ama kadınca ya da başka türlü her şeyin *her* anında yanımda olacaksın," dedi.

Sidney ellerini çırpı. "Gördüğüm kadarıyla ikiniz sevimli bir oyun dövüşü için can atıyorsunuz. Eminim izlemek de çok güzel olurdu. Ama çok geç kaldığım bir randevu var, o yüzden belki seni sonra arayabilirim, Izz?"

Simon onu incelerken, "Huh. Senin "totes adorbs "u başarabileceğini sanmıyorum," dedi.

Ciddiyim.

"Düşün çalışıyor mu?" Isabelle aniden sordu. Ana banyonun hemen altındaki tavana baktı.

Düşün, Sinclair.

Sidney başını yere vurdu. "Şuna bak. İşte randevuma bu kadar geç kaldım. O kadar acele ediyordum ki duşu kapatmayı bile unuttum."

Tabii ki Isabelle'in Vaughn'un ceketini fark ettiği an da bu olmalıydı.

Nefes nefese kaldı ve tezgâhın etrafında dolandı. "Burada biri var." Ceketini aldı ve havaya kaldırdı. "*Erkek* biri." Isabelle durakladı, biraz incinmiş görünüyordu. "Bana biriyle çıktığını söylememiştin."

"Vay, vay, vay, Bayan Sinsi," dedi Simon sırtarak. "Adamla tanışmadan önce bizi buradan aceleyle çıkarmaya çalışıyordun, değil mi?"

"Kim o?" Isabelle bilmek istiyordu. "Nasıl oluyor da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

Simon başını eğerek cekete baktı. "Asıl komik olan, bu ceketin şu cekete çok benzemesi-" Durdu, ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." Sidney'e baktı ve sonra gözlerini tavana dikti.

Hışım la mutfaktan çıktı ve merdivenleri tırmandı.

Sidney gözlerini kapadı ve kendini kaçınılmaz olana hazırladı.

Saniyeler sonra banyo kapısının açıldığını duydular. Simon'ın sesi merdivenlerden aşağı gürledi. "Aman Tanrım."

"Az önce bir yabancıyı duş alırken mi gördü?" Isabelle sordu.

"Tam olarak değil."

Simon mutfığa geri döndü. "Evet. Bu benim kardeşim."

Isabelle gözlerini kırptırdı. "Ne?" Sidney'e döndü. "Vaughn burada mı? *Vaughn*'la mı yattın?"

"Az önce birlikte sabah koşusuna çıktığımıza inanabiliyor musun?" Sidney gülümsemeye çalışarak sordu.

İfadelerine bakılırsa, yapmayacaklardı. "Önemli bir şey değil," dedi onlara.

Isabelle suçlayıcı bir tavırla işaret etti. "Amanda bana dün gece ikinizin flörtöz davrandığınızı düşündüğünü söyledi."

Sidney alay etti. "*Pfft*. Amanda. O ne bilir ki?" Bu örnekte tam isabetle haklı olduğu gerçeğini saymazsak.

Simon da işaret etti. "Şimdi hatırladım! Vaughn'la konuşmak için geldiğinde siz şu oyuğa toplanmıştınız."

"Ve bu size şüpheli gelmedi mi?" Isabelle ona sordu.

"Dün gece beni gördün mü? 'Şüpheli' bile *diyemedim*," dedi Simon ona.

Üst kattaki duş kapandığında ikisi de sessizliğe gömüldü. Parke zeminde ayak sesleri duyuldu ve sonra her şey kısa bir süreliğine sessizleşti, ta ki bu sefer merdivenlerden inen başka ayak sesleri duyulana kadar.

Saçları nemli olan Vaughn, gömleğini çekiştirerek mutfığa girdi. Neyse ki en azından pantolon giymişti. "Görünüşe göre bu akşam ziyaretçilerimiz var."

Sabah," dedi, biraz eğlenmiş görünüyordu. "Biz mi? Siz ikiniz *biz misiniz?*" diye sordu Isabelle. "Biz kesinlikle bir 'biz' *değiliz,*" dedi Sidney. "Seninle dışarıda konuşabilir miyiz, *kardeşim?*" Simon Vaughn'a sordu. Vaughn Sidney'e döndü. "Bu erkek dilinde 'Başın büyük belada' demek."

- - -

VAUGHN VE SİMON avluya çıktıktan sonra Sidney tezgâhta Isabelle'in yanına oturdu. "Muhtemelen birkaç sorunuz vardır."

"Sence?" Isabelle sordu. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Sadece sarhoşken tek gecelik bir ilişkiydi. Yalan, Sidney'nin dilinin ucunda birkaç dakika boyunca asılı kaldı. "İlk kez senin ameliyat olduğun gece birlikte olmuştuk."

"Anlıyorum. Peki o zamandan beri kaç kez birlikte oldunuz?"

"Bizi savunmak gerekirse, sen ve Simon bizi bir araya getirmenin yollarını bulmaya devam ediyorsunuz.

Bu düğün lanet bir düdüklü tencere gibi." Sidney kız kardeşinin beklediğini gördü. "İki kez daha. Oh, bir de Wisconsin'de öpüştük. Ama hepsi bu kadar."

Isabelle gözlerini kırpıstırdı. "Ailelerinin evinde mi? Nerede kalmıştım?"

"Bilmiyorum, herhalde bir yere kustu." Sidney, Isabelle'in yüzünü ekşittiğini görünce itiraf etmeye karar verdi. "Bayan Roberts'la birlikte fotoğraf albümlerine bakıyordunuz. Simon ve Vaughn'a şişe su vermek için dışarı çıktım ve düğün işlerine biraz ara vermek istedim. Ayrıca seni Kathleen'le bağ kurarken görmekten ve olmam gereken o yerde olmaktan da. Bu yüzden yürüyüşe çıktım ve Vaughn da beni takip etti, tartışmaya başladık ve ne bileyim, bir şekilde öpüşmeye başladık."

Isabelle endişeli bir ifadeyle başını eğdi ve Vaughn'la ilgili kısmı bir an için görmezden geldi. "Tüm bu düğün olaylarının seni rahatsız ettiğini neden bana söylemedin?"

"Başını eğiyorsun." "Hadi

Sid. Benim."

Sidney içini çekti. "Bir şey söylemedim çünkü bunu senin için mahvetmek istemiyorum. Bu düğün benimle ilgili değil Izz, seninle ilgili. Ve sanırım ben de bir şey söylemedim çünkü bu tür şeylerle rahatsız edilmek *istemiyorum.* Brody

ve ben sekiz ay önce ayrıldık. Hayatıma devam etmem gerekiyor - ki ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum."

"Keşke bütün bunları bana anlatsaydın." Isabelle avluya doğru başını salladı. "Vaughn da dahil."

"Senin ve Simon'ın birlikte olduğumuzu bilmenizin garip olacağını düşündüm, özellikle de sıradan bir şey olduğu için." Sidney dışarıdaki adamların konuşmalarını duyabiliyordu ama aldırmadı, onun yerine kız kardeşiyle arasında olanlara odaklandı. "Umarım bu aramızdaki ilişkiyi garipleştirmez. Bunu asla istemeyeceğimi biliyorsun Izz."

"Biliyorum." Isabelle uzandı ve Sidney'nin elini sıktı. "Ve son zamanlarda düğün ve bebek karmaşasının beni de içine çektiğini biliyorum. Her şey değişiyor ama bir şey hep aynı kalacak Sid: sen ve ben."

Sidney gülümseyerek gençken söyledikleri mantrayı tekrarladı. "Sinclair Kardeşler sonsuza dek, değil mi?"

Isabelle de gülümsedi, gözleri buğuluydu. "Her zaman." Öne doğru uzanıp Sidney'e sıkıca sarıldı, sonra geri çekilip gözlerini sildi. "Şimdi. Vaughn'la olan şu şey hakkında."

"Hay aksi. O kısmı unutmuş olmanı umuyordum." "Anlaşılan arayı kapatmam gereken çok şey var. Sen ve ben son kez Vaughn hakkında konuşurken, ondan hoşlanmadığından bile endişelendim," dedi Isabelle. "Tamam, işte şimdi bir şeyi itiraf etmem gereken kısım geldi."

Sidney dedi ki. "Vaughn ve ben aslında sen ve Simon'la yemeğe çıkmadan önce tanışmıştık. Tamamen rastlantısal: o akşam ikimiz de önceden aynı kafeye gitmiştik. Ben tanışma randevusu için oradaydım ve diğer adam gidince Vaughn bana asıldı."

"Şaka yapıyorsun." Isabelle bunu düşündü, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani bana Vaughn'la bana ve Simon'a ilk günden beri yalan söylediğinizi söylüyorsun."

"'Yalan söylemek' çok ağır bir kelime. Ben 'gerçeği atlamak' demeyi tercih ederdim." Isabelle'in cevap vermek için ağzını açtığını gördü. "Tıpkı senin ve Simon'ın bu hamilelikte yaptığınız gibi."

Isabelle ağzını kapattı. Anlaşıldı. "Tamam. Ama 'atladığın' başka bir şey var mı Sid? Vaughn'la birkaç kez yattığını söylüyorsun. Geceyi birlikte geçirmiş, senin düşunu kullanmış... Bunun sıradan bir kaçamaktan daha öte bir şeye dönüşmesi mümkün mü?"

Sidney bir an durakladı, sonra Vaughn'un en iyi şarkılarını kafasından geçirdi.

Uzun vadeli bir bağlılık aramadığım konusunda her zaman açık konuşurum.

Aynı kadınla bir hafta içinde iki kez seks yapmam. Bu çok çift olmaya başlar.

Bir sürü kadınla çıkmanın eğlenceli olduğunu fark ettim.

İçindeki pragmatik kadın, Isabelle'in sorusunun tek bir cevabı olabileceğini biliyordu.

- - -

Bu arada, avluda, Simon avlu kapısı kapanır kapanmaz Vaughn'a saldırdı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sidney? Gerçekten mi?"

"Hadi ama," dedi Vaughn. "*O kadar da büyük bir mesele değil.*"

"O kadar da önemli değil mi? Nişanlığımın kız kardeşiyle yattın. Yani şimdi, bir kadınla yattıktan sonra her zaman yaptığın şeyi yaptığında - yani hiçbir şey

-Sidney'le aranız bozulursa, Isabelle'le aranız da bozulur. Sonra da sen ve ben, hatta belki ben ve Isabelle. Lanet olası aletini pantolonunun içinde tutamadığın için uğraşmak zorunda kalacağım tüm bu gariplikler zinciri olacak."

"Biraz daha yüksek sesle, Simon. Bir blok ötedeki insanların seni duyabileceğinden emin değilim." Simon'ı veranda kapısından uzaklaştırıp Sidney ve Isabelle'in onları göremeyeceği şekilde evin yan tarafına götürdü.

"Bak, belki de bir şeyler söylemeliydim," dedi Vaughn. "Ama bunu yapmamamın nedeni senin bu konuda çıldırmanı istemememdi. Sidney'le her şey yolunda. Hiçbir şey garipleşmeyecek."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Simon talep etti.

"Şey, çünkü son üç haftadır onunla yatıyorum ve henüz garipleşmedi. Hem de hiç."

"Ne?" Simon ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Üç hafta mı?"

"Doğru ya. Muhtemelen bunun sadece sarhoşken bir gecelik bir ilişki olduğunu düşünüyordun." Vaughn bunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. "Evet, bu

kesinlikle biraz daha iyi oynardı. Gelecekte birlikte olacağım baldızın için bunu hatırlamam gerekecek."

Simon sadece ona baktı. Zor bir kalabalık.

"Hadi ama Simon, düşünmüyor musun-"

"Şşşt." Eve yaklaşan Simon onu susturdu. Vaughn'un Sidney'in mutfak lavabosunun üstündeki pencere olduğunu fark ettiği, yaklaşık bir adım arkalarındaki göğüs yüksekliğindeki pencereyi işaret etti.

"Kızların konuştuklarını duyabiliyorum," diye fısıldadı Simon. Dinlemek için bir adım daha yaklaştı.

Vaughn kuru bir sesle, "Eğer yardımı olacaksa, Sidney'in şeker kavanozuna gizlice bir böcek koyabilirim," dedi.

Simon ona bir bakış attı -ha, *ha-* sonra pencereyi işaret etti, hâlâ fısıldıyordu. "Müstakbel karımla başının ne kadar belada olduğunu görmek istiyorum, göt herif." Birkaç santim daha yaklaştı, sonra bekledi. Vaughn'a baktı. "Senin hakkında konuşuyorlar."

"Hayır, gerçekten mi?"

Simon bir süre daha dinledi, sonra gözlerini Vaughn'a dikti. "Sidney'le bir kafede mi tanıştın?" diye fısıldadı. "Bunu böyle mi öğreneceğim?"

Görünüşe bakılırsa, şimdi bu konuda açık konuşuyorlardı. Vaughn eğilip pencerenin karşı tarafına geçti ve Sidney'nin başka hangi sırları açıkladığını merak etti.

Isabelle'in konuştuğunu duydu.

"Yani temel olarak bana Vaughn ile bana ve Simon'a ilk günden beri yalan söylediğinizi söylüyorsunuz."

Pencerenin karşısındaki Simon başıyla onayladı. *Kesinlikle*. "'Yalan söylemek' çok ağır bir kelime," dedi Sidney. "Ben 'ihmal etmek' demeyi tercih ederdim.

gerçeği.' Tıpkı senin ve Simon'ın bu hamilelikte yaptığınız gibi." Vaughn Simon'a sırtıttı. *Al bakalım*.

"Tamam. Ama 'atladığın' başka bir şey var mı Sid? Vaughn'la birkaç kez yattığını söylüyorsun. Geceyi birlikte geçirmişler, duşunu kullanmışlar... Bunun sıradan bir kaçamaktan daha öte bir şeye dönüşmesi mümkün mü?"

Vaughn kıpırdamadan Sidney'nin cevabını bekledi.

"Bana biraz kredi ver, Izz. *Vaughn* gibi bir adama aşık olmayacak kadar zeki olduğumu biliyorsun."

Vaughn bir süre pencereye baktı.

Kardeşinin gözlerinin üzerinde olduğunu fark edince ona doğru baktı ve omuz silkti. "Gördün mü? Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim."

Yirmi beş

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, VAUGHN FBI ofisine bir baltayla saldırı.

Öğle yemeği için hızlıca bir sandviç yerken Cade'den bir e-posta almıştı, görünüşe göre başka bir davada tanıklık yapmak üzere FBI binasına uğramış ve oradayken Vaughn'la "konuşmak" istemişti.

Asansörden indikten sonra Vaughn koridorda ilerledi ve odasının bulunduğu köşeyi döndü. Vaughn'un odasının karşısındaki odada Huxley ile sohbet eden Cade'i gördü.

"Hey, biz de tam senin hakkında konuşuyorduk," dedi Cade.

Vaughn kollarını göğsünde kavuşturdu ve hemen konuya girdi. "Tuzak mı? Bu konuda gerçekten konuşmamız gerekiyor mu?"

Cade sanki ruh halini sezmiş gibi ona baktı. "E-postam yüzünden mi kızgınsın? Sadece konuşmak istediğimi söyledim."

"*Pritchett* Batista'ya yaklaştı," diye vurguladı Vaughn. "Batista'ya yakalanmadan şehre her şeyi taşıyabilen polis grubundan bahsetti. Batista'ya ilgilenebilecek herhangi biriyle bağlantı kurup kuramayacağını sordu. Bu nasıl bir tuzak?"

"Öyle olduğunu söylemedim," diye sakince cevap verdi Cade.

"Söylediğim şey, FBI'ın yasadışı malların hem alıcısı hem de satıcısı olarak gizli hareket ettiği bir davada, yatkınlığa dair güçlü kanıtlara sahip olduğumuzdan emin olmamız gerektiği idi."

Vaughn alay etti. Genelde savcılarla çalışmayı severdi. ABD Savcılığı. Gerçekten de öyle. Ve kişisel bir not olarak, Cade ile yıllardır iyi arkadaşlıklar ve ona büyük saygı duyuyordu. Ama bazen savcılar kendilerini avukatlığa ve büyük resmi düşünmeye o kadar kaptırıyorlardı ki, her gün sahada çalışan, kışkırtıcı ortaya koyan *ajanların* olduğunu unutuyorlardı.

savcılara işlerini yapmak için ihtiyaç duydukları kanıtları sağladı. "Peki Batista'nın ifadesi bunun ilk elden güçlü bir kanıtı değil mi?"

Cade, "Ben olaya sadece kendi duruşma merceğimden bakıyorum," dedi. "Batista hüküm giymiş bir suçlu. Olası bir tuzak savunmasına karşı tüm çürütmemi sadece onun ifadesine dayandırmamayı tercih ederim. Bu yüzden Pritchett'i yaptıkları diğer işler hakkında ne kadar çok konuşturabilirsek o kadar iyi."

Huxley burada devreye girdi. Vaughn'a, "Az önce Cade'e de açıkladığım gibi, bu konuyu hallettiğimize inanıyorum," dedi. "Ona Pritchett'in ne kadar konuşkan olduğunu ve toplantılarınız sırasında ondan ne kadar çok şey öğrenebildiğinizi söyledim."

"Duymak istediğim tek şey buydu," dedi Cade. "Ben sadece bu noktada *i'*lerimizin noktalı, *t'*lerimizin çapraz olduğundan emin olmaya çalışıyorum ki daha sonra daha büyük bir sorun yaşamayalım."

Pekala. Vaughn bunun kulağa pek de mantıksız gelmediğini düşündü. "Güzel. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," dedi huysuzca.

Ortalık yatıştıktan sonra Cade ona baktı. "Görünüşe göre biri bu öğleden sonra vanilyalı lattesini atlamış. Her şey yolunda mı?"

Vaughn omuz silkti. "Elbette, her şey yolunda." Masasındaki sandalyeye oturdu.

Huxley, "Ben de Sidney'nin bize senin geldiğin Mayberry benzeri küçük kasaba hakkında verdiği bilgiyi Addison'la paylaştım," dedi. "O da en az Cade ve benim kadar şaşırdı."

Cumartesi gecesi, hepsinin kafası iyiyken Sidney grubu Elma Kanyonu'yla ilgili hikâyelerle eğlendirmiş, hatta pansiyonda kendisine verilen *gerçek anahtarın* fotoğrafını gösterdiğinde birkaç "*ooh*" ve "*ahh*" almıştı. Hafızası birkaç konuda biraz bulanık olsa da, Vaughn o gece hepsinin ne kadar güldüğünü net bir şekilde hatırlıyordu. Ayrıca onun arkadaşlarıyla bu kadar iyi anlaştığını görünce göğsünün derinliklerine sıcak, yabancı bir his yerleşmişti.

"Brooke'a da aynı hikâyeyi anlattım," dedi Cade. "Bir ara altımızın akşam yemeği için bir araya gelmemizi önerdi-"

Vaughn elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Sanırım hepimizin biraz yavaşlaması gerekiyor. Sidney ve ben sizinle bir çiftler yemeği ya da başka bir şey yapmıyoruz. Öncelikle, biz bir çift değiliz."

Huxley buna şaşırmış görünüyordu. "Siz ikiniz Cumartesi gecesi oldukça arkadaş canlısı görünüyordunuz."

Vaughn omuz silkti. "Onu sevmediğimi söylemiyorum. O harika biri. Birlikte çok eğleniyoruz. Ama bu aramızdaki kısa süreli bir anlaşma ve inanın bana, şu anda burada olsaydı o da size aynı şeyi söylerdi."

Bu konuda söyleyecek başka bir şey bulamayınca arkasını dönüp bilgisayarının başına geçti ve çalışmaya başladı.

- - -

SALI SABAHI, SIDNEY danışmanlık şirketiyle bir konferans görüşmesini henüz bitirmiş, görüşme iyi geçerse Karen'a teklif etmeyi planladığı tazminat paketiyle ilgili birkaç son dakika detayını tamamlamıştı ki sekreteri zilini çaldı.

Darnell, "Sen diğer hattayken baban aradı," dedi.

Ah, güzel-Sidney onun kendisini aramasını bekliyordu. Dün ona bir mesaj bırakmış ve babasının tavan arasında sakladığı annesinin gelinliğini ve aksesuarlarını incelemek için eve uğramak istediğini söylemişti. Isabelle'in "eski bir şeyi" için özel bir şey yapmak istiyordu ve annelerinin düğün gününde giydiği bir şeyi dahil etmenin mükemmel olacağını düşündü.

Karen'la yapacağı görüşmeden önce yapılacaklar listesindeki bu maddeyi kontrol etmek için hemen onu cep telefonundan geri aradı.

"Korkarım pek yardımcı olamayacağım," dedi babası cevap verdiğinde ve hemen konuya girdi.

Babasının şehir dışında olduğunu, Pebble Beach'te arkadaşlarıyla golf oynamak için işten birkaç gün izin aldığını biliyordu. Muhtemelen isteğinin mahiyetini yanlış anlamıştı. "Eşyaları gözden geçirmene ihtiyacım yok. Sadece eve ne zaman uğramamın uygun olacağını kontrol etmek istedim. Yarın akşam uğrarsam, Jenny beni içeri almak için buralarda olur mu?"

"Sidney . . . Annenin düğün eşyalarından hiçbir bende yok."

"Tabii ki var." Çocukken annesinin gelinliği, duvağı ve ayakkabılarıyla giyinme oyunu oynamak için sık sık tavan arasına gizlice çıkmıştı. "Gelinliği ve giydiği diğer her şey tavan arasında, büyükannemden bize miras kalan eski gardıropta."

"İçindeki her şeyle birlikte gardırop da gitti. Liza evi yeniden dekore ederken, artık kullanmadığımız mobilyalara yer açmak için tavan arasındaki her şeyi temizledi. Dün sen aradıktan sonra Jenny'den kontrol etmesini istedim ve görünüşe göre annenin eski eşyaları bu karmaşada kaybolmuş." Babası pişman olmuş gibiydi. "Özür dilerim."

Sidney ofisinin penceresinden dışarı baktı ve bu bilgiyi değerlendirirken Chicago Nehri boyunca süzülen bir tur teknesine odaklandı.

Annesinin gelinliği, Üç Numaralı Karısı aptalca bir salaş-şık tasarım revizyonuna gittiğinde, şüphesiz İki Numaralı Karısının tüm izlerini evden temizlemek için "karışıklık içinde kaybolmuştu". Bu tam da babasından beklediği türden bir tepkiydi, neden şaşırdığını bilmiyordu.

Yine de gözlerindeki yanmaya karşı koymak zorundaydı. Ve içinde bir şeyler koptu. "Tabii ki öyle oldu. Sağ ol baba."

Sanki onun yorumuna şaşırmış gibi durakladı. "Bu benim hatam değil Sidney. Ben bile-"

Evet, evet. Bahaneleri kesti. "Bu konuda endişelenme baba. Isabelle için başka bir şey bulacağım. Gitmem gerek, bir görüşmeye hazırlanmam lazım."

Hızlı bir veda etti ve telefonu kapattıktan sonra gözlerini telefona dikti. New York'ta geçirdiği üç yıllık pahalı terapiden yola çıkarak, herkesin ebeveynleriyle yakın bir ilişkisi olmadığını ve bunun kendisi için *sorun* olmadığını kendine hatırlattı.

Elbette.

Derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve hayal kırıklığını bastırdı. Sonra sandalyesinde doğruldu ve elindeki işe geri döndü.

- - -

Şehir merkezinin kalbinde çağdaş bir İtalyan restoranı olan Vivere'de makarna kursuna geldiklerinde Sidney, Vitamin Boutique'in yeni CEO'sunu bulduğuna emindi.

Karen, "İtiraf etmeliyim ki Gabe'in araması beni gerçekten heyecanlandırdı," dedi. "Firmanızın Vitamin Butik'i satın aldığını duyduğumdan beri kimi getireceğinizi görmek için sabırsızlanıyordum."

Sidney sandalyesinde geriye yaslandı, bir şeyi merak ediyordu. "İşte sorum: PetSmart'tan gelen teklif zaten cebinizdeyken, bu kadar kısa sürede bizimle görüşecek kadar ilginizi çeken bu fırsat nedir?"

Elli iki yaşındaki yönetici soruyu başıyla onayladı, gri etekli takım elbisesi içinde gösterişli ve kendinden emin görünüyordu. "PetSmart pozisyonu harika olurdu, beni yanlış anlamayın. Ancak Vitamin Boutique'te heyecan verici bir genişleme potansiyeli görüyorum" dedi. "Şirketin güçlü bir markası ve Orta Batı'da sadık bir müşteri tabanı var. Fonunuzun beş ile yedi yıl içinde görmek isteyeceği türden bir büyümeye ulaşmak için, bu tabanı genişletme ve bundan yararlanma konusunda öncülük edecek birine ihtiyacınız var. Şirket için çizdiğiniz vizyona tamamen katılıyorum Sidney. Vitamin Boutique'in ülke çapında bir perakendeci olabileceğini düşünüyorum ve bunu gerçekleştirecek ekibin bir parçası olmaktan heyecan duyarım."

Sidney gülümsedi, Karen'ın coşkusu hoşuna gitmişti. İşin özüne indiler ve danışmanlarla birlikte hazırladıkları tazminat paketinin şartlarını ana hatlarıyla belirlediler. Beklendiği gibi, müzakere edilmesi gereken birkaç küçük nokta vardı, ancak tatlı geldiğinde bir anlaşmaya varmışlardı.

Sidney yeni CEO'sunun elini sıkarken, "Aramıza hoş geldiniz," dedi.

Restorandan çıktılar ve sadece birkaç blok ötedeki ofisine doğru yürümeye başladılar. Muhteşem bir yaz öğleden sonrasıydı, Chicago'luların dışarıya akın ettiği ve böylesine canlı, karizmatik bir şehirde yaşamının tadını çıkardığı türden bir gündü. Sabahtan beri işin iş tarafına odaklanmış olan Karen'la daha kişisel konular hakkında dostça sohbet ettiler.

Karen, "Aslında taşınmam için mükemmel bir zaman," dedi. "En küçük çocuğum -oğlum- üniversiteye yeni gitti, yani kocam ve ben resmen boş yuvalarız." Bir sokak köşesinde durdular ve ışığın değişmesini beklediler. "Çocuğunuz var mı?"

Sidney biyolojik saatinden gelen tik tak sesini duymazdan gelerek, "Hayır," dedi. "Oğlunuz hangi okula gidiyor?"

Karen cevap verirken Sidney sokağın köşesinde onlarla birlikte bekleyen uzun boylu, çekici, kumral saçlı, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında bir adamın kendisine baktığını fark etti. Adam tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu.

Gülümsedi. "Sidney, değil mi?" Aralarındaki insanların arasından geçip elini uzattı. "Tyler Roland. Birkaç ay önce kısa bir süre tanışmıştık.

Morton's. Michael Hannigan ile ögle yemeği yiyordunuz, ben de merhaba demek için masanıza uğradım."

Şimdi hatırladı. "Bu doğru. O gün mülakat için uçakla gelmiştim. İyi hafıza," dedi, onun adını hatırlamasından etkilenmişti.

Eliyle işaret etti. "Belli ki Chicago'dasınız. Sanırım bu Michael'ın şirketiyle görüşmenizin iyi geçtiği anlamına geliyor? Ve ... eğer öyle olmadıysa, az önce bu soruyu sorduğum için kendimi çok garip hissedeceğim."

Güldü. "Güvendesin. Artık orada yöneticiyim. Lafı açılmışken," tanıştırmak için döndü. "Karen Wetzel, Tyler Roland."

Karen ve Tyler birbirlerine merhaba dediler. Işık döndü ve üçü caddenin karşısına geçti.

"Doğru hatırlıyorsam, Michael'la aile dostusunuz, öyle mi?" Sidney ona sordu.

Başını salladı. "Ailelerimiz birbirlerini yıllardır tanıyor. Ayrıca, o ve ben birlikte squash oynuyoruz - her ne kadar o berbat olsa da."

"Gerçekten mi?"

Sırıttı. "Hayır. Ama yine de ona söylediğimi söyle. O kadar rekabetçi ki, bu onu çıldırtacak."

Köşeye vardıktan sonra yavaşladılar. "Ben bu tarafa gidiyorum. Mahkemeye gidiyorum," dedi Tyler, güneyi işaret ederek. "Sen mi?"

Sidney kuzeyi işaret etti. "Bu taraftan."

"O zaman, seninle tekrar karşılaşmak gerçekten güzeldi. Sidney . . . ?" Tyler soru sorarcasına başını eğdi.

"Sinclair."

"Sidney Sinclair. Bunu sevdim." Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, sonra ona ve Karen'a veda etti.

Ters yöne doğru yürürlerken Karen, "İyi birine benziyor," dedi. Sidney başını salladı. "Evet, öyle."

- - -

PERŞEMBE SABAHİ, SIDNEY ofisinin kapısının çalındığını duydu. Baktı ve Michael'ın elinde bir gazeteyle kapıda durduğunu gördü.

"Görüyorum ki bu sabah gazeteye çıkmışsınız," diyerek içeri girdi ve masasına oturdu. Kurulumu tartışan bir makale vardı

Karen Wetzel'in Vitamin Boutique'in yeni CEO'su olarak atanmasının ardından, firmanın şirketi satın almasını "izlenmesi gereken bir anlaşma" olarak nitelendirmişlerdi.

Sidney, "Karen'in harika bir uyum sağlayacağını düşünüyorum," dedi. Bir süre iş konuştular ve Sidney, Vitamin Boutique ile atmayı planladığı sonraki adımları ve potansiyel bir satın alma olarak gözüne kestirdiği yeni bir şirketi Michael ile paylaştı.

"Liderliğinizden ve bu fonu yönetmenizden ne kadar etkilendiğimizi söylerken tüm yatırım komitesi adına konuştuğumu biliyorum. Elbette, sizi işe alan kişi olarak bu konuda tüm övgüyü ben alıyorum," diye şaka yaptı Michael.

Sidney kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Michael elleriyle sandalyenin kollarına vurdu. "Bu sabah uğramamın başka bir nedeni daha var. Görünüşe göre geçen gün arkadaşım Tyler'a rastlamışsın?"

Karen'ı işe alma telaşı içinde Sidney bunu tamamen unutmuştu. "Ah, evet. Squash'ta berbat olduğunu sana söylememi istedi."

"Daha dün onu yere serdiğimi düşünürsek, bu çok ilginç." Michael takım elbise ceketinin cebinden bir şey çıkardı. "Spor salonundan çıkarken bunu sana vermemi istedi."

Ona bir kartvizit uzattı.

"Sanırım onun üzerinde bir etki bırakmışsınız. Geçen gün size kartını vermek istediğini ama iş yemeğinin ortasında olabileceğinizi hissettiğini ve bunun uygun olmadığını düşündüğünü söyledi." O bir şey söyleyemeden Michael elini kaldırdı. "Bak, bekâr olup olmadığını bilmiyorum ve açıkçası bilmeme de gerek yok. İster ara, ister e-posta at, ister atma. Ben burada sadece bir elçiyim, gerisi sana kalmış."

Michael dışarı çıkmak için ayağa kalktı ama kapının eşiğinde durakladı. "Ayrıca sana onun iyi bir adam olduğunu söylemem gerektiğini de söyledi." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar. Yemin ederim, artık bu işin dışındayım."

Sidney Michael'la çalışmayı seviyor ve onun fikirlerine oldukça saygı duyuyordu. "Peki sen ne diyorsun? O iyi bir adam mı?"

Michael sanki bunun apaçık ortada olduğunu söylemek istercesine ona hafifçe gülümsedi. "Öyle olmasaydı sana kartı vermezdim."

Sidney o gittikten sonra karta baktı. Kartı ters çevirdi ve Tyler'ın ona bir mesaj yazdığını gördü.

Belki bir dahaki sefere iki dakikadan fazla görüşebiliriz?

Bu beklenmedik bir şeydi. Hızlı bir Google araması, başarılı bir butik iş ve istihdam hukuku firması olan Kendall & Jameson'da ortak olduğunu gösteriyordu. Bu da o kutucuğu şimdiden işaretleyebileceği anlamına geliyordu: kariyerinde yerleşmişti. Ama bunun ötesinde, bu Tyler denen adam "tavsiye edilir" etiketiyle gelmişti; güvendiği biri tarafından yönlendirilmişti.

Belki de Bay'ı ararken eline ilk gerçek ipucu geçmişti.
Doğru.

Yirmi altı

CUMA günüyle birlikte Vaughn için uzun bir çalışma haftası sona erdi.

O ve Huxley, Chicago'daki bir gece kulübü sahibinden aldıkları ihbar üzerine yeni bir görev üstlenmişlerdi; ihbarda, şehir kanunlarına uyum departmanı başkanının, kulüp sahibinin sahte bir kanun ihlali olduğu konusunda ısrar ettiği büyük bir para cezasını uygulamaması karşılığında kendisinden nakit ödeme talep ettiği iddia ediliyordu. Soruşturmanın bir parçası olarak, gizli bir ajanın kulübün müdürü gibi davranması ve kulüp sahibiyle birlikte baş müfettişe ödemeyi yapması planlanıyordu. Ne yazık ki Vaughn zaten Pritchett soruşturmasında gizli görevdeydi ve ajanlar aynı anda birden fazla UC rolüne dahil olmamak için çok çalıştıklarından, Huxley'nin gece kulübünün müdürü gibi davranmasına karar verdiler - genç ajan, üç yıl önce kötü zamanlanmış bir mide gribi vakası nedeniyle başarısız olan bir girişimden sonra ilk kez gizli görevde konuşmacı rolünü üstleniyordu.

En hafif tabirle, Huxley çok heyecanlanmıştı.

Öğleden sonra iki farklı kanun müfettişinin gece kulübüne gelerek işletme sahibine (sahte) ihlalini "hatırlatması" ve ayrıca istedikleri zaman kulübü kapatma yetkileri olduğunu yinelemesiyle soruşturma biraz daha yoğunlaşmıştı. Bu olay her şeyin hızla ilerlemesine neden oldu ve Vaughn günün geri kalanını Huxley'nin gizli efsanesini bir araya getirmesine yardımcı olarak ve yarın ödeme için şehir müfettişiyle buluşabilmeleri için teknik ekip ve destek ekibiyle her şeyi ayarlayarak geçirdi.

Daha sonra o ve Huxley antrenman için Cade ile buluştular. Triatlona sadece üç hafta kaldığı için antrenmanları yoğunlaşmıştı; bugün otuz dakika yüzmüşler, kırk beş dakika koşmuşlar ve sonra da ağırlık kaldırmışlardı.

bir saat boyunca ağırlık çalıştı. Vaughn FBI spor salonundan yorgun ve geceyi bitirmeye hazır bir şekilde çıkmıştı.

İtiraf etmek gerekirse, bütün hafta boyunca kendini biraz kötü hissetmişti. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu, sadece sinirli hissediyordu. Huzursuz.

Tek başına geçireceği bir akşamı dört gözle bekliyordu, böylece sorunu her neyse ondan kurtulabilir, kendini toparlayabilir ve oyununa geri dönebilirdi.

Ancak eve dönerken aldığı bir mesaj her şeyi değiştirdi.

Sidney'den tek kelime.

YARDIM.

- - -

SIDNEY ön kapısını açtığı anda, **1.80 boyunda**, yaklaşık 60 kiloluk sinirli bir FBI ajanının kendisine dik dik baktığını gördü.

Vaughn, "Bunu bir daha asla ama *asla* yapma," dedi.

"Tamam, tamam. Sana söyledim, uykusuzum. Düşünemiyordum. Sheesh," Ve aslında, ilk dersinden sonra zaten özür dilemişti.

Evet, çuvallamıştı. Vaughn *Help'e* mesaj atmış, sonra da çaydanlığın ocakta ısıklık çaldığını duymuştu. Telefonunu yatak odasında bırakıp aşağıya, mutfığa inmişti -kabul etmek gerekir ki, geriye dönüp baktığında bunun dalgınlık olduğunu görebiliyordu, ama *merhaba*, burada yaklaşık bir saatlik uykuyla çalışıyordu- ve çay için taze limon dilimlediğinde, sonra dışarıda solan çiçeklerini fark edip onları sulamak için dışarı çıktığında ve *sonra* yukarı döndüğünde, mesajının kendisine ulaşmaya çalışan Vaughn'la arasında biraz kargaşaya neden olduğunu fark etmişti.

"Numaranızı komuta odasına çoktan bildirmiştim, böylece sizi cep telefonunuzdan takip edebilecektim," dedi evine girerken.

"Bu yasal mı ki?"

Yine ters ters baktı.

Sidney tatlı tatlı gülümsedi. "Demek istediğim, teşekkür ederim Ajan Roberts. Sağlığım için gösterdiğiniz ilgiye minnettarım."

Vaughn bir adım daha yaklaştı ve gözlerinin içine bakarken bir elini kızın sırtına koydu. "Beni bir daha böyle korkutma, Sinclair. Anlaşıldı mı?"

Yüzündeki ciddiyetle ilgili bir şey - onun için alışılmadık bir bakış - midesine sıcak bir his yerleştirdi. "Anlaşıldı," dedi, sesi aniden boğuklaşmıştı.

Sonra işte oradaydı, merdivenlerin başında, yatak odasının hemen dışında yüksek sesli bir çift *bip* sesi.

Alnını Vaughn'un göğsüne dayadı ve inledi. "Lütfen. Sadece durdur şunu."

Üst kattaki duman alarmı dün gece yarısına doğru ötmeye başlamış, yaklaşık her on dakikada bir çalmaya başlamıştı. Yeni bir pile ihtiyacı olduğunu düşündü, bu yüzden üzerine bir kot pantolon geçirdi ve birkaç blok ötedeki 24 saat açık bir markete gitti. Birkaç tane 9V pil almış, sonra da eve gelip kullanışlı merdivenini çıkarmıştı. Sorun şu ki, lanet olası kasayı çıkaramıyordu. Kabul etmek gerekir ki çok iyi tutamıyordu çünkü yüzyıldan kalma evinin tavanı yüksekti ve parmak uçlarında durması gerekiyordu ama aptal şey yerinden kımıldamıyordu. Sonra, görünüşe göre sadece onunla dalga geçmek için sabah beş civarında durdu ve belki de temize çıktığını düşünerek işe gitti. Ama hayır, bu akşam iş kıyafetlerini değiştirdikten ve tam da ailesinin düğün albümleri ve güzel bir fincan papatya çayı ile yerleşmeye hazırlanırken *bip bip* sesi yeniden başlamıştı.

İhtiyacı olduğu anda Vaughn'a mesaj atmıştı.

"Biliyorsun, bu kılıflar hemen açılıyor," dedi ona.

Evet, teşekkür ederim, işlerin böyle yürümesi gerektiğinin farkındaydı. Dün gece saat ikide uyanmış, sorunu Google'da araştırmış ve duman dedektörünün pilinin nasıl değiştirileceğini anlatan, merdivenlerin üzerinde gülümseyen aptal adamların yer aldığı sayısız video izlemişti. Ama gülümseyen aptal adamların hiçbiri -bir tanesi bile- kutunun gerçekten de "hemen çıkmaması" durumunda ne yapması gerektiğini söylememişti.

"Sıkışmış," dedi.

"Doğru yöne çevirdiniz mi?" diye sordu. "Hatırlamak için iyi bir yol-"

"-Şimdi beni 'sağa-sağa, sola-gevşetirsen', Roberts, yemin ederim seni yine ısırırım. Bu şey *sıkışmış*."

Sırıtarak onu çenesinin altından itti. "Pekâlâ. Ben kontrol edeceğim."

Vaughn onu üst kata kadar takip etti, merdiven yatak odasının dışındaki duman dedektörünün altında duruyordu. Yukarı tırmandı, duman dedektörüne uzandı.

Dedektör ve bir twist verdi.

Hiçbir şey.

"Sıkışmış," dedi kaşlarını çatarak.

Homurdandı. "Pek de yeni bir şey sayılmaz, dostum." Adam ona bakınca gülümsedi ve dizine dokundu. "Demek istediğim, bu gizemi çözmeme yardım etmek için acele ettiğin için *çok* teşekkür ederim."

"Çok şımarıkça," dedi başını sallayarak. Duman dedektörüne döndü ve bir an için onu inceledi. "Ah. İşte sorun burada.

Tavanınızı kim boyadıysa özensiz davranmış; bu şeyin kenarının üzerini boyamışlar ve bu da muhtemelen tavanı kapatmış."

Uzandı ve tekrar, daha sert bir şekilde bükte -Sidney, Kaptan Amerika'nın bile bu iş için biraz çaba sarf etmek zorunda kaldığını görmekten memnundu- ve sonra yerinden fırladı.

"Şükürler olsun. Tanrım." Aceleyle yatak odasına gitti ve şifonyerinden yeni 9V pillerden birini aldı. Pili Vaughn'a uzattı, o da eski pille değiştirdi, muhafazayı geri taktı ve sonra merdivenden indi.

"Bu işimizi görür ama emin olmak için bir süre daha kalacağım," dedi. "Alt kattaki duman dedektörünü de halledebiliriz. Kim bilir önceki sahipleri en son ne zaman değiştirmişlerdir."

Merdiveni kapıp aşağıya taşıdı ve Sidney'e uzun boylu, zayıf kaslı vücudunun takım elbisesini nasıl doldurduğunu hayranlıkla seyretme fırsatı verdi. Takım elbise o kadar iyi kesimli bile değildi -mmm, Barneys'deki erkek reyonunda bu adamla yapabileceği şeyler- ama önemli değildi. Kıyafetlerin altında ne olduğunu bilmek ve onu bu kadar ... yetenekli görmek, ona uzun uzun bakması için yeterliydi.

Alt kattaki duman dedektörünün de boyayla kapatılmış olduğunu fark ettiler. Vaughn sert bir hareketle açmayı başardı.

Sidney eski pilleri atarken, "Bu akşam pizza sipariş etmeyi planlıyordum," dedi. "Eğer bir planın yoksa, burada kalabilirsin. -Teşekkür olarak benim ikramım." Masumca gülümsedi. "Yedi günlük kuralın konusunda endişeleniyorsan ellerimi kendime saklayacağıma bile söz veriyorum."

"Yedi gün kuralının senin için gereksiz olduğunu fark ettim," dedi alaycı bir sesle.

Bu cevaptan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Yani bu bir ... evet mi?"

"Rahat etmeme aldırmadığınız sürece sorun yok. İşte uzun bir gün geçirdim." Ceketini çıkarıp tezgahtaki taburelerden birinin arkasına attı, kravatını çıkardı ve boynundaki düğmeleri gevşetti.

Devam et.

Sidney boğazını temizledi. "Pizzanızda ne istersiniz?"

Siparişlerini verdi ve ardından bir şişe chianti açtı. "İşte uzun bir gün geçirdiğinizi söylemişsiniz? Nasıldı?" İkisine de birer bardak doldurdu.

"Huxley ve ben yeni bir soruşturma başlattık. Bununla hızlı hareket etmemiz gerekiyor, bu yüzden her şeyin ayarlandığından emin olmak için çok acele ettik."

"Aynı anda iki farklı davada gizli görevde çalışabiliyor musunuz?"

Oturma odasına geçtiklerinde, bu kez gizli görevle ortağının ilgileneceğini açıkladı. Bunun üzerine Huxley ve kendisi gibi özel ajan olan nişanlısının bir restoranda gerçekleşen bir operasyon sırasında çift gibi davranarak nasıl bir araya geldiklerine dair eğlenceli bir hikâye anlatmaya başladı.

Kanepeye oturdu ve şarap kadehini masanın üzerine koydu. "Bunlar ne?"

"Oh. Ailemin düğün albümleri." Onları dışarıda bıraktığını unutmuştu. "Bu gece onlara bakmayı planlıyordum. Isabelle'in 'eski bir şeyi' için ne yapacağımı düşünüyordum. Bilirsiniz, çünkü gelinlerin 'eski, yeni, ödünç alınmış, mavi bir şeyleri' olması gerekir. Annemizin düğün gününde *giydiği* bir şeyi almasının hoş olacağını düşündüm. Ne yazık ki bu hafta babamın eski eşlerinden birinin annemin düğün eşyalarını sattığını öğrendim. Güya bir kazaymış - sanırım o evde çok fazla eş değiştiği için bir şeylerin bu karmaşada kaybolması kaçınılmazdı." Hem hayal kırıklığı hem de hüsrana içinde başını salladı. Sonra Vaughn'a yarım bir gülümseme göndermeyi başardı. "Eğer anlayamıyorsan, bu konuda biraz sinirliyim."

"Anlaşılr bir şekilde öyle."

İçini çekti. "Her neyse... şimdi annemizin eski bir fotoğrafını bir madalyona koymayı düşünüyorum ve Isabelle onun yerine bunu takabilir. Ya da çantasında taşıyabilir." Omuz silkti. "En iyi fikir değil ama aklıma gelen tek şey bu."

"Eminim kız kardeşin bunun harika olduğunu düşünecektir." Vaughn albümleri işaret etti. "Bir göz atabilir miyim?"

Bu soru onu şaşırttı. "Tabii ki."

Albümlerden birini aldı ve kanepeye yaslandı.

İlk sayfayı açtığında Sidney ona yaklaştı, annesinin bir pencerenin önünde durmuş buketine bakarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Sidney nostaljik bir şekilde gülümsedi. "Gençken bu albümlere hep bakardım ama yıllardır görmüyorum."

Vaughn sayfayı çevirdiğinde annesinin nedimelerinden biriyle güldüğü samimi bir fotoğrafla karşılaştı. "Haklısın. Isabelle ona çok benziyor. Ama sende onun gülüşü var." İşaret etti. "Fotoğrafçı fotoğrafı çekerken bu kadına kuru bir espri yaptığını duyar gibiyim."

Sidney, "Arayan en iyi arkadaşı Ginny Gastel'di," dedi. "Ve muhtemelen haklısın. Onu ve annemi birlikte olduklarında çok gülerken hatırlıyorum."

Vaughn sayfayı çevirdiğinde Sidney'in babasının sağdıçlarıyla birlikte sıraya dizilmiş bir fotoğrafını gördü. Fırfırlı gömlekleriyle 70'lerin gri smokinlerini giymiş adamları görünce sırtıttı. "Şık görünüyorsunuz Bay Sinclair."

Sidney, "İşte *bu* kıyafet kazara yanlış yere konulmayı kaldırabilir," dedi.

Vaughn bir sonraki sayfadaki fotoğrafı işaret etti. "Sanırım bunlar büyükanne ve büyükbabanız? Düğünde onlardan biriyle tanışacak mıyım?"

Her iki albümü de incelediler, Sidney kanepede Vaughn'un yanında, bacaklarını onun altına sıkıştırmıştı. Pizza tam bitmek üzereyken geldi ve Vaughn'un FBI karakterlerinin tasvirine gözlerini devirmesine neden olan bir aksiyon filmi izlerken oturma odasında yemeye karar verdiler.

"Hadi ama. Destek ekibi nerede?" dedi televizyona.

Sidney kanepeye kıvrılmış, içtiği iki kadeh şaraptan sonra kendini oldukça rahat hissediyordu. Önceki geceki uykusuzluğu kesinlikle onu yakalamıştı. "Her zaman yedeğin var mı?" diye sordu başını ona yaslayarak.

Kolunu göğsüne yaslayabileceği şekilde hareket ettirdi. "Her zaman. FBI insanları insan gücü ve ateş gücüyle ezmeye bayılır." "Güzel." Uykulu

haliyle, bu aniden onun için çok önemli olmuştu, Özel ajanlığını yaparken olabildiğince güvende olduğunu bilerek.

Gözleri ağırlaşmıştı, bu yüzden ufacık bir an için onları kapatmaya karar verdi. Hatırladığı son şey Vaughn'un parmaklarının kolunda hafif, yatıştırıcı bir okşayışla aşağı yukarı hareket ettiğini hissettiği idi.

- - -

Vaughn Sidney'nin bedeninin göğsünde gevşediğini hissettikten BİRKAÇ DAKİKA sonra, Sidney kımıldadı ve onun kalçasını yastık olarak kullanarak daha da rahatladı. Parmaklarını uzun, bakır rengi saç tellerinin üzerinde gezdirerek Sidney'in saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Filmin sadece on dakikası kalmıştı. Film bittiğinde Vaughn televizyonu kapattı, bu da Sidney'nin kıpırdanmasına neden oldu. Sırt üstü döndü, başı hâlâ Vaughn'un bacağına üzerindeydi ve ona baktı.

Uzandı ve parmaklarını adamın saçlarının arkasına gömdü. "Bu gece kal."

Vaughn ona bakarken, bunu yapmaması için tek bir neden bile düşünemiyordu. Bu gece onunla birlikte olmak, bütün hafta boyunca hissettiği sinirli ve huzursuz duyguyu hafifletmişti. "Müstakbel çılgın kayınbiraderinin yarın sabah ortaya çıkıp bana yine bağırmayacağına söz verdiğin sürece."

Buna güldü ve sonra Vaughn, Simon'ın duşta onu basarken yaptığı *Oh-My-God* taklidini yaptığında ikisi de daha çok güldü. Yatak odasına vardıklarında Vaughn Sidney'i kollarının arasına aldı ve onunla her zaman ne kadar *iyi* olduğunu düşünmeden edemedi.

Onu yatağa götürürken aralarında farklı bir şeyler olduğunu hissetti. Daha önce hep hissettiği sabırsızca onu çıplak bırakma ihtiyacı yerine, bu gece onu soymak için acele etmedi. Sütyeninin askılarını kollarından aşağı kaydırırken öptüğü omuzlarının üst kısmındaki çiller gibi daha önce fark etmediği küçük şeyleri fark etti.

Yorganın altında, elleri ve ağzı yavaşça onun üzerinde gezindi. Artık onun nelerden hoşlandığını, karanlıkta adını usulca inletmesine neden olan her şeyi biliyordu ve nihayet içine girdiğinde, öpüşürken vücudunun alt kısmını birkaç dakika hareketsiz tuttu, sadece onun içinde olma hissini tadını çıkarmak istedi.

Ve o anda, başka hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğinden oldukça emindi.

Sabah ilk VAUGHN uyandı ve bu kez kahve konusunda inisiyatifi ele almaya karar verdi. Sidney'i uyandırmak istemediği için sessizce giyindi ve aşağıya indi. Bir gece önce mutfak tezgâhında Sidney'in anahtarlarını fark etmişti, onları aldı ve üç blok ötedeki Starbucks'a doğru yürüdü. Orada Sidney'in kahve siparişini bilmediğini fark etti, bu yüzden en güvenli seçeneğin bu olduğunu düşünerek orta kavrulmuş bir grande sipariş etti.

Kendini onun evine geri bıraktı ve anahtarları aynı yere geri koydu. Sidney'in dizüstü bilgisayarını yakındaki tezgâhın üzerinde, açık ama uyku modundaydı.

Ve işte o zaman gördü.

Dizüstü bilgisayarın yanında, üzerinde el yazısıyla yazılmış sözcükler bulunan küçük beyaz bir kart - görünüşe göre bir kartvizit - baş aşağı duruyordu: *Belki bir dahaki sefere iki dakikadan fazla görüşebiliriz?*

Vaughn kartı ters çevirdi ve Tyler Roland adında bir avukattan geldiğini gördü. Kartı bulduğu yere geri koydu, sonra da yukarı çıktı.

Sidney yatağın ona en yakın kenarına otururken tek gözünü açtı. "Sen bir tanrısın," dedi adamın elindeki kahve fincanlarını fark ederek. Doğrulup adamdan fincanlardan birini aldı ve bir yudum içti. "Mmm. Teşekkür ederim."

O da bir yudum aldı. "Görünüşe göre birilerinin yine ateşli bir randevusu yaklaşıyor," dedi sohbet edercesine. Kadın duraksayıp ona baktığında açıkladı. "Kartviziti tezgâhın üzerinde, senin anahtarlarının yanındaydı. 'Belki bir dahaki sefere iki dakikadan fazla görüşebiliriz?'"

"Oh. Tyler." Bir süre kahve fincanına baktı ve kolunu çevirdi. "Onunla bu Çarşamba akşam yemeği yememiz gerekiyordu."

Vaughn içini bir şeylerin kemirdiğini hissetti ama bunu kafasından attı. Elbette bir randevusu vardı - bunca zamandır randevulara gidiyordu. Bu işler böyle yürüyordu; onlar sadece birlikte iyi vakit geçiren iki insandı. Elbette yakınlaşmışlardı ve evet, onun yanında olmak kolaydı ama durumu bu kadar ideal yapan da buydu. Aralarında hiçbir gariplik yoktu - sadece mükemmel, karşılıksız bir anlaşma.

Tam da olması gerektiği gibi.

"Ah. Otuz dört maddelik kontrol listesine karşı şansını denemek isteyen bir başka yarışmacı," dedi, ses tonu kasıtlı olarak alaycıydı. "Bununla nasıl tanıştınız?"

Ona baktı. "Gerçekten bunun hakkında konuşmak istiyor musun?"

"Başından beri bana randevularından bahsediyordun. Şimdi neden farklı olsun ki?"

Gözlerinde bir şey parıldadı ama bir an sonra kayboldu. "Doğru. Tabii ki. Şey, yani ... Tyler'la birkaç ay önce kısa bir süre tanıştım, sonra geçen gün sokakta karşılaştık."

Ne tesadüf. "Ve doğrudan yemek davetine mi gitti? Önce içki ya da kahve yok mu? Huh. Bu biraz ileri gitmek gibi görünüyor."

"Aslında ortak bir tanıdığımız var," dedi. "Tyler'ın iyi bir adam olduğunu söyleyen firmamdaki bir ortağımın arkadaşı. Bu tür bir destekle, onun akşam yemeğine layık olduğunu düşündüm. Ayrıca, Chicago'ya geri döndüğümünden beri Sogna'yı denemek istiyordum."

"Seni Sogna'ya mı götürüyor?" Vaughn, şehrin en seçkin restoranlarından biri olan bu restorana aşinaydı. Kendisi de orada yemek yediği için değil.

-210 dolarlık fiks menüsüyle pek de bütçesine uygun bir yer sayılmazdı. Ama geçen yıl bu mekânda bir operasyon düzenlemiş ve mekânın güzel olduğunu ilk elden görmüştü. Gerçekten güzel. "Bana birileri hava atmaya çalışıyormuş gibi geldi."

Sidney bunu düşünerek başını eğdi. "Hiç sanmıyorum. Belki de sadece bir yemek meraklısıdır. New York'ta yediğim restoranları dinlemekle gerçekten ilgileniyor gibiydi." Eliyle kahve fincanını işaret etti. "Şimdi fark ettim de, bugün kuru temizlemeciye bir şey bırakmam gerekirse diye ne giyeceğimi düşünmeye başlamalıyım. Belki babamla Jenny'nin bahçe partisinde giydiğim pembe elbiseyi giyerim."

Vaughn'un eli kahve fincanını sıkıca kavradı. O elbiseyi çok iyi hatırlıyordu. "Bilmiyorum... O elbisenin kollarından birinde bir sorun olduğunu fark ettiğimi sanmıştım. Sürekli omzundan aşağı kayıyordu." Belli ki, sadece büyük randevusunda herhangi bir moda gafından kaçınmasına yardımcı olmaya çalışıyordu.

Gülümsedi. "Hayır, öyle olması gerekiyor. Bana *cazibe* veriyor."

Doğru.

O öğleden sonra Vaughn arabasını FBI otoparkına park etti ve Huxley'den birkaç dakika sonra geldi. Onu gören Huxley, tüm ajanların ve ziyaretçilerin geçmesi gereken güvenlik binasının önünde bekledi.

Vaughn arabasının kapısını -muhtemelen gereğinden biraz daha sert bir şekilde- çarptı ve ardından ortağına doğru yürüdü.

Huxley bir kaşını kaldırdı. "Sanırım yan dikiz aynanı kaldırımda unuttun."

Vaughn umursamaz bir omuz silkmeye, "Kapı kaydı," dedi.

Huxley'nin şüpheli bakışlarını görmezden gelerek güvenlik binasına girdi ve rozetini muhafızlara gösterdi.

Birincisi, bu gece alaşağı etmesi gereken yozlaşmış bir şehir kanunları müfettişi vardı.

Yirmi yedi

ÇARŞAMBA AKŞAMI Sidney Sogna restorana girdi ve ev sahibesine gülümsedi. "Burada biriyle buluşacağım. Sanırım rezervasyon Roland'ın altında?"

Hostes rezervasyon listesini kontrol etti ve başını salladı. "Tabii ki. Mr. Roland zaten burada. Size masanızı göstereyim."

Sidney'i cam ve çelik merdivenlerden restoranın iki katlı yemek salonunun ikinci katına çıkardı. Merdivenlerin başında Sidney, Tyler'ın canlı Michigan Caddesi'nin romantik manzarasına bakan tavandan tabana pencerelerin yanındaki bir masada beklediğini gördü. Onu gördüğünde gülümseyen Tyler, özel dikim spor ceket ve mavi düğmeli gömleğiyle klasik bir yakışıklılığa sahipti.

Oraya gitmeden önce bir an tereddüt etti, midesinde hafif bir gerginlik hissetti - bunu hemen beklenti kelekleri olarak yazdı. *Bu o olabilir*, dedi kendi kendine. Bu onun son ilk randevusu, Bay Doğru'su, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adam olabilirdi.

Midesindeki gerginlik bir kademe daha arttı.

Bunu görmezden gelerek masaya yaklaşırken en çekici gülümsemesini takındı, şimdiye kadarki en iyi ilk buluşmayı gerçekleştirmeye kararlıydı.

- - -

"New York'u hiç özleyor musun?"

Sidney çatalını tabağına dayamış, Tyler'ın sorusunu düşünüyordu. Anlaşıldığı kadarıyla o da bir yemek tutkunuydu; yarım saatten fazla bir süre en sevdikleri restoranlar hakkında konuşmuşlar ve bu da Tyler'ın şu anki sorusuna yol açmıştı. "Bazen özleyorum. Ama tatilde gittiğin güzel bir yeri özlediğin gibi ya da

Üniversitede bir yazı yurtdışında geçirdiğiniz şehir. Manhattan'da yaşamaktan ne kadar keyif alsam da, orayı evim olarak görmeye tam olarak alıştığımı sanmıyorum." Soruyu tersine çevirdi. "Peki ya siz? Hiç Chicago'dan başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?"

Tyler şu ana kadar kontrol listesinde iyi iş çıkarmıştı. En sevdikleri restoranlar hakkındaki sohbetlerinin yanı sıra, meze faslı sırasında ilk buluşmanın temel konularının çoğunu konuşmuşlardı. Tyler'ın yakın olduğu küçük bir kız kardeşi olduğunu biliyordu - belli ki ortak bir noktaları vardı; hem üniversite hem de hukuk fakültesi için Harvard'a gitmişti; ve golf oynamayı ve squash oynamayı seviyordu. Ancak tipik olarak, randevunun bu noktasında - sorular daha önemli hale geldiğinde - yarışmacılar bocalamaya başladılar.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Yani, seyahat etmeyi ve farklı yerleri ziyaret etmeyi seviyorum ve tabii ki okul için Boston'da yaşadığım yedi yıl vardı ama hem ailem hem de işim burada, Chicago'da. Yani olduğum yere oldukça bağlıyım."

Bu Sidney'e kariyeri konusuna girmesi için bir fırsat verdi. "Ne kadar zamandır şirketinizdesiniz?"

"İki yıl, sonradan ortak olduktan sonra. Nispeten yeni bir firmayız - sadece üç yıldır faaliyet gösteriyoruz."

Sidney'in radarı bunu duyunca biplemeye başladı. Bir iş kadını olarak, yeni girişimlerin ne kadar istikrarsız olabileceğini biliyordu ve eğer Tyler'ın kariyerinde işler yoluna girmezse, araştırmaları onun iptal edilmesi gerektiğini söylüyordu. "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu, rahat görünmeye çalışarak.

"Harika," dedi hiç tereddüt etmeden. "Firmayı kuran iki ortak -aslında benim arkadaşlarım- eski firmamızdan ayrılırken yanlarında büyük bir müşteri getirdiler. O zamandan beri çok sayıda yeni müşteri edindik, bu yüzden beş ortak ve iki yan ortak daha aldık. Ve sanırım ne kadar çok yeni iş geldiği göz önüne alındığında bu sayıya hala eklememiz gerekebilir."

Harika. Demek bir işkolik. "Kulağa çok meşgulumüşsünüz gibi geliyor."

"Elbette meşgulüz, bir avukat olarak asla meşgul *olmamak* istemezsiniz.

Ama bir

Arkadaşlarımın firmayı kurarken verdikleri taahhütlerden biri, kimsenin büyük hukuk firmalarında gördüğünüz çılgın saatler boyunca çalışmaması için davalarda personel çalıştırmaktı." Gülümsedi. "J.D. ve Payton'ın eski firmamızda nasıl bir yaşam tarzları olduğunu bilseydiniz - yani, hiç hayatları olmadığını - anlardınız.

Bunun onlar için neden önemli olduğunu. Firmalarına katılmamın ana nedenlerinden biri de bu... yani, bir yıl bekleyip burayı gerçekten kurup kuramadıklarını gördükten sonra," diye kıkırdadı. "Sağlıklı bir iş-yaşam dengesine sahip olmak benim için de önemli."

Peki, bu cevapları parkın dışına atmıyor mu?

Sidney'nin içindeki pragmatist onu keskin bir şekilde dürttü.

Yani, yaşasın! Bu cevapları parkın dışına taşıyor!

"Benim için de öyle." Sonra imtiyazlı bir şekilde gülümsedi. "En azından şimdi öyle."

Kuşkusuz, New York'tayken terazim iş-yaşam dengesinin 'iş' tarafında çok daha ağır basıyordu. Ama şimdi çok daha iyi çalışma saatleri olan yeni bir işim var ve kendimi çok daha yerleşik hissediyorum. Sanki hayatımın o kısmı iyi, o ayarlandı - kariyer meselesini çözdüm. Artık kariyerimin ötesinde şeyler düşünmeye başlayabilecek bir konumdayım."

Tyler'ın nasıl tepki vereceğini görmek için bekledi. Her şeyi ortaya koyuyor, sadece eğlenecek birini değil, büyük resmi düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Diğer tüm Bay Doğru adayları -eğer kontrol listesinde çoktan çuvallamamışlarsa- bu kısımda çuvallamış ve yanmışlardı. Bir ilişkide ne aradıkları konusunda ikircikli davranmışlar, lafı eveleyip gevelemişler ya da en iyi ihtimalle kararsızlık olarak okunabilecek bir şeyler söylemişlerdi.

Tyler onun gözlerinin içine baktı. "Ben de tamamen aynı şekilde hissediyorum." Bunu duyan Sidney derin bir nefes aldı.

Bu harikaydı. Müthişti. Tyler'a gülümsedi, midesinde neden tekrar o sinir bozucu, tereddütlü hissi duyduğundan tam olarak emin değildi ama önemli değildi. Kader sonunda ona bir kemik fırlatmıştı. Tyler yakışıklıydı, zekiydi, başarılıydı ve onun biraz hırçın ve pek de rahat olmama eğilimini dengeleyen rahat bir yapısı vardı. Ve tatlı sırasında, hayatında yuva kurmaya hazır olduğu bir noktada olduğundan, arkadaşları J.D. ve Payton'ın ilk çocuklarının doğumundan sonra ne kadar mutlu olduklarını gördükten sonra fark ettiği bir şeyden bahsettiğinde, Sidney neredeyse başının üzerinde havada yanıp sönen parlak neon oku görebiliyordu. *O! İşte bu! Evet!*

Randevunun sonunda, onu eve götürecek taksinin önünde vedalaştıklarında ve adam eğilip iki dakikasının dolup dolmadığını ya da onu tekrar görüp göremeyeceğini sorduğunda, kadının içindeki pragmatist bunun tek bir cevabı olduğunu biliyordu.

Ona evet demiş.

- - -

ŞEHİR DIŞINDAKİ ÇATI KATINDA Vaughn kendine biftekli fajitadan oluşan bir akşam yemeği hazırladı ve televizyon izlemek için kanepesine yerleşti. Ne olacağını bildiği için cep telefonunu yanında hazır tutuyordu.

Çarşamba günüydü. Sidney için randevu gecesi. Bu da her an, bu yeni adamla, ilk randevularında kadınları pahalı beş yıldızlı restoranlara götürerek telafi etmesi gereken kadar küçük bir aleti olduğu belli olan bu zengin Tyler aletiyle özdeşleştirdiği -gerçek ya da hayali- sorunlarla ilgili mesajların yağmaya başlayacağı anlamına geliyordu.

Üzücü, gerçekten.

Ama restoranın ne kadar güzel olduğu ya da Sidney'nin akıl hocasının Tyler'ın "iyi" bir adam olduğunu iddia edip etmediği önemli değildi. Vaughn'un Cade ve Huxley'e söylediği gibi, kontrol listesi bir kale gibiydi: Hiçbir erkek geçemiyordu.

Lafı açılmışken.

Sessiz telefonuna baktı. Açık olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra fajitalarına geri döndü.

Kuşkusuz, randevusunda işlerin nasıl gittiğini merak ediyordu. Kiskandığından falan değil -*fft*, *kıskançlık* yapmazdı- ama içinde bulundukları durumun pratikliği yüzünden. Sidney'le seks yapmaktan *hoşlanıyordu*. Ama belli ki Sidney biriyle çıkmaya başlar başlamaz bu sona erecekti. Ve şimdi düşününce... diğer her şey de sona erecekti. Sevimli mesajlar gibi. Ve tüm konuşmaları. Ve artık duman dedektörünün kapağını açacak birine ihtiyaç duyduğunda *Yardım et* diye mesaj attığı adam olmayacaktı. Ya da bir cuma gecesi kanepesine uzandığında başını yasladığı adam. İsimsiz, yüzsüz yeni bir adam bunların hepsine burnunu sokacaktı.

Vaughn telefonuna baktı.

Bu düşüncelerden sıyrıldı; bu gece endişelenmesi gereken bir şey yoktu. Her an yeni bir mesajın zil sesini *duyabilirdi*; zengin, kaypak, *belki bir dahaki sefere iki dakikadan fazla buluşabileceğimiz, aynı zamanda seks sırasında ne kadar uzun süre dayanabileceğimi* söyleyen Avukat Tyler Roland'ın ölümünü haber veren zil sesini.

Vaughn sinyal alıp almadığını kontrol etmek için telefonunu eline aldı.

Evet, her an olabilir.

Yirmi sekiz

Bir buçuk hafta sonra Vaughn, Pritchett soruşturması hakkında bilgi vermek üzere patronu Özel Ajan Nick McCall ile buluştu.

Vaughn, "Polisler dün gece bir silah operasyonu daha yaptı," dedi. "Dünden itibaren iki hafta sonra bir tane daha planladık ve ondan sonra sanırım tutuklamalarımızı yapmak için yeterli kanıtımız olacak."

"Bunun ne zaman olacağını bana haber ver," dedi Nick. "İhtiyacınız olan tüm desteğe sahip olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bu adamlar polis. Hapse gireceklerini anladıklarında kim bilir neler yapmaya kalkışır."

Vaughn başıyla onayladı. "Her şey planlandığı gibi giderse, tutuklamaları bir sonraki Pazartesi günü yapacağız. Destek ekibi ve SOG ekibine ek olarak bir SWAT birimi de getirmek istiyorum." Bu, her ihtimale karşı iki büyük cipte sekiz tane daha tam silahlı adam bulunduracağı anlamına geliyordu.

Sidney'i son gördüğünde ona yaptığı yorumu düşündü. *FBI insanları insan gücü ve ateş gücüyle ezmeyi sever.*

Aklına, kanepesinde ona doğru kıvrılmış olan kadının görüntüsü geldi. Oraya gitmek istemediği için anıyı bir kenara itti ve elindeki işe odaklandı.

Nick, "Sahada olmanın ve bu yolsuzluk davalarında gizli görevde çalışmanın en çok özlediğim yanlarından biri de bu," dedi. "FBI rozetle kapılarının önünde belirdiğinde bu pisliklerin yüzlerindeki o 'Oh, kahretsin' bakışı."

Bu konuda bir anlaşmazlık yok. "Gizli çalışmaktan bahsetmişken, konuşmak istediğim başka bir şey daha var," dedi Vaughn. "Bu kamu yolsuzluğu davaları en önemli öncelik olduğu için ekibimde işler yoğunlaşıyor. Dava yükünü yönetmek için, gizli görev okuluna gitmiş başka bir ajanın olmasının faydalı olacağını düşünüyorum."

Nick bunu düşündü. "Aklında biri var mı?"

"Huxley'i göndermenizi tavsiye ederim." Vaughn patronunun şaşkın bakışlarını gördü ve bunu başını sallayarak onayladı. "Biliyorum. İki yıl önce bana bu konuşmayı yapacağımızı söyleseydin asla inanmazdım. Ama Huxley son birkaç yılda gerçekten kendine geldi. Titiz, kararlı, gülünç derecede organize ve her seferinde işi bitiriyor. Daha geçen hafta, neredeyse hiç haber vermeden gizli göreve gitmesi gerekti ve bunu halletme şeklinden gerçekten etkilendim."

Nick sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Pekâlâ. Tavsiyeni dikkate alacağım. Eğer bu konuda ilerlemeye karar verirsem, ilk adım Huxley ile konuşup bunun yapmak istediği bir şey olup olmadığını öğrenmek olacak."

"Bir şey daha: onunla konuştuğunuzda, etkilendiğimi söylediğim şeyi ona söylemeyin. Bunun sonunu asla duymayacağım."

SAC kıkırdadı. "Anlaşıldı." Sonra keskin yeşil gözleriyle Vaughn'a baktı, lacivert ince çizgili takım elbisesini, yeni ipek kravatını ve açık mavi gömleğini -ki bu kez düğmeleri sonuna kadar ilikliydi- inceledi. "Her zamankinden daha şık görünüyorsun. Bu gece için büyük planların var mı?"

"Ailem şehirde ve akşam yemeği yiyeceğiz." Vaughn çenesini ovuşturdu. "Annem saçlarımın kazınmasından pek hoşlanmıyor. En azından iyi bir takım elbise giyerek onu yatıştırmaya çalıştığımı düşündüm."

Belli ki bu yemek için giyinip kuşanmasının tek nedeni buydu.

Ya da kendine öyle diyordu.

- - -

VAUGHN, babasının Chicago'ya her gelişinde ısrarla yemek istediği Rosebud Steakhouse'a ilk gelen kişiydi. Anne ve babası bazı işleri halletmek için şehre gelmişlerdi -belki de annesi Isabelle'le birlikte düğünde giymeyi planladıkları elbiseye uygun bir çift ayakkabı bulmak için alışverişe çıkacaktı- ve sabah erkenden yola çıkabilmek için bugün arabayla gelmişlerdi. Doğal olarak o, Simon ve Isabelle ile akşam yemeği yemek istemişlerdi.

Sidney'i de onlara katılması için davet etmişlerdi.

Bu, Vaughn'un Tyler'la randevusundan beri onunla ilk teması olacaktı, o gece kabul edebileceğinden çok daha geç yatmıştı.

Hiç gelmeyen bir mesajı beklerken.

Ama bu iyiydi. Elbette, gerçekten ateşli bir seks kaçırıldığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı ve tamam, belki onunla konuşmayı da özlemişti ama ikisi de skoru biliyordu. Tabii ki, *o skoru* biliyordu. Bu yüzden Sidney bu gece restorana girdiğinde gülümseyecek ve her zamanki dost canlısı, güler yüzlü halini takınacaktı çünkü onun yaptığı buydu. Ve son bir haftadır içinde bulunduğu bu funk ya da her neyse, siktir olup gidebilir ve vebalı olmak için emo, endişeli bir adam bulabilirdi - çünkü bu onun tarzını ciddi bir şekilde kramplamaya başlamıştı.

Buna karar verdikten sonra barda bir içki sipariş etti ve oturdu. Ailesi otoyolda trafiğe takıldıklarını, bu yüzden birkaç dakika gecikeceklerini söylemek için aramıştı. İlk gelen Sidney oldu. İş kıyafetlerini giymiş, şık siyah bir pantolon takımıyla içeri girmiş ve saçlarını sofistike bir şekilde geriye doğru toplamıştı.

Eh. İyi görünüyordu, diye düşündü.

İyi denemeydi, göt herif.

Onu barda görünce oraya yöneldi. "Hey, sen."

"Bayan Sinclair," dedi sevimli bir şekilde, tamamen kendi oyunundaydı. Ama sonra bir şey fark etti. "Sorun nedir?" Gözlerinden anlayabiliyordu; bir şey onu rahatsız ediyordu.

Derin bir nefes aldı ve barda onun yanındaki koltuğa otururken bunu geçiştirdi. "Önemli bir şey değil. Isabelle'in 'eski bir şeyi' için annemin fotoğrafını saklamak üzere sipariş ettiğim madalyonu aldım. Güzel ama gerçekten anneme ait olan bir şeye sahip olmakla aynı şey değil. Tüm düğün eşyalarının çöpe atıldığına hâlâ inanamıyorum." İçini çekti, sonra silkindi. "Her neyse... nasılsın?" Ona baktı ve gülümsedi. "Hey, daha ince kravat konusunda tavsiyeme uymuşsun." Uzandı ve şakacı bir şekilde çekiştirdi. "İyi görünüyor."

Vaughn onun alaycı gözlerinin içine baktı ve onu tekrar görmenin gerçekten çok güzel olduğunu düşündü. "Teşekkürler," dedi boğuk bir sesle. Sonra boğazını temizleyerek daha alaycı bir tonda ekledi: "Fırsatın varken bunu içine çekmelisin, çünkü ancak bu kadar şık olabilirim."

"Senin için cep mendili yok mu?"

"Biletleri tükenmiş bir maç gününde Wrigley Field'ın ortasında çırlıçıplak dursam ve biri bana kalabalığın arasından bir tane atıp aletimi kapatsa bile olmaz."

Buna çok güldü. "O zaman bu bir hayır mı?"

Gülümsedi. "Bu bir hayır."

Barmen gelip içecek bir şey isteyip istemediğini sordu ve o da bir bardak cabernet söyledi.

"Ben de sormak istiyordum," dedi Vaughn'a dönerek. "Bugünlerde 'öteki sen' neler yapıyor? Gördüğüm kadarıyla hâlâ sakalın var."

Diyelim ki çok ilginç yerlerimde yanıklarla uyandım.

"Diğer ben' yoğun bir hafta geçirdi. Dün gece büyük bir toplantı yaptım" dedi.

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Evet."

"Hiç her şeyin yolunda gitmediği bir davada bulundunuz mu?" diye sordu. "Aslında evet. İki yıl önce, bir silah alıcısı olarak gizli çalışıyordum, ve gösterişli bir Cadillac Escalade kullanıyordum. Onu bir garaja park ettim ve ben şüphelilerle buluşurken rastgele bir pislik onu çaldı."

"Yok artık." Tekrar gülmeye başladı. "Ne yaptın sen?"

"Beni FBI ofisine geri götürmesi için bir taksi çağırmak zorunda kaldım." Kadın daha sert gülünce ellerini uzattı. "Garajı izleyen birileri olabilir diye yedek ekibimin beni bırakmasını sağlayamadım." Başını iki yana salladı ve pişmanlıkla gülümsedi. "İnanın bana, bu yüzden *uzun* süre başım belaya girdi."

"Eminim." Gözleri parlayarak şarabından bir yudum aldı.

Vaughn herkesin her an ortaya çıkacağını farkındaydı ve bilmek istediği bir şey vardı. "Seni 'iki dakikalık' adamla randevundan beri görmedim." Bilgisizmiş gibi davrandı. "Adı neydi?"

"Tyler."

"İşte bu kadar. İkinizle işler nasıl gitti?"

Ona baktı ve ilk başta cevap vermeyeceğini düşündü. "Randevu gerçekten iyi geçti." Gülümsedi. "Erkek erkeğe konuşmak yok. İyi birine benziyor. Aslında yarın onunla tekrar görüşeceğim. Bu hafta başında akşam yemeği yiyecektik ama şirketindeki başka bir avukatın ifadelerine bakmak için şehir dışına çıkması gerekti. Eğer yarın her şey yolunda giderse, muhtemelen ondan düğüne gelmesini isteyeceğim." Şakayla karışık kaşlarını sildi. "Vay be. Sadece iki hafta kala, işi orada bitirmeye başlamıştım."

Vaughn bir an öylece oturdu ve göğsünde keskin bir sızı hissetti. Ama sonra duygularını derinlere itti, onları bloke etti ve yokmuş gibi davranabileceği bir yere koydu.

Bu harikaydı. Sidney, Bay Sidney'le tanışmak istiyordu. Doğru ve şimdi belki de sonunda sahip olmuştu. Vaughn'la son birkaç ay içinde arkadaş olmuşlardı ve Vaughn arkadaşı olarak bunun onun için iyi bir gelişme olduğunu biliyordu. Elbette onun mutlu olmasını istiyordu.

Aslında, o mavi-yeşil gözlere baktığında ve o anda gülümsediğini gördüğünde, bunu her şeyden çok istediğini fark etti.

Bu yüzden kadehini kaldırdı. Sözcüklerin tadı biraz acı geldiyse de bunu da görmezden geldi. "Bunun şerefine," dedi yumuşak bir sesle. "Şehir randevu ormanındaki o en efsanevi yaratığı buldun: bekâr, normal, bağlılığa hazır, otuzlu yaşlarında bir erkek. Kontrol listesi galip geldi."

Bardağını uzattı. Kadın durakladı, sonra kendi bardağını onunkine tokuşturdu. "Kontrol listesine."

"Ooh ... neye kadeh kaldırıyoruz?" dedi tanıdık bir kadın sesi.

Vaughn arkasını döndü ve Isabelle'in yanında Simon'la bara doğru gittiğini gördü.

"Bir şey yok," dedi Sidney hemen. Bar taburesinden kalktı ve selamlamak için kız kardeşine sarıldı.

Ailesi kısa bir süre sonra arkalarından geldi, annesi hem Sidney'e hem de Isabelle'e sıcak bir şekilde sarıldı. Ev sahibesi altısına masalarını gösterdi ve ortam kısa sürede ailesinin evinde birlikte yedikleri önceki akşam yemeğine döndü; herkes gülüyor, bol bol karşılıklı sohbet ediliyordu. Vaughn, Sidney'nin karşısına oturdu ve zaman zaman göğsünde bir sıkışma hissetti, onun ailesiyle gülüşmesini ya da Simon'la şakalaşmasını izliyordu, ama son birkaç yıldır içinde bulunduğu, rahatlık alanı olan, çekici, ben sadece iyi zaman geçiren bir adamım tavrında bir kez bile duraksamadı.

Yemek bittiğinde ve herkes vedalaşırken, Isabelle Sidney'i kenara çektiğinde fark etmemiş gibi davrandı.

Isabelle kısık bir sesle, "Pazar sabahı beni ara ve randevunun nasıl geçtiğini haber ver," dedi. "Eğer iyi giderse, bu adamla tanışmak istiyorum." Sidney'e göz kırptı, sonra grubun geri kalanına katılmak için geri döndü.

Vaughn ise Sidney'in uzaklaşmasını izlemiyormuş gibi yaparak harika bir iş çıkardı.

- - -

CUMARTESİ GECESİ Tyler, Sidney'i evine kadar geçirdi. Evinden sadece birkaç blok ötede bir Fransız Vietnam restoranı olan Le Colonial'da güzel ve keyifli bir akşam yemeği yemişlerdi. Restoranı seçme sırası ondaydı ve egzotik, romantik dekoru için Le Colonial'ı bilinçli olarak seçmişti. Hatta asma katta, aşağıdaki kalabalık caddeye bakan bir açık hava masası bile bulmuşlardı. Güzel bir sohbet, iyi bir şarap ve harika yemekler vardı; mükemmel bir ikinci randevunun tüm gereklilikleri.

Ve her şey mükemmeldi. Yani, çoğunlukla. Elbette Sidney'de hâlâ o rahatsız edici, tereddütlü his vardı ama bunun Brody'den ayrıldıktan sonraki ilk ikinci randevusu olmasından kaynaklandığını düşündü. Tabii ki tereddütleri vardı; bu yola en son girdiğinde aldatılmış ve kalbi kırılmıştı. Birkaç ihtiyatlı tedirginlik beklenebilirdi.

"O restoranı gerçekten beğendim. İyi seçim," dedi Tyler, kaldırım boyunca yürürlerken elini tutarak.

Oh. Şimdi el ele tutuşuyorlardı. Çünkü insanlar randevularında böyle yaparlardı. "Daha önce hiç liçi mimozası içmemiştim," dedi Sidney. "Bu farklıydı, iyi anlamda."

Tyler, "Oraya tekrar gitmemiz gerekecek," dedi.

Doğru. Tabii. Tabii. Belki de "onların yeri" bile olur. Bir çift olurlar, bir yerleri olur ve her şey çok güzel olur.

Düğün hakkında bir şeyler söyle, diye içinden geçirdi içindeki pragmatist, ön kapıya giden merdivenleri çıkarken.

Evet, düğün. Bu mükemmel bir fırsattı. Tyler'a kız kardeşinin iki hafta içinde evleneceğini söylediği akşam yemeğinde bile konu kısaca açılmıştı. Merdivenlerin başına geldiklerinde Tyler'a dönmüştü ... ama her nedense kelimeler takılıp kalmıştı.

Başını eğdi ve onu öptü.

Şey . . . huh. İlk başta bunu hissetmiyordu ama sonra bir şeyler değişti. Tereddütlerinin ve endişelerinin onu engellediğini düşünerek

tüm bunların canı *cehenneme* demeye karar verdi. Bir kereliğine, kontrol listesini ve düğünü unuttu ve kafasının içinden çıkıp sadece kalbinin yol göstermesine izin vermeye karar verdi. Ve tüm bunları öpücüğüne döktükten sonra geri çekildi ve gülümseyerek ona baktı.

Sonra gözlerini kırıştırdı, çünkü adamın gözleri yanlış renkteydi; el yerine maviydi.

Ve o anda, tereddütlerinin ve endişelerinin canı *cehenneme* dediğinde ve kalbinin ona yol göstermesine izin *verdiğinde*, Vaughn'u öptüğünü hayal ettiğini fark etti.

"Aman Tanrım," dedi panikle nefes verirken.

"Biliyorum. Bunu ben de hissettim," dedi Tyler.

Resmen sıçmıştı.

- - -

İyi **tarafından** bakarsak, Tyler durumu iyi idare etti.

Sidney kendini evine bıraktı, az önce yaptığı konuşmadan dolayı kendini kötü ve pişman hissediyordu ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu da biliyordu. Bir kere, Tyler onu öperken başka bir erkeği hayal etmeyen bir kadınla birlikte olmayı hak ediyordu. Onun duygularını incitmemek için küçük bir yalan söylemiş ve eski nişanlısını unutamadığını şimdi anladığını söylemişti. Bu konuda nazikti ve merdivenlerden inip hayatından çıkarken, tek tesellisi Tyler gibi bir adamın uzun süre bekar kalmayacağıydı - şanslı bir kadın onu çok yakında kapacaktı.

Ne yazık ki, o kadın o değildi.

Doğruca üst kata çıktı ve randevu kıyafetlerini değiştirdi. Bir tişört ve şort giydikten sonra yatağına kıvrıldı ve bir sonraki hamlesini düşündü. Kontrol listesi en azından şimdilik önemsizdi. Isabelle ve Simon'ın düğünü için kesinlikle bir randevusu olmayacaktı ve daha dün gece başka bir erkekle randevusu olduğu için kendisine kadeh kaldıran bir adama karşı bir tür "hisleri" olduğunu fark etmişti.

Vaughn gibi bir adama aşık olmayacak kadar akıllı olduğumu biliyorsun. Şimdi bunu hatırlamaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Bu da bir sonraki hamlesinin net olduğu anlamına geliyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Vaughn'dan ne pahasına olursa olsun uzak duracaktı - artık şaka yapmak, flörtöz konuşmalar yapmak, seksi hareketlerde bulunmak, onunla kişisel meseleler hakkında konuşmak ya da ailesinin düğün albümlerine bakarken kanepede ona sokulmak yoktu. Bunların hepsi *bitmişti*. Bu düğünü atlatması gerekiyordu ve sonra Vaughn'la yolları ayrılabilirdi. Evet, Isabelle ve Simon aracılığıyla ara sıra karşılaşmaya devam edeceklerdi ama bunu da halledebilirdi. Şu anda sadece biraz boşluğa, ondan biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı, böylece bu "duygular" ya da her neyse azalabilirdi. Ve azalacaklardı. Bundan emin olacaktı.

Yirmi dokuz

Vaughn, Shedd Akvaryumu'nun yanından geçtikten sonra Lake Shore Drive alt geçidinden geçti ve kaldırımı takip ederek Columbus Drive'a ulaştı. Bir dönüş daha ve sonra bitiş çizgisine doğru düz bir atış olacaktı.

Caddenin her iki tarafından da büyük bir kalabalık tezahürat yapıyordu - çeyrek milyondan fazla seyirci Chicago Triatlonu'nda yarışan yaklaşık 11.000 sporcuyla izlemek için toplanmıştı. Sabah yedi buçuktan kısa bir süre sonra Vaughn, Cade, Huxley ve dalgalarındaki diğer 150 kişi Michigan Gölü'nde 1,5 kilometrelik tempolu bir yüzmeyle başladılar. Chicago Yacht Club'da sudan çıktıktan sonra, yalınayak ve dalgıç giysileriyle halı kaplı bir yoldan ilk geçiş alanına ulaşmışlar, burada bisiklet şortlarına kadar soyunup formalarını, kasklarını ve ayakkabılarını giymişlerdi. Vaughn ve Huxley kırk kilometrelik parkur için bisikletlerine bindiklerinde moralleri yüksekti ve üniversite futbolunda omzundan sakatlanan ve yıllardır yüzen Cade'i yakalayıp ilk etapta hafif bir farkla öne geçtiklerinde moralleri daha da yükseldi.

Şimdi son düzlükteydiler, neredeyse 10K koşusunu bitirmek üzereydiler. Huxley biraz geri çekilmişti ama Vaughn hâlâ Cade ile liderlik için mücadele ediyordu. Yarış boyunca birbirlerini çok zorladılar, Vaughn'un tam da ihtiyacı olan şey buydu: zihnini odaklayacak bir şey. Parkurda olmak ve vücudunu sınırlarına kadar zorlamak ona bütün hafta hissettiği huzursuzluğu kanalizasyon borusu gibi bir yer sağladı.

"Öğle yemeğini ikinciler mi ısmarlıyor?" diye homurdandı.

"Sıra sende," diye soluk soluğa bağırıyordu Cade, ona adım adım yaklaşarak.

Yarışın başlarında çok daha geveze konuşuyorlardı ama yüzdükten, bisiklete bindikten ve otuz iki mil koşuttuktan sonra nefes nefese kalmışlardı ve konuşmalarını kısa ve tatlı tutuyorlardı. Köşeyi döndüklerinde

Columbus ve Grant Park'taki Hutchinson Field'daki bitiş çizgisi göründü. Sol taraftan onları alkışlayan bir kadın sesi duydular.

"Whoo-hoo! Bastır Cade! Yürü Vaughn!"

Cade sıırttı. "Bu Brooke." Birden cesaretleterek hızını daha da artırdı.

Sonra ikinci bir kadın sesi seslendi. "Hadi, Roberts! Devam et!"

Vaughn'un kafası sola doğru döndü, Brooke'un yanında tezahürat yapan kızıl saçlı bir kadın görünce kalbi küt küt attı ve bir an için şöyle düşündü

-

Oh. Tabii ki, sadece Huxley'nin nişanlısı Addison'dı.

Bir anlık dikkat dağınıklığının bedelini ödedi. Önüne baktı ve Cade'in birkaç metre önünde bitiş çizgisini geçtiğini gördü. İkisi de enerjik kalabalığın tezahüratları arasında koşarak durdular.

Nefes nefese kalan Vaughn, Cade'e doğru yürüdü ve iyi bir iş çıkardığı için elini uzattı. "Gösteriş yapıyorsun," dedi sırtarak.

Brooke kalabalığın arasından geçerken onlar da saha kenarına gidip biraz su aldılar. Kot pantolon ve tişört giymiş, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir halde Cade'e doğru yürüdü ve tebrik etmek için kollarını onun boynuna doladı. Kız onu öperken Cade de onu kucakladı.

"Omzun nasıl?" diye sordu.

"Omuz mu? Oh, *kahretsin*." Cade onu düşürmüş gibi yaptı, sonra sırtarak yakaladı.

"Hala, bununla mı?"

Ona göz kırptı. "Bu hareket bir keresinde çok şanslı olmamı sağladı." Onu kendine çekti ve tekrar öptü.

Vaughn onlara biraz yer açmak için geri çekildi. Huxley tam koşarken bitiş çizgisine baktı. Yanlarına gidip partnerini tebrik etti, ardından Addison'ın ortaya çıkıp Huxley'e, gözlükleri takıyor olsaydı şüphesiz buğulanacak bir öpücük kondurmasının ardından bir kez daha mutlu aşık çifte yer vermek zorunda kaldı.

Kendini beşinci tekerlek gibi hisseden Vaughn nefesini tutarken bir yudum su daha aldı. Etrafında binlerce insan sevdiklerine sarılırken, onları öperken ve beşlik çakarken o, saha kenarındaki çimlerin üzerinde tek başına duruyordu.

Sonra omzunda bir el hissetti.

"Tebrik etmek için sana sarılmak isterdim ama şu anda terli ve tuhaf görünüyorsun."

Vaughn sesin geldiği yöne doğru sırttı. Arkasını döndüğünde Simon'ı görünce duygulandı. "Senin şu anda düğün planları yapıyor olman gerekmiyor muydu?" Kardeşine Chicago Triatlonu için antrenman yaptığını söylemiş olmasına rağmen, ondan yarışı izlemeye gelmesini istememişti.

Açıkçası, düğüne sadece altı gün kaldığı için Simon'ın çok meşgul olacağını düşünmüştü.

Simon, "Görünüşe göre, insan kardeşi triatlonda yarışırken düğün planlamasından kısa bir süre izin almak için başvurabiliyor," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Morgan'a öğle yemeği borcum olduğu için biraz kızgıyım ama onun dışında gayet iyiyim." "Size katılmamın sakıncası var mı?" Simon sordu.

"Bu harika olur," dedi Vaughn. "Brooke ve Addison da geliyor - ne kadar çok o kadar iyi."

Simon onu evine kadar takip etti ve Vaughn da hemen duş alıp üstünü değiştirdi. O'Malley's'e vardıklarında Brooke ve Cade çoktan altı kişilik bir masaya oturmuşlardı.

"Bakalım... buradaki en pahalı ürün hangisi?" Cade menüyü incelerken düşüncelere daldı. "Bedava öğle yemeğimi en iyi şekilde değerlendirmeliyim."

Vaughn iğneyi görmezden geldi. Brooke'u Simon'la tanıştırdı ve sonra parmağındaki yüzüğü işaret etti. "Duyduğuma göre sonunda Morgan'ı dürüst bir adam yapacaktıydın."

Şaşkınlık numarası yaparak Cade'e baktı. "Oh, bunu mu kabul ettim? Az önce bir elmas gördüm ve yeni bir mücevher parçasına sahip olmak için 'Evet!' diye bağırdım." Vaughn'a geri döndü. "Oops."

"Çok şirin," dedi Cade ona.

"Peki senin hikayen ne Morgan? Soruyu nasıl sorduğunu hiç söylemedin," dedi Vaughn.

"Çok çılgınca bir şey değil. O sabah Brooke'a kahvaltı hazırladım sadece." Cade nişanlısına baktı ve ikisi de içten içe gülümsediler. "Denver omleti."

"Mutfağa girdiğimde her şeyi hazırlamıştı; omlet, kahve ve portakal suyu," diye açıkladı Brooke. "Ve kahve fincanımı ters çevirdiğimde yüzük kutusu tabağın üzerinde duruyordu."

Çiftin birbirlerine özel bakışlarından Vaughn bu Denver omleti hikâyesinde daha fazlası olduğunu anladı. Ama ikisi de başka bir şey söylemedi.

Kısa bir süre sonra Huxley ve Addison da geldi. Simon, Vaughn, Cade ve Huxley'e yarışın en zor kısmının hangisi olduğunu sordu ve bu, hepsinin birkaç mil daha devam edebilecekleri, belki de Iron Man triatlonu gibi daha büyük bir mücadeleye ihtiyaçları olduğu veya *belki de* daha maceralı bir şey denemeleri gerektiği hakkında uzun, testosteron dolu bir sohbete yol açtı. Rainier Dağı'na tırmanmak gibi.

"Şimdi de bir dağa mı tırmanmak istiyorsun?" Brooke sordu. "Tam olarak neden?" "Çünkü tırmanabiliriz," dedi Cade kesin bir ifadeyle.

Addison, "Aman Tanrım, ne kadar *erkeksiniz*," dedi.

Simon işaret etti. "Durun bakalım, eğer siz üçünüz bunu yapıyorsanız, ben de katılmak istiyorum."

Huxley çoktan telefonunu çıkarmış, yılın hangi zamanında tırmanmak için en iyi olduğunu Google'da araştırıyordu. Yemeklerini bitirdikten sonra da herkes şakalaşmaya devam etti.

Grubun geri kalanı bardan ayrılırken Simon Vaughn'u kenara çekti. "Bir bira için kalalım."

Vaughn hemen şüphelendi; muhtemelen kardeşinin o anda oturma planını hazırlıyor, ilk dansını çalışıyor ya da düğünle ilgili başka bir şey yapıyor olması gerekiyordu. "Neden?"

"Kardeşimle bira içmek için bir nedene ihtiyacım var mı?" Simon gücenmiş görünerek sordu. "Altı gün içinde evleniyorum. Yakında bir bebeğim olacak. Bundan sonra kim bilir kaç kez baş başa takılacağız?"

Hmm. Vaughn şüphelenmeye devam etti ama yine de kardeşini bara kadar takip etti.

İki koltuk kaptılar ve barmen önlerine birkaç şişe bira koyduktan sonra Simon beş saniye kadar bekledikten sonra işe koyuldu.

"Sidney'le olan şu şey," diye söze girdi.

Tanrım. Vaughn başını salladı. "Biliyordum."

Simon parmağıyla barın üzerine sertçe vurdu. "Hey, ben senin kardeşinim.

Belli ki son birkaç haftadır seni rahatsız eden bir şeyler var, bu yüzden bunun hakkında konuşacağız. *Yaptığımız şey bu.*"

"Ah, doğru. Bizim işimiz bu." Vaughn şaşkınlık numarası yaptı. "Hatırlat bana

-"Isabelle'in hamile olduğunu bana söylemen ne kadar sürdü?"

"Tamam, *şimdi* yapacağımız şey bu." Simon sanki nereden başlayacağını düşünüyormuş gibi onu inceledi. "Rosebud'da annem ve babamla yemek yediğimiz o gece Sidney'e nasıl baktığını gördüm."

Vaughn sadece birasından bir yudum aldı.

"Bakın, buna *diyalog* deniyor. Yani siz de konuşuyorsunuz," diye açıkladı Simon.

Vaughn ona sadece bir bakış attı.

Simon, "Sizi bilmem ama bence bu harika bir kardeşçe yürek yüreğe konuşma," dedi.

Kardeşinin pes etmeyeceğini bilen Vaughn sonunda razı oldu. "Ne söylememi istiyorsun? Sidney'i düşündüğümü mü? Bana bir şey söyle: Bunu itiraf etmenin ne anlamı var?" Elindeki bira şişesini işaret etti. "Şu anda Tyler denen adamla çıkıyor."

"Lafı açılmışken, geçen gün konuşmak için Isabelle'e geldi. Beni oturma odasına sürdüler ama ofisten bir şey almak için yatak odasına gittiğimde birkaç kelime yakaladım."

"Bilmek istemiyorum," dedi Vaughn.

Simon ona bilmiş bir yan bakış attı.

"Pekâlâ," diye kabul etti Vaughn. "Ne duydun?"

"Sidney'in onu öptüğünü söylediğini duydum."

Vaughn önce bir şey söylemedi, sonra tekrar birasına döndü. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Moral konuşması için teşekkürler, kardeşim. Bunu gerçekten daha sık yapmalıyız."

"Bu kadar mı yani? Öylece pes mi edeceksin?" Simon homurdandı.

"Bu gerçekten belalı bir hareket."

İşte bu Vaughn'u biraz sinirlendirdi. "Dur bakalım, sanırım *diyalogda* beş adımı *atladın*. Şu Tyler denen adamı bir dakikalığına denklemden çıkar.

'Vazgeçtiğimi' söyleyerek, Sidney ile bir ilişki sürdürmek istediğimi varsayıyorsun. Ve bununla ilgili bir sorun var. Hayatımı *seviyorum*. Kolay, eğlenceli ve onun başka bir adamla birlikte olduğunu her düşündüğümde bu kafa karışıklığı, huzursuzluk ve midemdeki bu çukurla uğraşmak zorunda değilim. Çünkü sana bu duygular hakkında anladığım bir şeyi söyleyeyim: berbatlar."

Simon'ın ağzını açtığını gördü ve elini kaldırdı. "Hayır, daha bitmedi. Paylaşmamı istedin, ben de öyle yapıyorum. Bir şey daha paylaşmama izin ver. *Eğer* Tyler denen adamı denklemden çıkarırsak *ve* - varsayımsal olarak - karışıklık, huzursuzluk ve berbatlık için güzel, kolay, eğlenceli hayatımdan vazgeçmek isteyeceğimi varsayarsak, Sidney'in *benimle* birlikte olmak istememesi gibi küçük bir sorunumuz hala var."

"Bunu bilemezsin," dedi Simon.

"Sen ve ben penceresinin önünde dururken bunu açıkça söylediğini duydum."

"Söylediği şey, senin gibi bir adama aşık olmayacak kadar akıllı olduğuydu."

Vaughn ellerini uzattı. *Alo?* "Aynen öyle."

"O zaman belki de yapman gereken şey onu *sen* olmadığına ikna etmektir. artık."

Vaughn eğildi. "Peki ben ben değilsem, o zaman kim olmam gerekiyor?" diye kuru bir şekilde takıldı.

Simon onun gözlerinin içine baktı. "Hak ettiği adam."

Birasına dönmeden önce Vaughn'a sert bir bakış attı. "İstediğin tüm varsayımları ortaya atabilirsin. Ama sonuçta bence mesele şuna geliyor: O adam olmak istiyor musun?"

Şişesinden uzun bir yudum aldı ve Vaughn'u tam olarak bunu düşünmeye bıraktı.

- - -

VAUGHN çatı katına döndüğünde koltuğa uzandı ve başını minderlere yasladı. Simon'ın sözleri kafasında çınılıyordu ve yarışın yorgunluğu sonunda onu yakalamaya başlamıştı. Gözlerini kapadı, düşünmek zorunda olmadığı birkaç dakika geçirmek istiyordu.

Cep telefonunun çalma sesiyle uyandı.

Uzanıp sehpanın üzerindeki telefonu aldı ve birkaç saattir uyuduğunu fark etti. Gelen telefon numarasını tanımadı.

"Merhaba," diye cevap verdi, sesi sertti.

"Özel Ajan Vaughn Roberts ile mi görüşüyorum?" diye sordu bir kadın sesi.

"Öyle." Vaughn doğruldu, kadın kendini tanıtırken sersemliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. İsmi çıkarması bir anını aldı. "Ah, doğru ya. Mesajımı alıp almadığınızı merak ediyordum."

"Size geri dönmekte geciktiğim için özür dilerim," dedi. "Kocam ve ben geçen hafta tatildegdik. Şehre daha bu öğleden sonra döndük."

"Bu bir sorun değil. Zaten bunun uzak bir ihtimal olduğunun farkındayım," dedi. "Ne yazık ki aradığınız şey bende yok ama sanırım ne olduğunu biliyorum.

olabilecek birine. Tabii hâlâ ilgilendiğini varsayarsak. Aradığınızdan bu yana neredeyse bir hafta geçtiğini biliyorum."

Bu en azından Vaughn'un düşünmek zorunda olmadığı bir şeydi. "Hâlâ ilgileniyorum. Hem de çok."

Otuz

ÇARŞAMBA SABAHİ geç saatlerde Sidney, Vitamin Butik'in genişlemesine yardımcı olması için işe aldığı müşteri analiz şirketiyle bir video konferans görüşmesi yaptı.

"Yola çıktıktan sonra planımız her hafta bir yeni mağaza açmak ve bu tempoyu iki yıl boyunca sürdürmek" dedi. "Şimdi tek ihtiyacım olan bu mağazaları nereye açacağımı söylemeniz."

Pazar ve ürün araştırma uzmanlarından oluşan danışmanlık ekibi bir konferans masasının etrafında oturmuş notlar alıyordu. İş geliştirmeden sorumlu kıdemli başkan yardımcısı Brandon, "Planınız California ve Florida ile başlamak mı?" diye sordu.

"Evet." Sidney'in geçmişte Brandon ve ekibiyle çalışmış olmasından da bildiği gibi, araştırmaları iki aşamalı bir süreç olacaktı: Ekip üyeleri önce tüketicilerin satın alma tercihlerini ve potansiyel pazar alanlarındaki mevcut perakende yoğunluğunu analiz edecekti. Daha sonra gözlerine kestirdikleri çeşitli bölgelere seyahat edecekler ve bu yerleri ana bir otoyola yakınlık, müşterilerin trafik akışına girip çıkma kolaylığı ve mağazanın görünürlüğü ve önemi gibi hususlar açısından değerlendireceklerdi.

Herkes emirlerini aldıktan sonra Sidney, ekibin araştırmasını ve mağaza açılışlarının ilk dalgası için önerilerini tartışmak üzere iki hafta içinde bir takip görüşmesi ayarladı. Görüşmesi sona erdikten sonra öğle yemeği için bir sandviç aldı ve ofisinin köşesindeki fırından - Isabelle'in gelin partisi için tatlı sipariş ettiği fırından - bir brownie alarak kendini şımartmaya karar verdi.

Cam vitrinlerden birinde sergilenen mini kekleri gördüğünde, Vaughn'la geçirdiği ilk geceye dair bir anı aklına geldi.

Oradan ekstra büyük boy bir şey çıkarma şansın var mı? Kendimi dev gibi hissediyorum.

Arkasını döndü ve fırından dışarı çıktı. Kimin brownie'ye ihtiyacı vardı ki?

Son bir buçuk haftadır Vaughn'u düşünmemek için iyi bir iş çıkarıyordu. Coğunlukla. Bir keresinde Isabelle'e triatlonda nasıl olduğunu sormuştu ama o sadece sohbet etmek içindi. Tamam, Vaughn'un on bir hafta boyunca antrenman yaptığını ve iyi bir performans sergilemek istediğini bildiği için belki *biraz* ilgilenmişti, ama onun bitiş çizgisini geçtiğini görmek için orada olmayı dilediği falan yoktu. Hayır. *Bir* de gizli soruşturması hakkında soru sorduğu başka bir zaman vardı - Isabelle'in o karanlık, kabataslak yerlerde takılırken dikkatli olup olmadığı konusundaki bilgisizliği hiç yardımcı olmamıştı - ama *belli ki* bunun nedeni Simon ve Isabelle'in düğünde bir sağdııcı olmasını istememesiydi. Bu fotoğraflardaki gelin partisinin simetrisini bozabilirdi.

Sidney ofisine döndüğünde, resepsiyon görevlisi onu lobide durdurdu.

"Bir ziyaretçiniz var Sidney, Bayan Ginny Gastel." Resepsiyon görevlisi bekleme alanını işaret etti.

Sidney, annesinin on beş yıldır görmediği arkadaşının adını duyunca şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Arkasını döndüğünde bej pantolon ve hafif bir yazlık kazak giyen sarışın bir kadının sandalyelerden birinden kalktığını gördü.

Gülümseyerek yanına gitti. "Aman Tanrım, Ginny. Yanından geçip gitmişim."

"Sidney, seni görmek çok güzel. Uzun zaman oldu." Ginny taşıdığı büyük alışveriş torbalarını yere bıraktı ve Sidney'i selamlamak için ona sarıldı. Sonra geri çekildi. "Şu haline bak. Seni son gördüğümde sanırım on beş yaşındaydın? Belki de on altı?"

"Oralarda bir yerde. Hadi bu taraftan ofisime gidelim, orada konuşuruz."

Sidney onu koridorda yönlendirirken Ginny hayranlıkla sofistike ofise baktı. "Görüyorum ki babanın izinden gidiyorsun."

"Sayılır. Hedge fonlar ile özel sermaye fonları arasında bazı farklar var ama ne zaman bu konudan bahsetsem insanların gerçekten çok sıkıldığını fark ettim. Bu yüzden sizi bu kısımdan uzak tutacağım."

Ginny, Sidney'i ofisine kadar takip ederken güldü. "Belli ki kendin için çok iyi şeyler yapıyorsun."

Sidney masasının resmiyetine karşı çıkarak tavandan tabana pencerenin yanındaki krem rengi deri sandalyeleri işaret etti. "Lütfen rahatınıza bakın. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi Ginny, çantalarını ayaklarının dibinde yere bırakarak. "Fazla kalmayacağım, bir ev gösterimi için banliyöye dönmekten önce birkaç ayak işi daha yapmam gerekiyor."

"Demek hâlâ emlak işindesin?" Sidney kapıyı kapattı ve Ginny'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Birkaç dakika boyunca sohbet edip dertleştiler ve konu doğal olarak Isabelle'in yaklaşan düğününe geldi.

"Duyduğuma göre sadece üç gün kalmış," dedi Ginny. "Ve Simon'dan hoşlanıyor musun?" Sidney, Ginny'nin hem düğün tarihini hem de Simon'ı bilmesine biraz şaşırmıştı.

Ne o ne de Isabelle yıllardır onunla konuşmadığı için Simon'ın adını vermişti. Muhtemelen ayrıntıları ortak bir tanıdıklarından duymuştu.

"Simon harika biri. Isabelle'i çok mutlu ediyor."

"Eğer kardeşine benziyorsa, nedenini anlayabiliyorum."

Sidney bu söze tamamen hazırlıksız yakalanarak başını eğdi. "Vaughn'u tanıyor musun?"

"Onu *tanıdığımı* söyleyemem sanırım. Ama yaptığımız birkaç telefon konuşması beni kesinlikle oldukça etkiledi." Sidney'in kafası karışmış gibi görüldüğü için kafası karışmış görünüyordu. "Bütün fikrin ona ait olduğunun farkındasın, değil mi?"

Sidney'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Özür dilerim, burada bir şeyi kaçırıyorum. Vaughn'un fikri neydi?"

Ginny'nin gözleri büyüdü. "Oh, hayır. Bunu berbat mı ettim? Sürpriz olduğunu söylemedi. Bugün şehir merkezine gelmeyi planlamıştım, bu yüzden ofisinize uğrayıp bunu size kendim vermeyi teklif ettim. Bana iş adresinizi verdi ve işte buradayım."

Tamam. Hâlâ bir ipucu yok. "Bana tam olarak ne vermek için?"

Ginny kıkırdadı. "Anlaşılan bu bir sürpriz, o zaman." Alışveriş torbalarından birine uzandı ve orta boy bir kutu çıkardı. "Kendiniz görün."

Sidney kutuyu aldı ve kucağına koydu. Kapağı kaldırdı ve bir kat kağıt mendili açtı. Kutunun içinde ne olduğunu gördüğünde, ilk başta neye baktığını bildiğinden emin değildi.

Olamaz.

Sidney başını kaldırdı. "Bu ?"

Ginny gülümsedi. "Annenin düğün cüzdanı. Vaughn, Isabelle'e 'eski bir şey' olarak vermek için ona ait bir şey bulmaya çalıştığını söyledi. Diğer her şeyin kaybolduğunu biliyorum ama en azından buna sahipsin."

Sidney gözlerinin yaşardığını hissederek çantayı yavaşça kutudan çıkardı.

Bu, hiç şüphesiz, birinin onun için yaptığı en düşünceli şeydi.

Çanta basitti, biraz eskimiş beyaz satenden yapılmıştı, altın bir tokası ve narin altın bir kayışı vardı. Sidney elini çantanın üzerinde gezdirdi ve boğazını temizledi. "Bunun sende olduğunu nereden biliyordun? Sende olduğunu bile bilmiyordum."

"Tam olarak bilmiyordun. Ama anladığım kadarıyla Vaughn'la birlikte anne babanızın düğün albümlerine bakıyordunuz ve ona annenle benim eskiden çok iyi arkadaş olduğumuzu söylemişsin."

Sidney başını salladı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Sanırım FBI ajanı olmak böyle durumlarda işe yarıyor. Ev telefonumu bulmuş ve annenizin düğün eşyalarının nasıl atıldığını açıklayan bir mesaj bırakmış. Aslında annenizin 'ödünç aldığı bir şeyi' bulmayı umuyordu - bana ya da diğer nedimelerden birine ait olan ve bize iade edilecek bir şeyi giyip giymediğini ya da taşıyıp taşımadığını sordu. İyi bir fikirdi ama annenizin 'ödünç aldığı şeyin' ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Neyse ki ona daha iyisini yapabildim."

Ginny çantayı işaret etti. "İşte bunun hikâyesi: Arkadaşlarımız arasında ilk evlenen annendi. Bu onun düğününde taşıdığı çantaydı, sonra ben evlendiğimde bana ödünç verdi. Sonra ben başka bir arkadaşımıza, Carol'a, onun düğünü için ödünç verdim ve Carol da diğer arkadaşımız Sandra'ya ödünç verdi. Vaughn'un mesajını duyduktan sonra Sandra'ya e-posta attım ve şansımız yaver gitti. Çantayı düğün eşyalarıyla birlikte bir kutuya koymuştu. Bu hafta başında ondan aldım ve şimdi mutlulukla size teslim ediyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Ginny. Teşekkür ederim."

"Bu sana ve Isabelle'e ait. Ve gerçekten, Vaughn burada övgüyü hak ediyor. Pazar günü, ilk kez konuştuğumuzda, Vaughn'un

Sağdııcı, Isabelle için 'eski bir şey' bulmak için bu kadar çaba harcayarak sorumluluklarını son derece ciddiye alıyor."

"Ne dedi?"

"İçindeki FBI ajanı eski bir davayı çözme şansına karşı koyamadı."

Sidney güldü. "Tam ona göre."

"Ama çantayı bulduğumu söylemek için geri aradığımda ilk tepkisi, 'Bunu duyduğuna çok sevinecek,' oldu." Ginny dikkatle Sidney'e baktı. "Nedense Isabelle'i kastettiğini sanmıyorum."

Birkaç dakika daha konuştular ve sonra Ginny gitmek üzere çantalarını topladı. Sidney'den Isabelle'e en iyi dileklerini iletmesini istedi, Sidney'e kartvizitini verdi ve iletişim halinde olmalarını önerdi.

Ginny gittikten sonra Sidney sandalyeye doğru yürüdü ve çantayı aldı. İçine baktı, boş olduğunu gördü ve sonra masasının önüne yaslandı.

Vaughn'un kendisi için bu kadar çaba sarf etmesinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bir yanı onu hemen o anda aramak istiyordu ama kafası karışık, durumdan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyordu ve pek çok şeyden emin değildi. Ama Ginny'nin ziyareti Sidney'in ne kadar uğraşırsa uğraşsın artık inkâr edemeyeceği bir şeyi açıkça ortaya koymuştu.

Onu özledi.

Otuz bir

PERŞEMBE AKŞAMI VAUGHN, Huxley ve destek ekibinin geri kalanıyla bir araya gelerek o gece Pritchett'in ekibiyle yapacağı toplantının planını gözden geçirdi. Her şeyi kısa ve tatlı tuttu - bu polislerle dördüncü buluşması olacaktı ve herkes ne bekleyeceğini biliyordu.

Ta ki şüphelileri takip eden özel operasyon ekibinden bir telefon gelene kadar.

"Bir sorunumuz var," dedi SOG'nin ekip lideri Ajan Romero. "Partiye katılan yeni bir adam var."

"Ne biliyoruz?" Vaughn sordu.

"Indianapolis'e gitmek üzere minibüslere binmeden önce polislerin buluşma noktasında ortaya çıktı. Plakasını araştırdık. Adı Mike *Mahoney* - Memur Mike Mahoney, Memur James Mahoney'nin kardeşi. CPD'ye geçen yıl katılmış."

Bir ailede iki kirli polis, ne kadar dokunaklı. Vaughn, "Bu yüzden James kardeşini de olaya dahil etmeye karar verdi," dedi.

"Öyle görünüyor. Gerçi bunu önce Pritchett'e söylememiş gibi de görünüyor," dedi Romero. "Pritchett ve kardeşler ilk ortaya çıktıklarında aralarında bir tür tartışma olmuş. Pritchett'in suratına çıkışına bakılırsa Mike Mahoney biraz asabi biri gibi görünüyor. Belki de Pritchett onun iş için kötü olacağından endişeleniyordur."

"Mahoney ne taşıyor?" "Sadece tabancasını, diğerleri gibi."

"Lyons'a haber verdin mi?" Vaughn, Indianapolis'teki silah satıcısı kılığındaki gizli ajanı kastederek sordu.

"Henüz değil. Önce size söylemek istedik."

"Hadi onu bağlayalım." Vaughn Lyons'u aradı ve onu bilgilendirdi. Romero, herhangi bir olağandışı hareketlilik olursa onları haberdar edeceğini söyledi.

Ekibi şüphelileri Indianapolis'e kadar takip ederken Lyons da silahları Pritchett'in ekibine teslim eder etmez kontrol etmeyi kabul etti.

Onlarla konuştuktan sonra Vaughn, Huxley ve yedek ekibin geri kalanını bilgilendirdi.

"Sence bu yeni adam bir sorun yaratacak mı?" Huxley sordu. "Bence bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız." Kabul etmek gerekir ki Mike Mahoney'nin kardeşinin bu işten para kazandığını duymuş ve kaçakçılık işine girmeye karar vermiş olması tamamen mümkündü. Ama ne olursa olsun, Vaughn her şeye hazırlıklı olmak istiyordu.

Masasının çekmecelerinden birini açtı ve Kimber 1911'ini sakladığı metal kutunun kilidini açtı; Glock'lar kolluk kuvvetlerinin silahı olarak bilindiği için bu operasyon sırasında taşımayı seçtiği tabancaydı. Şarjörü doldurdu ve yerine kaydırıldı.

- - -

VAUGHN evdeyken ve "Mark Sullivan'ın" tasarımcı takımlarından birini giyerken, Lyons kontrol etti.

"Az önce silahlarla birlikte gittiler," dedi diğer ajan.

"Yeni adam nasıl?" Vaughn sordu.

"Genç. Yapılı. Büyük ego. Pritchett'e yeni bir adam getirmesi konusunda saçmaladım ve Mahoney bunu pek umursamadı," dedi Lyons.

Vaughn, "Benim tarafımdan da aynı şarkıyı duyacak," dedi. Lyons'la telefonu kapattıktan sonra, polisleri Chicago'ya kadar takip eden araçlardan birinde bulunan Romero'yu aradı. "Nasıl görünüyoruz?"

"Her zamanki gibi iş," diye rapor verdi Romero. "Mahoney kardeşlerin içinde olduğu minibüsü takip ediyorum ve standart rotayı izliyorlar."

"Sadece yeni adamımızın silahlarımla kaçmak gibi parlak fikirlere kapılmadığından emin olmak istedim."

Romero, "Eğer böyle bir şey olursa ve ekibim bu ahmakları dizginlemek zorunda kalırsa, lütfen onlara silahların çalışmadığını söyleyen kişi ben olayım," dedi.

"Hiç şansın yok. Bu bilgiyi Pritchett'i tutukladığım zamana saklıyorum." Vaughn aramayı sonlandırdı ve FBI'ın sahne dekorlarını sağlayan iç grubu Stagehand tarafından kendisine verilen Rolex'i taktı.

gizli operasyonlar. Kendi cep telefonunu mutfak tezgahının üzerine bırakarak, Sullivan olarak gizli görevdeyken kullandığı telefonu takım elbisesinin içine yerleştirdi.

Gösteri zamanıydı.

- - -

Vaughn, Hummer'ın içinden iki minibüsün farlarının yaklaştığını gördü. SUV'den dışarı çıktı ve araçlar önünde dururken bekledi.

Genç polis ikinci minibüsten inerken Vaughn, Mike Mahoney'i tarttı. Yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarında ve tank gibi yapılı olan bu adam, tabancası açıkça görünecek şekilde tişörtünü bir kargo pantolonunun içine sokarak giymişti.

Kötü form.

"Kim lan bu?" Vaughn, Mike'a doğru başını sallayarak ve kaçakçıları davetsiz bir misafirle gelmiş bir silah alıcısı rolünü oynayarak Pritchett'a sordu.

Mike Mahoney, "Ben lanet olası bir kas gücüyüm, ben buyum," diye karşılık verdi.

Belli ki Mahoney kardeşlerin en küçüğü gerçek bir büyücü olacaktı.

Grubun işadamı Pritchett, olası havai fişekleri dağıtmakta gecikmedi. "O James'in kardeşi, Mike. Başka bir polis. James ona yürüttüğümüz operasyondan bahsetmiş, o da kontrol etmek istemiş. Şehre soktuğumuz silahların miktarını düşününce, fazladan insan gücüne sahip olmanın kötü bir fikir olmadığını düşündüm, anlıyor musun? Sadece güvende olmak için."

Vaughn, Pritchett'in yalan söylediğini biliyordu -Romero'nun verdiği bilgiye göre, polis Mike'ın bu gece peşine takılmasından hiç de memnun değildi. Ama adama oldukça iyi bir palavracı olduğu için kredi verdi. "Görünüşe göre James'in çenesini kapalı tutmaya çalışması gerekiyor." Vaughn Pritchett'a yaklaştı, sesi alçaktı. "Bir dahaki sefere bir iş için fazladan insan gücüne ihtiyacın olduğunu düşünürsen, önce bana danış. Anlaşıldı mı?"

Pritchett sinirli bir şekilde yutkundu, ilk kez kendini beğenmiş gibi davranmıyordu. "Patron sensin."

"Aynen öyle." Vaughn minibüslerin olduğu yönü işaret etti. "Bakalım benim için neleriniz varmış."

İşler yoluna girdiği için rahatlamış görünen Pritchett aceleyle minibüsüne gitti ve bagajı açtı. Vaughn oraya doğru yürüdü ve tıpkı önceki iki yolculukta olduğu gibi iki büyük spor çantası gördü. Çantalar kontrol edildiğinde on adet AR-15 yarı otomatik tüfek görüldü; Vaughn bir kez daha polislerin önünde bu tüfekleri inceledi ki ne kaçırdıklarını bilsinler.

Tüm tüfekleri saydıktan sonra ikinci minibüse yöneldi. İçinde her biri yirmi beş tabancayla dolu iki spor çantası daha vardı. "İyi görünüyor," dedi Vaughn. "Hadi onları yükleyelim."

O ve polisler minibüslerden spor çantalarını alıp kendi cipine taşıdılar. Onları araca yüklerken arkasına baktı ve Mahoney kardeşler ile Howard'ın ikinci minibüsün arkasında durduğunu gördü. Üç adam konuşurken birbirlerine iyice sokulmuşlardı.

İşte o an Vaughn ufukta beliren beladan şüphelenmeye başladı.

"Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?" diye sordu Pritchett'a. "Olmasa iyi olur," diye homurdandı Pritchett.

Vaughn zaman kazanmak için adımlarını telaşsız bir şekilde atmaya devam etti.

Gerçekten de bir şeyler döndüğünü varsayarak çeşitli olasılıklar arasında gezindi. Mahoney kardeşler ve Howard'ın silahlarını çalmayı planladıklarından şüpheliydi çünkü spor çantalarından üçü zaten cipindeydi. Daha büyük olasılıkla, daha fazla para için onu haraca bağlamayı planlıyorlardı.

Tabii onu öldürüp hem silahları *hem de* parayı alıp kaçmayı planlamıyorlarsa.

Etrafta Vaughn'un destek ekibi ve özel operasyon ekibindeki sekiz adam vardı ve hepsi de olanları dinliyor ve izliyordu. Vaughn gibi, bu on iki adam da Mahoney kardeşler ve Howard'ı potansiyel sorun olarak tanımlamışlardı - hem de silahlı sorunlar. Bu da o anda hepsinin yüksek alarmda olduğu anlamına geliyordu.

Vaughn neredeyse minibüse ulaştığında Mike Mahoney öne çıkarak spor çantasının önünü kesti. İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O çantayı almadan önce, Sullivan, sanırım konuşmamız gerek."

Karakterine sadık kalan Vaughn bunu dikkate almadan reddetti. "Hayır, tanımıyoruz. Seni tanımıyorum bile." Çantayı almak için bir adım öne çıktı.

Öfkeden mi, kabadayılıktan mı, yoksa aptallıktan mı bilinmez, Mahoney silahına uzandı.

Hay sikeyim. İçgüdüler devreye girdi ve Vaughn hemen kendi tabancasına sarıldı. Polis silahını kılıfından çıkarmadan önce Kimber'ı çıkarmış ve doğrudan Mike'a doğrultmuştu.

Vaughn sakince, "Sakin ol Mahoney," dedi.

Ne yazık ki diğer herkes bu kadar sakın kalamadı. Diğer polisler, şüpheli bir silah alıcısının kendilerinden birine tabanca doğrultmasına tepki göstererek anında silahlarını çekti.

Göz açıp kapayıncaya kadar Vaughn kendini beş dolu silahın namlusuna bakarken buldu.

James Mahoney alçak bir sesle, "Sakin kıpırdama, Sullivan," diye uyardı.

Vaughn o karanlık, kabataslak sokakta, kendisini silah zoruyla tutan bir grup kirli polis tarafından çevrelenmiş halde dururken, ufukta artık belanın görünmediğini biliyordu.

Gelmişti.

Otuz iki

VAUGHN'UN KALBI göğsünde gümbürdedi.

Kıyamet kopmadan önce durumu yatıştırmak için sadece birkaç dakikası vardı.

Öncelikle, kafasına doğrultulmuş beş silah gibi çok da küçük olmayan bir sorun vardı. Ancak mücadele etmesi gereken başka bir sorun daha vardı: Herkesin haberi olmadan bölgeyi kuşatmış olan FBI destek birimi ve özel operasyon ekibi.

O anda neler olduğunu tam olarak biliyordu. Huxley de dahil olmak üzere destek ekibi polislerin ona silah doğrulttuğunu görmüş ve müdahale etmek için yerlerini almışlardı. SOG keskin nişancıları çoktan altı hedefi gözlüyordu ve parmakları tetikte, ateş etmeye hazırdılar.

Tüm gizli operasyonlarda standart protokol olduğu üzere, Vaughn'un bir kod cümlesi vardı -bu durumda, "Bugün bu boka ihtiyacım yok"- ve bu, diğer ajanlara durumu kontrol edemeyeceğine inandığını ve dolayısıyla polislerin indirilmesi gerektiğini gösteren bir sinyal görevi görüyordu.

Söylemedi. Henüz söylemedi.

Vaughn kasıtlı olarak grubun liderine hitaben, "Ben olsam bir sonraki hamlenizi dikkatle düşünürdüm, Pritchett," dedi.

Mike Mahoney onun yerine cevap verdi, kibirli ses tonu Vaughn'u tam istediği yerde tuttuğuna inandığının bir göstergesiydi. "Görünüşe göre bu konuşmayı yapacağız, Sullivan. Kardeşim her sefer için sadece on beş bin ödeyeceğini söyledi." Gözleri Vaughn'un Rolex'ine takıldı. "Bence daha fazlasını karşılayabilirsin."

"Büyük planın bu mu? Daha fazla para için bu gece beni haraca bağlamak mı?" Vaughn sordu.

"Evet, bu her şeyi özetliyor."

Vaughn, "Yeni bir plan düşünmek isteyebilirsin," diye tavsiyede bulundu. "Nedenmiş o?" Mahoney alay etti.

"Çünkü yanımda sadece on beş bin getirdim, bok kafalı." Bu Mahoney'nin yüzündeki gülümsemeyi hemen sildi.

Polislerin bu hareket tarzından kazançlı çıkabileceği fikrini etkisiz hale getiren Vaughn, grubun liderine hitap etmeye geri döndü. "Burada iyi bir şey yapıyoruz, Pritchett. Bir gecelik iş karşılığında adam başı yaklaşık dört bin kazanıyorsunuz. Bu pisliği dinleyerek bunu mahvetmeyin."

"Blöf yapıyor," diye araya girdi Mike Mahoney.

Vaughn'un sesi sabit kaldı. "Satıcım hepinizin kim olduğunu biliyor. Bu gece kaybolursam ve bu silahlar da yanımda olursa, birlikte çalıştığım insanlar onlardan çaldığınızı bilecek. Bunu istemeyeceğinizi garanti ederim." Bunun kafasına iyice yerleşmesi için durakladı. "Şimdi şöyle yapacağız. Spor çantamı alacağım ve arabama varana kadar geriye doğru yürüyeceğim. İçeri girdikten sonra parayı yere bırakacağım ve arabayı sürüp gideceğim." Grubu gözden geçirdi. "Bu planla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Polislerin hepsi sessizdi. Pritchett sonunda doğrudan Mike Mahoney'e bakarak cevap verdi. "Hayır."

"Güzel." Silahını Mahoney'nin küçük kardeşine doğrultan Vaughn, sol eliyle spor çantasının saplarını kavradı ve omzunun üzerine kaldırdı. Vücudu gergin ve kıvrılmıştı, biri hamle yaparsa harekete geçmeye hazırды.

Tüm polisler silahlarını ona doğrultmuşken geri geri giderek minibüsten uzaklaşmaya başladı. Mike Mahoney'nin çenesi seğirdi ama bunun dışında herkes kıpırdamadan duruyordu. Vaughn Hummer'a vardığında spor çantasını arkaya bıraktı ve sol eliyle bagajı kapattı. Arabaya biner binmez motoru çalıştırdı ve torpido gözüne uzandı.

Penceresini açtı ve para zarfını kararsızca cipinin tozuna bıraktı.

FBI keskin nişancılarının nihayet tüfeklerinin tetiğini çektiği anın o an olduğunu bildiğinden, uzaklaşırken nefes verdi.

- - -

VAUGHN, Pritchett'in ekibiyle buluştuğu depodan birkaç kilometre ötedeki park yerine, buluşma noktasına v a r d ı ğ ı n d a , Huxley ve destek ekibinin geri kalanı onu çoktan bekliyordu.

Huxley Hummer'a doğru yürüdü ve Vaughn'un inişini izledi.

Vaughn, "Sanırım yeni adamın bir sorun olacağını tespit ettik," dedi. Huxley başını sallayarak yaklaştı ve elini uzattı, ses tonu ciddiye. "Aferin."

Vaughn ilk kez bir espri ya da şakayla karşılık vermedi. "Teşekkürler, Seth." Diğer ekip arkadaşları etraflarında toplandı ve SOG ekibi SUV'larıyla yanlarına geldi. "Orada kendini öldürmemekle iyi iş çıkardın," dedi Romero.

sürücü koltuğundan inerken söyledi.

Vaughn bu yorumun kasıtlı olarak küstahça yapıldığını biliyordu. Durumun yoğunluğundan sonra, hepsi ciddi adrenalin yüksekliğinden aşağı iniyorlardı. O anda biraz şakaya ihtiyaç vardı.

Ajanlar olayı farklı bakış açılarından yeniden anlatırken herkes bir süre etrafta takıldı, dostluk duyguları yoğunlaştı. Grup nihayet dağıldıktan sonra Vaughn Hummer'ı kendi arabasıyla değiştirmek için ofise uğradı. Huxley ile yolları FBI binasının otoparkında ayrıldı.

"Yani iyi misin?" Huxley sordu.

"Ben iyiyim." Bu noktada Vaughn sadece eve gitmek istiyordu, böylece gevşeyip her şeyi sindirebilecekti.

"Böyle bir şey olunca insan düşünmeye başlıyor, değil mi?"

Vaughn hafifçe gülümsedi. Çok ince bir nokta değildi ama bu onu daha az geçerli kılmıyordu. "Pazartesi günü görüşürüz, Hux."

- - -

VAUGHN'UN EVE DÖNÜŞÜ kısıydı; saat gece ikiyi geçiyordu ve caddelerde çok az trafik vardı. Kendini çatı katına bıraktı ve komodinin üzerindeki loş bir lamba dışında ışıkların çoğunu kapalı tuttu.

Yatağın kenarına oturdu ve yavaşça nefes verdi. Kafasının içinde akşamki olayları birkaç kez yeniden yaşadı ve her seferinde aynı şeye geri döndü. Bir an, tam da herkes silahlarına sarılıp ona doğrultmuşken, "*İşte bu olabilir*" diye düşünmüştü.

Ve o anda Sidney'i düşündü.

Bu sadece bir anlık bir görüntüydü, restoranda kravatını çekiştirirken gülümsediği anın hızlı bir görüntüsü. O anda kendini tutmuş, rol yapmaya çalışmıştı.

Güzeldi ama şimdi tek düşünebildiği bir şey söylemesi gerektiği idi. Yani başka bir adamla çıkmayı *alkışlamaktan başka bir şey*.

Aptalın tekiydi.

Elini saçlarında gezdirdi, kendini her zamankinden daha huzursuz hissediyordu. Gizli kıyafetlerinden kurtulmak isteyerek takım elbise ceketini çıkardı ve sonra Mark Sullivan'ın cep telefonunun hâlâ iç cebinde olduğunu fark etti.

Kendi telefonunu daha önce tezgâhın üzerinde bıraktığını hatırlayarak mutfağa girdi.

İşığı yaktı ve telefonunu eline aldı, birisinin kendisine sesli mesaj bıraktığını fark etti.

Sidney.

Hemen oynat tuşuna bastı.

"Merhaba, benim. Bunu yarınki provada söylemek için bekleyecektim ama aramak istedim. Ginny'den çantayı aldım ve bana ne yaptığını söyledi. Vaughn, bu birinin benim için yaptığı en güzel şey. Seni düşünüyordum ve .. . Bilmiyorum. Sanırım teşekkür etmek istedim. Triatlonda çok başarılı olduğunu ve şimdi de bir dağa tırmanmayı planladığını duydum. Bu beni neden şaşırtmadı, Roberts?"

Vaughn gülümsedi, kadının sesini dinledikçe göğsü sıkıştıyordu. "Her neyse, çanta için tekrar teşekkürler - Isabelle'e göstermek için sabırsızlanıyorum.

Sanırım yarın görüşürüz. İyi geceler."

Mesaj bundan sonra sona erdi. Vaughn telefonunu yere koydu ve uzun bir süre ona baktı.

Burada onunla olmalıydı.

İş yerinde berbat bir gün olarak nitelendirilebilecek bir günün ardından, görmek istediği tek kişi oydu. *Her zaman görmek istediği* tek kişiydi.

O zaman ne yapması gerektiğini biliyordu. Artık saçmalık yok. Artık soğukkanlı davranmak yoktu. Belki de alevler içinde kalmak üzereydi, belki de Sidney'e nasıl hissettiğini söylemesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Otuz üç

Saat işliyordu. Isabelle ve Simon'ın düğün provası için ayrılan bir saatlik sürenin bitmesine yirmi dakika kalmıştı ve hâlâ damat, sağdıç ve iki nedime eksikti.

Görünüşe göre kader, Sinclair-Roberts düğününün açılış şenliklerinde biraz eğlenmeye karar vermişti.

"İhtimaller nedir?" Isabelle, kilisenin içindeki ilk sıranın yanında dururlarken Sidney'e inanamayarak sordu. Düğüne zamanında gelen diğer kişilerle birlikte bekliyorlardı. "Cidden, düğün provamın olduğu akşam bir uçağın Lake Shore Drive'a acil iniş yapma ihtimali nedir?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayan Sidney, telefonundaki haberleri tararken başını öne eğdi; bunun bir nedeni hikâyeyle ilgilenmesi, bir nedeni de o anda stresli olan gelin adayının pek hoşuna gitmeyeceğini tahmin ettiği gülümsemesini saklamaktı. Bu rastgele, çılgınca şeylerden biriydi: tek motorlu bir uçak kullanan bir pilot, uçağın dengeleyici bir parçasının kopması sonucu göl kenarındaki otoyolun ortasına inmek zorunda kalmıştı. İyi haber, mucizevi bir şekilde kimsenin yaralanmamış olmasıydı. Kötü haber ise o sırada Drive'da bulunan herkesin yavaş yavaş yan sokaklara doğru akmaya başlamasıydı.

"Burada pilotun iniş zamanlamasını trafik kırmızı ışık nedeniyle durmuşken yaptığı yazıyor. Bu ne kadar inanılmaz?" Sidney başını kaldırdı, kız kardeşinin bakışlarını yakaladı ve hemen düzeltti. "İnanılmaz ama aynı zamanda bu özel durum için pek de uygun değil."

Isabelle endişeyle saatini kontrol etti. "Bir sonraki düğün partisi gelmeden önce saat altıya kadar vaktimiz var."

Dördüncü Presbiteryen çok popüler bir düğün yeri olduğu için, kilisede Cumartesi günleri genellikle üç törene kadar yer ayrılırdı - yarın da olduğu gibi. Sidney güven verici bir şekilde kolunu kız kardeşine doladı. "Ve o grupta da geç kalan insanlar olacaktır. Eminim, koşullar göz önüne alındığında, kilise yardımcı olacaktır."

Isabelle düğün organizatörünü kastederek, "Belki Corinne'den papazla konuşmasını isteyebilirim," dedi. "Bakalım daha fazla zaman için onu ikna edebilecek mi?"

Isabelle düğün organizatörünü bulmak için acele ederken Sidney, Kathleen ve Adam Roberts'la birlikte bir grup halinde duran babası ve Jenny'nin yanına gitti.

"Vaughn ve Simon'dan haber var mı?" Kathleen sordu.

"Simon'ın Isabelle'e gönderdiği son mesajda, trafik kısa sürede açılmazsa Vaughn'un 'FBI'nin gürültüsünü getireceği' yazıyordu."

Kathleen kıkırdarak kilisenin etrafına bakındı. İngiliz ve Fransız gotik tarzlarının bir bileşimi olan çarpıcı mimariyi inceledi. "Ben de tam babana kilisenizin ne kadar güzel olduğunu söylüyordum." Doğu penceresine başıyla işaret etti. "O vitraylar Pazar sabahları güneş ışığıyla birlikte nefes kesici olmalı."

Aslında Sidney'nin Pazar günleri vitrayların neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu, çünkü uzun zamandır kiliseye gitmemişti - ki bu yüzden dinsiz kışının sonsuza dek mahvolacağı belliydi. "Muhteşem bir kilise," dedi soruyu geçiştirerek. "Yarın tören için tüm çiçekleriyle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

Kathleen başını salladı. "Evet, büyük gün neredeyse geldi." Burnunu çekti ve birden gözleri doldu.

Adam cebinden bir paket Kleenex çıkardı ve karısına uzattı. "Bunlardan birkaçına ihtiyacımız olacağını düşündüm."

Kathleen gözlerini kuruladı. "Yarın berbat olacağım." Sidney şefkatle eğildi. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Vaughn'un tahminine göre tören sırasında ben de seninle birlikte gözyaşı döküyor olacağım." Bunu bir şaka olarak söylemişti ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Vaughn'la aralarındaki ilişki çok tanıdık gelmişti.

Görünüşe göre Kathleen'in gözden kaçırmadığı bir gerçek.

Gözlerinde ani bir ilgi parıltısı vardı. "Gerçekten mi? Siz ikiniz bu konuşmayı ne zaman yaptınız?"

Sidney omuz silkti, artık daha dikkatli davranıyordu. "Sanırım Lakeshore Club'daki tadım sırasında olmuş olmalı. Isabelle ve Simon peşlerine takılmamızı istediler."

"Ah. Elbette." Kathleen'in omuzları düştü.

"Vaughn'dan bahsetmişken," diye araya girdi Sidney'in babası, "Isabelle'den cüzdan olayını duydum." Sidney'in bakışlarını dikkatle üzerinde tuttu. "İşe yaradığına gerçekten sevindim."

Uh-oh. Muhtemelen babasının bu konuyu açması için iyi bir zaman değildi. Evet, Sidney ona annelerinin çantasını verdiğinde Isabelle çok heyecanlanmış ve duygulanmıştı. Ama bu konuşmayı Vaughn'un ailesinin önünde yapmak muhtemelen daha fazla soruya davetiye çıkaracaktı - iyi bir cevabı olmadığı sorulara.

"Isabelle bize tüm hikâyeyi anlattı," dedi Jenny. "Vaughn'un bunca zaman sonra çantanın izini bulabilmesi inanılmaz."

"Vaughn bir çantanın peşine mi düşmüş? Görünüşe göre FBI bugünlerde biraz yavaş çalışıyor," diye şaka yaptı Adam.

"Sanırım bu hikâyeyi kaçırdık. Birinin bize yetişmesi gerekiyor," dedi Kathleen.

"Sidney, Isabelle'e annelerinin düğünümüzde giydiği bir şeyi vermek istemişti. Ne yazık ki tavan arasında sakladığım her şey kaybolmuştu." Ross Sidney'in bakışlarını tuttu, sesi yumuşadı. "Bu benim hatamdı. O kadar özel bir şeyin yeri asla doldurulamaz, bunu biliyorum."

Sidney sessiz kaldı, babasının sözleri ve ses tonunun anlamlılığı karşısında şaşırmıştı. Nasıl cevap vereceğinden emin olamayınca sadece başını salladı.

Uzun bir aradan sonra Jenny sessizliği bozmak için araya girdi. "Ama oğlunuz günü kurtardı," dedi Adam ve Kathleen'e. "Vaughn Sidney'in annesinin bir arkadaşını buldu ve o arkadaşısı Sidney'in düğün günü taşıdığı çantayı bulmayı başardı."

Ross Sidney'e gülümsedi. "Vaughn'un Ginny Gastel'in adını nasıl bildiğini hâlâ anlamıyorum. Onun annenin en iyi arkadaşı olduğunu nereden bilebilir ki?"

Dört çift göz de onun üzerine çevrildi.

Sidney ses tonunu soğukkanlı tuttu. "Sanırım bir ara ona Ginny'nin adından söz etmiş olmalıyım."

Ve böylece Kathleen'in gözlerinde yine o parıltı belirdi.

Sonra kilisenin önündeki kapılar açıldı ve Simon ile Vaughn içeri girdiler. Simon sırtarak koridora doğru ilerledi. "Görünüşe göre Chicago'da yeni bir pist açmışlar."

Grup gülmüşü ve Sidney'in gözleri, kardeşiyle birlikte koridorda yürüyen Vaughn'un gözleriyle buluştu. Sidney kendini bir an için nefesini tutarken buldu.

Sonra Isabelle onu ve Simon'ı selamlamak için yürüdüğünde gözlerini kaçırdı.

Sidney nefes verdi ve Kathleen'in kendisini incelediğini görünce arkasını döndü.

"O biliyor mu?" Kathleen usulca sordu.

Sidney itiraz etmek için ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden düğün organizatörü Corinne ellerini çırpı.

"Pekâlâ millet. Bir gelinimiz, bir damadımız ve bir papazımız var. Burada olmayanlar CliffsNotes'u daha sonra alabilirler. Hadi şu provayı başlatalım," dedi Corinne.

Corinne herkesi aceleyle yerlerine yerleştirirken sahne hızla bir telaşa dönüştü. Simon ve sağdıçlar mihrapta sıralanırken, kilisenin düğün koordinatörü taşınabilir bir iPod hoparlör sisteminden tören müziğini çaldı. Kayıp iki nedime tam zamanında kiliseye koştu, çabucak sarıldı ve Isabelle'den özür diledi. Ardından Corinne, sıradaki ilk nedime olan Amanda'ya gitmesini işaret etti.

Sidney kanatlarda, önündeki nedime Jayne'in hedefine ulaşmasını bekledi. Jayne koridorun yarısına geldiğinde Sidney yürümeye başladı. Önce kendisine rahatça gülümseyen Simon'ı gördü, sonra da gözleri onun yanında duran Vaughn'a kaydı.

Ona doğru baktı.

Adamın bakışları o kadar yoğun ve dolaysızdı ki Sidney gözlerini kaçıramadı; mihraba giden yol boyunca gözleri adamın kilerle kilitli kaldı. Sonra iki basamak çıktı ve diğer nedimelerin yanındaki yerini aldı.

"Pekâlâ. Bu ilginçti," dedi Simon, Vaughn ile onun arasında durarak.

Kilisenin düğün koordinatörü tören müziğini çaldı ve Sidney, Isabelle'in babasının kolunda koridordan inişini izledi. Papaz, iki okuyucunun ve solistin sıralarını bildiklerinden emin olmak için törenin kısaltılmış bir provasını yaptı ve ardından Simon ve Isabelle törenden çekilmeye başladılar.

Sırada Sidney ve Vaughn vardı. Adam kıza doğru bir adım attı ve kız da kolunu onunkinin içinden geçirdi. Merdivenleri birlikte indiler ve koridorda ilerlemeye başladılar.

"Dün gece mesajını aldım," dedi Vaughn. "Seni geri aramak istedim ama duyduğumda saat sabahın ikisini geçmişti."

"Gece geç saatlere kadar, ha?" Sabahın ikisine kadar neden meşgul olduğunu merak eden kadın, adamın başka bir kadınla birlikte olma ihtimalini fark ettiğinde midesinin düğümlendiğini hissetti. Bunu yapmaya hakkı vardı - belli ki kadının onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

"Konuşmamız gerek," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek. "Tamam, konuşalım."

"Yalnız," dedi. "Grubun geri kalanı restorana gitmek için ayrıldığında geride kal. Seni ben götüreceğim."

Neredeyse koridorun sonuna gelmişlerdi, Isabelle ve Simon orada bekliyorlardı. Sidney tereddüt etti, birden her *şeyin* ne anlama geldiğinden emin olamadı - Vaughn'un koridorda yürürken ona bakışı, annesinin çantası, gizemli gece gezmesi ve şimdi de "konuşmak" istemesi.

"Lütfen Sidney," dedi, sesi daha önce hiç duymadığı kadar içtendi. Kız başını salladı. "Elbette." Sonra Isabelle'e ulaştıklarında gülümsedi ve Simon. "Vay be. Bu uzun bir koridor."

Nedimelerin ve sağdıçların geri kalanı da onların arkasında sıralandı. Çok geç başladıkları için, onlar işlerini bitirirken bir sonraki düğün grubu çoktan girişte bekliyordu. Düğün organizatörü işleri toparlayıp herkesi gelen grubun yolundan çekmeye çalışırken işler kaotik bir hal aldı. İnsanlar prova yemeği için kimin kiminle restorana gideceğini koordine ederken, çantalar ve paltolar kiliseden hızla toplandı.

Sidney, Vaughn'un Simon'la konuşmasını izledi, muhtemelen onu restorana götüreceğini açıklamak için. Kardeşler birbirlerine baktılar ve Simon diğerlerinin yanına gitmeden önce Vaughn'un omzunu sıktı.

Vaughn Sidney'e döndü ve elini sırtına koyarak onu kalabalığın arasından bir yan kapıya doğru yönlendirdi. Dışarıya, dingin bir bahçeye bakan geniş taş kemerli bir açık hava revağına çıktılar.

"Bu taraftan," dedi bahçenin içinden geçerek. Arazinin uzak ucunda, neredeyse tamamen yeşil çalılıklarla gizlenmiş bir bank vardı.

Bankı işaret etti. "Neden oturmuyorsun?"

Şimdi onu biraz korkutmaya başlamıştı. Çok ciddi davranıyordu. "Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde, oturdu.

Vaughn ona baktı. "Sadece bir uyarı, muhtemelen bunu beceremeyeceğim. O yüzden biraz sabırlı olun."

Takip etmiyordu. "Neyi beceremiyorsun?"

Bir süre daha ona baktıktan sonra tek dizinin üzerine çöktü. Sidney'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" "Göz göze geliyoruz, böylece konuşabileceğiz," dedi, sanki bu

Belli.

"Ah. Doğru."

"Ve ... burada daha önce kendimi biraz garip hissetmiştim." Vaughn ayağa kalktı ve banka oturdu. Sanki nereden başlayacağını düşünüyormuş gibi elini saçlarında gezdirdi. "Dün iş yerinde bir şey oldu. Gizli bir toplantı sırasında işler biraz karıştı."

Sidney kaşlarını çattı, bunu duymak hoşuna gitmemişti. "Ne kadar kılı?"

"Adamlardan biri silahına davrandı, ben de silahımı çektim ve ardından beş arkadaşı da *silahlarını* bana doğrulttu."

"Oh. Yani, 'biraz kılı' derken, dün neredeyse öldürüleceğinizi kastettiniz. Kabul, ben bir FBI ajanı değilim, bu yüzden belki de jargona hakim değilim, ama bana *biraz* kılıdan daha fazlası gibi geliyor. Ben olsam buna "*devasa kılı*" derdim. Ya da *devasa* kılı. Ve, şey ..." Aynı anda hem rahatlamış, hem de endişelenmiş hissederek sözünü yarıda kesti. Ama her şeyden çok bir şeyden emin olmak istiyordu. "Sen iyi misin?"

Onun yanağına dokundu. "Ben iyiyim. Ne yardımcı oldu biliyor musun? Dün gece eve geldiğimde mesajını duydum. Sesin beni gülümsetti, tıpkı senin beni her zaman gülümsettiğin gibi." Yüzünü ona döndü. "Biz birlikte iyiyiz Sidney. Ve bunu senin de hissettiğini biliyorum. Son birkaç aydır hissettiklerimle savaşıyorum çünkü planladığım şey kesinlikle bu değildi ama gerçek şu ki Sana aşığım."

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldığında, adam devam etti. "Tekrar incinmekten korktuğumu biliyorum. Senin için doğru adam olmadığımı düşündüğünü biliyorum. Tanıştığımız anda beni ölçüp biçtin ve kararını o anda verdin. Ve haklısın, o gün kafede sana doğru yürüyen adam ciddi bir ilişki aramıyordu. Ama o adam gitti." O

gözlerinin içine baktı. "Onun yerini, hayatını sensiz hayal edemeyen bir adam aldı."

Başını eğdi, sesi yumuşaktı. "Vaughn . . . " "Kontrol listesini benim üzerimde kullan," dedi dikkatle.

Kadın durakladığında -az önce söylediği her şeyle başı dönüyordu- listeye kendisi devam etti.

"Önceki bir ilişkiye takılı kalmamak. Tamam. Kariyerime yerleştim. Çek. İstedığınız zaman kullanılabilir. Kontrol. Tüm niteliklere sahibim. Eksik olan tek şey bir numaralı kuraldı: Ciddi bir ilişki yaşamak istemediğimi söyledim." Parmaklarını onunkilere geçirerek yaklaştı. "Ve şimdi seninle bunu her şeyden çok istediğimi biliyorum. Bana bir şans ver Sidney. Aradığın adam olabileceğimi sana göstermeme izin ver. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Sidney boğazının düğümlendiğini hissederek birkaç dakika öylece oturdu. Adam haklıydı, birlikte ne kadar iyi olduklarını biliyordu. Onları akşam yemeğinde ya da kahvaltıda gülerken, arkadaşlarıyla takılırken ya da tatillerini Wisconsin'de Isabelle, Simon, ailesi ve küçük çocuklarla dolu şirin bir çiftlikte geçirirken kolayca hayal edebiliyordu. Daha sakın anları da hayal edebiliyordu - işteki zor bir günün ardından onun yanında olduğu ya da babasıyla olan karmaşık ilişkisindeki yeni bir gelişmeden bahsederken onu dinlediği zamanları.

Ve tüm kalbiyle bunların hepsini istiyordu. Bunu gerçekten yapabileceklerine inanmak istiyordu.

Ama önce bilmesi gereken bir şey vardı.

"Bir sorum var." Vaughn'un gözlerinin içine baktı, ilk kez kırılganlığını gizlemeye çalışmıyordu. "Yıllarını bağlanmaktan kaçınarak geçirmiş bir adamın aniden fikrini değiştirdiğini söylemesi ne anlama gelir? Birkaç ay sonra pişman olacağı tesadüfi bir şey mi, yoksa gerçek mi?"

Eli kızın yanağını okşadı, sesi duygusallıktan boğuklaştı. "Bu, sonsuza dek mutlu olmasını sağlayacak tek kadını bulduğu anlamına geliyor. O yüzden şu lanet olası şarkı söyleyen kuşları ve orman hayvanlarını getirin."

Sidney gülümsedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "İyi cevap." Ona doğru uzandı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Adam yüzünü ellerinin arasına alarak onu şefkatle öptü ve sonra yavaşça öpücüğü derinleştirdi. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Sidney ona anlamsız bir bakış attı.

"Sanırım İki Dakikalık Tyler'ı bu düğüne davet etmeyeceğinizi söylemeye gerek yok."

"İki Dakikalık Tyler iki hafta önce iptal edildi," dedi. Vaughn bunu duyunca açıkça memnun olmuş görünüyordu. "Neden?"

Kollarını onun boynuna doladı. "Çünkü beni öptüğünde, onun yerine seni hayal ettim."

"Umarım bunu içine sindirmişsindir, Sinclair. Çünkü bu sahip olacağın son ilk öpücüktü." Başını eğdi, sesi alçak ve sahipleniciydi. "Geri kalan her şey benim."

Otuz dört

İTİRAF ETMEK GEREKİR Kİ, BU KONULARDA EN BÜYÜK UZMAN KENDİSİ DEĞİLDİ. Ama Vaughn'un söyleyebildiği kadarıyla, Sinclair-Roberts düğünü büyük bir başarıydı.

Odanın köşesindeki barın yanında durarak önündeki zarif manzarayı inceledi. Konuklar, güller ve orkidelerle süslenmiş, mum ışığıyla aydınlatılmış fildişi keten masaların arasına karışmıştı. Çiftler balo salonunun zemininde dans ederken orkestra Louis Armstrong'un "What a Wonderful World" şarkısını çalıyordu ve açık Fransız kapılarından terasta gülen, konuşan ve göl manzarasını hayranlıkla seyreden daha fazla konuk gördü.

Birkaç küçük aksaklık bile gecenin neşesini azaltmamıştı. Finn Amca'nın doğaçlama ve biraz da ağzı bozuk bir şekilde kadeh kaldırarak herkesten "Simon ve Annabelle" için kadeh kaldırmalarını istemesi. Vaughn'un büyükannesinin, Isabelle ve Sidney'in üç kez evlenmiş babasıyla konuşurken "bugünlerde çocuklar" arasındaki yüksek boşanma oranıyla ilgili kaidesine çıktığı kabul sırasındaki biraz garip bir an. Salata sırasında şampanya kadehini neredeyse hiç durmadan tokuşturduktan sonra tuvaletten döndüğünde kadehinin gizemli bir şekilde plastikle değiştirildiğini gören Kuzen Anna'nın hafif surat asması.

Vaughn'un bakışları sola, fuayeye doğru kaydı ve Sidney'in kız kardeşinin arkasından geniş, kıvrımlı merdivenlerden çıktığını gördü. Sidney bir eliyle Isabelle'in elbisesinin kuyruğunu tutuyordu; bir tür gardırop arızası varmış gibi görünüyordu ama ikisi de merdivenleri çıkarken gülüyorlardı. Vaughn hangisinin daha büyüleyici olduğuna karar vermeye çalışırken, ana katta fotoğrafçı anı yakalamak için harekete geçti: Sidney'in gülümsemesi mi, yoksa her kıvrımını sıyrıp geçen straplez şampanya rengi elbisesi mi? Kumral saçlarının sireni andıran dalgaları, dumanlı göz kalemi ve askılı topuklu ayakkabılarının arasında

Düğün töreni sırasında koridorda yürüdüğünden beri gözlerini ondan ayıramıyordu.

Dün, Isabelle ve Simon'ın büyük gecesine gölge düşürmek istemedikleri için aralarındaki durumu gizli tutmaya karar vermişlerdi. Her ne kadar prova yemeği sırasında uzun ve samimi bakışmalar yaşansa da, her zamanki gibi sağdıç ve nedime rollerini oynamışlar ve çift olduklarını belli edecek hiçbir şey yapmamışlardı.

Sonra, dün geceki kadeh kaldırmalar sırasında, ikisi de aileleriyle birlikte masada yan yana otururken, Sidney kötü haberi vermişti.

Simon sağdıç Kimo hakkında komik bir hikâye anlatırken herkes kahkahalarla gülerken Vaughn kısık bir sesle, "Bu gece seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum," dedi Sidney'in kulağına.

"Oh . . . Söylemeyi unuttum: Bu gece eve gitmiyorum," dedi. "Geceyi Four Seasons'ta Isabelle'le birlikte bir süitte geçireceğim. Kilise otelin hemen karşısında olduğu için bunun sabah işleri kolaylaştıracağını düşündük."

Hayır.

Vaughn, "Bu düğün kışımnda ciddi bir çapak haline gelmeye başladı," diye homurdandı.

Sidney gülerek masanın altından onun kalçasını güven verici bir şekilde sıktı.

"Bu duruma hiç yardımcı olmuyorsun, Sinclair." Ama ona göz kırptı ve Simon'ın tek kelimesini bile duymadığı kadeh kaldırışını herkesle birlikte alkışladı.

Bir saat sonra, Simon ve Isabelle, evet, Vaughn ve Sidney'in resmen "biz" oldukları konusunda bilgilendirildikten sonra, iki çift Four Seasons otelinde vedalaştı. Kardeşlerinin lobideki vedasını bölmek istemeyen Vaughn, Sidney'le birlikte dışarıda kalarak kendilerine ait özel bir an yaşadı.

Şehrin parıldayan ışıklarıyla çevrili kaldırımda durduklarında gece havası ılıktı. Vaughn Sidney'e bir öpücük vermek için başını eğdi, onu bırakmayı ne kadar istemediğini fark etti. "Yarın seni şu koridorun sonunda bekliyor olacağım."

Bir elini göğsüne dayayarak, vedalaşmak için dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. "Muhtemelen, bunu söylemek için gerçekten harika bir zaman olurdu.

Seni sevdiğimi de."

- - -

VAUGHN, Sidney merdivenlerin başında gözden kaybolduktan sonra saatini kontrol ederek bu anıya gülümsedi. Düğüne sadece iki saat kalmıştı ve kız tamamen onun olacaktı.

Sağından bir ses, "Sanırım bu bakışın, onun gitmesine izin vererek ne kadar aptalca davrandığın konusundaki dersi atlayabileceğim anlamına geliyor," dedi.

Evet, insanın kendi annesi tarafından bir kadını süzerken yakalanması kadar garip bir şey olamaz.

"Anne. Selam," dedi dönerek. "Sadece avizeye hayran hayran bakıyordum." "Umarım bu durumdayken daha iyi bir poker suratına sahipsindir. gizli çalışıyor."

Vaughn güldü. "Peki, tamam. Evet, dersi atlayabilirsin. Aslında bu gece seninle Sidney hakkında konuşmayı planlamıştım. Ve ... neden bana öyle gülümsüyorsun, sanki tüm bu olanlara hiç şaşırmamışsın gibi?"

"Şaşırdın mı?" Arsızca gülümsedi. "Hayır, şaşırmadım. Bir süredir ikiniz hakkında bir şeyler hissediyordum."

Vaughn geri çekildi. "Ne zamandan beri?"

"Oh, siz çocuklar ziyaret ettikten sonraki hafta sonu New England Asterlerini açıklıkta ezilmiş halde bulduğumdan beri. Sanki biri ya da iki kişi üzerlerine yuvarlanmış gibiydi."

Vaughn bir anda Sidney'nin saçlarından mor kır çiçekleri topladığı anıya geri döndü.

Oops.

"Simon ve Isabelle olmalı. Şu çılgın çocuklar," dedi.

Annesi homurdandı. "Lütfen. O zavallı kız o hafta sonu o kadar hastaydı ki, hiçbir yerde yuvarlanmıyordu."

Vaughn annesine bir bakış attı. Ne?

Gülümsedi. "Ah, evet. Hakkında hiçbir şey bilmemem gereken diğer büyük sır." Göz kırptı. "Kardeşine bildiğimi söyleme. Haftalardır şaşkın yüz ifademi takınmaya çalışıyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok anne," dedi dikkatle.

Onun yanağını okşadı. "Tabii ki bilmiyorsun." Sonra asıl soruya geri döndü. "Şimdi, Sidney hakkında. Benimle konuşmak istediğini söylemiştin."

bu gece onun hakkında. Duyalım bakalım."

"Buna cevap vermeden önce elimizde bir selpak olması gerekiyor mu?"
Vaughn alay etti.

Başını eğdi. "Sanırım bu bir sonraki söyleyeceğin şeye bağlı."

Bunun üzerine durakladı ve bunu en iyi nasıl kelimelere dökebileceğine karar vermeye çalıştı. Sonunda tek bir şey söyledi. "Onun için deli oluyorum anne."

Annesi önce bir şey söylemedi, sonra çantasının fermuarını açtı ve bir selpak çıkardı. "Evet. Bu işe yarar."

- - -

Sidney üst katta, gelinin soyunma odasında Isabelle'in elbisesinin büstiyerini kontrol etti. "Bütün kancalar sağlam. Görünüşe göre bağlantılardan ikisi kaymış."

Sidney ayarlamaları yaparken Isabelle, "Dans ederken biri elbiseye bastı," dedi. "Muhtemelen o zaman oldu."

Sidney ikinci bağlayıcıyı kancasına geçirdikten sonra elbisenin arkasını düzenledi ve tüm kıvrımların düzgünce yerine oturduğundan emin oldu. "İşte oldu. Her zamanki gibi iyi."

Aynanın yanında durmuş, Isabelle rujunu tazelerken hafif bir gülümsemeyle kız kardeşine bakıyordu.

"Gösteriyor muyum? Çok açık, değil mi?" Isabelle söyledi.

Sidney'nin gülümsemesinin nedeni bu değildi. Sadece anılardı. "Dürüst olmak gerekirse, bu elbiseyle hiç belli olmuyor. Çok güzel görünüyorsun, Izz."

Isabelle ruju annesinin çantasına soktu ve kapağını kapattı. Sidney'e yaklaştı ve kolunu ona doladı. "Sen de öyle. Bütün gün yüzünde bir parıltı vardı," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Eminim öyledir. Kuaförde bana yaklaşık beş kilo bronzlaştırıcı sürdüler."

"Uh-huh." Isabelle'in yüz ifadesinden bunu bir an bile yutmadığı anlaşılıyordu.

İkisi de aynadaki yansımalarına baktı ve Isabelle başını Sidney'in omzuna yasladı. "Aklıma bir fikir geldi: Vaughn'la evlenip onun soyadını alırsan, bu bizi *Roberts* kardeşler yapar mı?"

Sidney bunu düşündü. "Hayır. Ben yine de Sinclair kardeşler olacağımızı söylüyorum."

Isabelle onaylayarak gülümsedi. "Her zaman."

- - -

BİRKAÇ DAKİKA sonra Sidney, Isabelle'le birlikte balo salonuna döndü. Vaughn'un kuzenlerinden biriyle konuştuğunu gördü -yirmi üç tane kuzen vardı; hepsinin adını hatırlayamıyordu- ve onun görüş alanından geçmeye özen gösterdi. Omzunun üzerinden baktı, bakışlarını yakaladı ve sonra terasa doğru ilerlemeye devam etti.

Dışarı çıktıktan sonra merdivenlerden inerek araziyi boydan boya kesen patikaya ulaştı. Çardağa giden yürüyüş yolu boyunca ışıkların izini takip ederken ay yaz sonu gökyüzünde alçakta duruyordu. İçeri girip parmaklıklara yöneldiğinde topukları ahşaba yumuşak bir şekilde vurdu.

Kulüp binasına baktı, konukların terasta kaynaşmasını izledi. Hafif bir esinti omuzlarını okşadı ve Etta James'in "At Last" şarkısının başlangıç melodisinin çardağa doğru süzülüşünü dinledi. Ayak seslerini duydu, sonra Vaughn'un kollarının belini sardığını hissetti.

Gözlerini kapadı ve onun göğsüne yaslandı.

Sesi kızın kulağına alçak geliyordu. "Sağdıç ve nedimenin birlikte dans etmesi gerektiğini söyleyen bir gelenek yok mu?"

Gülümsedi. "Gelenek konusunda emin değilim. Ama bu durumda bu fikir hoşuma gitti." Arkasını döndü ve elini onun elinin içine kaydırды.

Müzikle birlikte yavaşça hareket etmeye başladılar, vücutları birbirine yakındı. Vaughn alaycı bir bakışla, "Bir şey düşünüyordum," dedi. gözlerinde.

"Eminim öyledir."

"O değil. Evet, o ama başka bir şey de var." Onu inceledi. "Kilisenin bahçesinde, dizlerimin üzerine çöktüğümde verdiğin tepki . . . Zamanı geldiğinde cevabın bu mu olacak? Panikle, 'Aman Tanrım, ne yapıyorsun?' mu?"

Sidney ona daha da yaklaştı, başparmağı parmaklarının arkasını okşadı. "Bu panik değildi, şoktu. On dakika önce, geceyi başka bir kadınla geçirdiğinden endişelenmiştim."

"Hmm."

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın utangaç bir gülümsemeye onu izledi. "Ne?" diye sordu.

"Sadece 'zamanı geldiğinde' dizlerinin üzerine çökeceğinden bahsettikten sonra gözlerinin seğirmeye başlamasını bekliyorum."

Cevap vermek yerine, onlar dans ederken şarkıya mırıldanarak eşlik etmeye başladı. Görünürde bir göz seğirmesi bile yoktu.

"Diz çökmenin genellikle evlenme teklifi anlamına geldiğinin farkındasınız, değil mi?" Sidney devam etti. "*Evlilik* teklifi mi?"

Şarkının bir sonraki mısrasını usulca söylerken, sıcak yeşil-altın gözleri cesurca onunkileri tuttu. "Gülümsedin ... ve sonra büyü yapıldı."

Tamam, adam tam orada kalbini eritti.

Yine de Vaughn Roberts'ın meydan okumalarından geri adım atacak biri değildi. "Pekala, eğer bu seni heyecanlandırmadıysa, şuna ne dersin? Bugün aklıma rastgele bir fikir geldi, eğer çocuklarımız olursa muhtemelen Isabelle ve Simon'ınkilere acayip derecede benzeyecekler."

Şarkı son *sözüne* gelmişti -Sonunda- ve Vaughn onun ellerini tutup boynuna doladı.

"Çocuklar, Roberts," dedi, açık olmak için. "İçimde doğurgan yumurtalar var ve *bebek sahibi olmaktan* bahsediyorum."

Göz seğirmesini bekledi. Ya da küçük bir sızı bile. Bunun yerine, bir gülümsemeyle onu öpmek için kendine çekti.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

